

HALÁLKAPU sorozat

Margaret Weis és Tracy Hickman:
Tűztenger
második kötet

Margaret Weis & Tracy Hickman
Fire Sea
Published by Bantam Books,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
Copyright © 1991, 2000 by Margaret Weis & Tracy Hickman

A borítón Boros Zoltán és Szikszai Gábor festménye látható
Tipográfia: Boros-Szikszai Grafikai Stúdió
Cover art copyright © 2000 by Boros Zoltán és Szikszai Gábor

Fordította: Lacza Katalin
Hungarian translation copyright © 2000 by Lacza Katalin
Hungarian edition copyright © 2000 by Árkádia Kiadóház Kft.
Felelős szerkesztő: Novák Csanád
Műszaki szerkesztés: VDTP
Korrektor: Szántó P. Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát.
All rights reserved!

A kötetet terjeszti:
a Vannaheim Art Könyvkereskedelmi Kft.
(1062 Budapest, Andrássy út 86.)

ISBN 963 9238 26 0
ELSŐ KIADÁS

Kiadja az Árkádia Kiadóház Kft., a Valhalla Páholy kiadója.
Felelős kiadó: Novák Csanád
Szedés és tördelés: VDTP.
Nyomta: Kaposvári Nyomda Kft.
A nyomdai megrendelés törzsszáma:200994
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Készült Kaposvárott az úr 2000. évében

23. fejezet

Necropolis, Abarrach

– Szóval, Pons, elveszítette őt - konstátálta az uralkodó, miközben szórakozottan

bele-belekortyolgatott egy kehelybe, mely Őfelsége kedvenc étkezés utáni italával, egyfajta erős, tüzes, vörös színű párlattal volt tele, melyet stalagma néven ismertek.

- Sajnálom, Sire, de fogalmam sem volt róla, hogy öt fogoly ideszállításáról kellett volna gondoskodnom. Azt hittem, csak egyről van szó, a hercegről, s rá személyesen kellett felügyelnem. Kénytelen voltam a halottakra támaszkodni. Nem volt kéznél senki más.

A főkancellárt nem aggasztotta különösebben a dolog. Az uralkodó igazságos volt, s bizonyára nem a hivatalnokát teszi majd felelőssé a halottak hibájáért. A sardanok Abarrachon már régen rájöttek, hogy a halottak képességei korlátozottak. Az élők elnézőek voltak a holttestekkel, türelemmel és kitartással viseltettek feléjük, mint ahogyan a szerető szülők tűrik gyermekeik hibáit.

– Kérsz egy pohárral, Pons? kérdezte az uralkodó. Egy intéssel elküldte a halott szolgát, s saját kezűleg szándékozott teletölteni a kicsiny aranyserleget. - Igazán zamatos.

– Köszönöm, Felség - fogadta el Pons, aki ki nem állhatta a stalagmát, de nem merte venni a bátorságot, hogy megsértse az uralkodót azzal, hogy nem iszik vele egy pohárral. - Szeretné látni a foglyokat?

- Mire ez a nagy sietség, Pons? Mindjárt itt a rúna-dominó ideje. Nagyon jól tudod.

A kancellár olyan gyorsan döntötte le a torkán a kesernyés ízű folyadékot, amilyen gyorsan csak tudta, egy pillanatra elakadt a lélegzete, s egy zsebkendővel megtörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát.

– Ez a Lady Jera említett valamit, Sire, a jóslattal kapcsolatban.

Kleitus kezében félúton megállt a pohár.

– Igen? Mikor?

– Miután az idegen azt tette a kapitánnyal, amit tett... ööö... bármi is volt az.

– Na de az imént azt mondtad, hogy megölte, Pons. A jóslat arról beszél, hogy a halottakba életet lehelnek. – Az uralkodó egy mozdulattal a torkába döntötte az italt, s azon nyomban lenyelte, ahogy a rutinos stalagma-ivók szokták – Nem arról, hogy véget vetnek az életüknek.

- A hercegné olyan ügyesen csüri-csavarja a szavakat, hogy az süljön ki belőlük, amit ő akar, Sire. Gondoljon bele, miféle pletykákat terjeszthet erről az idegenről. És gondoljon bele, mit tehet maga az idegen, hogy az emberek higgyenek benne.

- Igaz, valóban igaz. - Kleitus arca elkomorult, most először úrrá lett rajta az aggodalom. Aztán vállat vont. - Tudjuk, hogy hol van, és azt is, hogy kikkel. - A stalagma megnyugtatta.

- Kiküldhetnék csapatokat... – javasolta a kancellár.

– És fegyverezzük fel a gróf híveit? Megtörténhet, hogy csatlakoznak ezekhez a lázadókhoz Kairn Telestből. Nem, Pons, továbbra is nagyon óvatosan kezeljük ezt az ügyet. Ez a dolog jó ürügyet szolgáltat számunkra, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljunk ettől a kotnyeles gróftól és a lányától, a hercegnétől. Bízunk benne, hogy megtetted a szokásos óvintézkedéseket, Pons.

– Természetesen, Sire. Már kézbe vettem a dolgokat.

- Akkor meg minek aggódunk a semmin? Ha már itt tartunk, ki veszi át a Hasadékhát hercegi birtokait, ha az ifjú Jonathan idő előtt elhalálozna?

Nincsenek gyerekei. Ilyenkor a feleség örököl... Az uralkodó fáradtan legyintett. Pons lesütötte a szemét, jelezve, hogy érti a dolgot.

– Ebben az esetben a birtokai visszaszállnak a koronára, Felség.

Kleitus bólintott, és intett egy szolgának, hogy töltsön még egy pohárral. Miután a halott engedelmeskedett, majd visszahúzódott, az uralkodó felemelte a kelyhet, s

már készült, hogy átadja magát a nemes itóka élvezetének. De a tekintete találkozott a kancellárával, s hangos sóhajtással letette a serleget.

- Mi az, Pons? A savanyú arckifejezésedet látva még ettől a kitűnő nedűtől is elmegy a kedvünk.

- Bocsásson meg, Sire, de azon tűnődöm, vajon elég komolyan veszi-e ezt a dolgot. – A kancellár közelebb húzódott az uralkodóhoz, és halkabbra fogta a hangját, bár a halottakat leszámítva teljesen egyedül voltak. – A másik férfi, akit a herceggel együtt hoztam be, a maga módján egészen rendkívüli! Talán még rendkívülibb, mint az, amelyik megszökött. Azt hiszem, azonnal látnia kellene azt a foglyot.

– Állandóan homályos célzásokat teszel arra az emberre. Nyögd már ki végre, mit akarsz, Pons! Mi olyan... rendkívüli... benne?

A kancellár egy pillanatra elgondolkozott, hogyan érhetné el a legnagyobb hatást.

– Felség; én már láttam őt ezelőtt.

- Jól tudom, mily széles körű társadalmi kapcsolatokkal rendelkezel, Pons. - A stalagma hatására Kleitus kezdett szarkasztikussá válni.

- De nem Necropolisban, Sire. És nem is valahol a környéken. Ma reggel láttam... a látomásban.

Az uralkodó visszatette a serleget maga mellé a tálcára, bele sem kóstolt az italba.

- Azonnal látni akarjuk... a herceggel együtt.

Pons meghajolt.

- Rendben van, Sire. Ide hozassam őket vagy a fogadóterembe?

Az uralkodó körbepillantott a teremben. Mivel ez volt az a szoba, ahol játszani szoktak, sokkal kisebb és barátságosabb volt, mint a hatalmas fogadócsarnok, s gazdagon díszített gazlámpák világították be. A teremben számos kairnfű asztal sorakozott. Mindegyiken négy kupac vörös és kék rúnákkal ékesített négyszögletes fehér dominókó. A falakat körben hímzett faliszőnyegek borították, melyek Abarrach híres csatáit ábrázolták. A szoba száraz volt, barátságos és meleg, fűtötte a gőz, mely az aranyveretes, kovácsoltvas csövekben áramlott.

Az egész épületet gőz fűtötte, mely már az újabb kor találmánya volt. A régi időkben a palotának - mely eredetileg erődítményként szolgált, s az egyik legrégebbi építmény volt, melyet az elsőként érkező sartanok alkottak nem volt szüksége semmilyen mechanikai szerkezetre, hogy kellemes környezetet biztosítson az ott lakóknak. A vár ősi részeiben még most is láthatóak voltak az ősrégi rúnák, a mágikus jelek, melyek a meleget és a fényt sugározták, és friss levegővel látták el a bent élőket. A legtöbb rúnát azonban, mivel nem használták, s már azt is régen elfelejtették, hogyan is működnek, szándékosan eltávolították. A királyi család szerint nem nyújtottak valami szép látványt.

– Itt akarjuk látni a vendégeinket. - Kleitus egy újabb stalagmával telt serleget vett a kezébe, leült az egyik játékasztal mellé és szórakozottan kezdte felállítgatni a dominókőveket, mintha játékhoz készülődne.

Pons intett egy szolgának, aki intett egy őrnek. Az őr kilépett egy ajtón, és kis idő múlva további örök kíséretében tért vissza, akik a két foglyot az uralkodó elé vezették. A herceg büszke, kihívó, tartással lépett be a terembe, a királyi udvariasság hűvös felszíne alatt úgy izzott benne a düh, mint a fortyogó láva. Arcának egyik felét zúzódások borították, az ajka feldagadt, a ruhája megtépve, a haja szétzilálva.

- Engedje meg, hogy bemutassam önnek, Sire Edmund, Kairn Telest hercege - jelentette be Pons.

A herceg kissé megbiccentette a fejet. De nem hajolt meg. Az uralkodó abbahagyta

a dominók felállítgatását, és felhúzott szemöldökkel a fiatal férfira meredt.

– Térdre Őkirályi Felsége előtt! - sziszegte a felháborodott kancellár a szája sarkából.

- Ő nekem nem királyom – jelentette ki Edmund herceg felszegett fejjel, egyenes tartással. – Mint Kairn Telest uralkodója, tisztelettel üdvözlöm. - A herceg büszke és méltóságteljes mozdulattal ismét fejet hajtott.

Az uralkodó ajka körül mosoly játszott. Felállított egy dominókövet.

– És bízom benne, hogy Őfelsége is tisztelettel fogad - folytatta Edmund. Arcát előntötte a pír, és összevonta a szemöldökét. Mint egy olyan birodalom herceget, melyre mostanában kétségkívül rossz napok virradnak, de amely valaha gyönyörű, gazdag és erős volt.

– Persze, persze – bólogatott az uralkodó, miközben egy rúnákkal ékesített dominókövet dörzsölgetett elgondolkozva az ajkához. – Minden tisztelem Kairn Telest hercegeé. És most, kancellár – a szempár a bíborral és arannyal szegélyezett fekete csuklya takarása alatt Haplo felé fordult –, hogy hívják ezt az idegent, aki felséges színünk előtt áll?

A herceg dühösen felhőrdült, de türtőztette magát, talán a népére való tekintettel, akik a jelentések szerint egy barlangba zárva sínylődnek. A másik férfi, akinek a bőrét rúnák ékesítették, szótlán állt, rendületlenül, az események nem tettek rá különösebb hatást, úgy tűnt, mintha nem is érdekelné, mi folyik körülötte. Leszámítva a szemét, mely mindent látott, anélkül hogy elárulta volna, hogy bármit is érzékel a külvilágból.

– Haplónak nevezi magát, Sire – felelte Pons, és mélyen meghajolt. Akár hangosan is hozzátehetné volna, hogy a fickó veszélyes. Olyan ember, aki egyszer hagyta, hogy az irányítás kicsússzon a kezéből, de még egyszer nem engedi, hogy ez megtörténjen. Olyan ember, aki igyekszik mindig homályban maradni, nem úgy, mint egy tolvaj, hanem ösztönösen, mint aki már régen megtanulta, hogy ha magára hívja a figyelmet, akkor célponttá válik.

Az uralkodó hátradőlt a széken. Résnyire szűkült szemmel nézett Haplóra. Kleitus unottnak tűnt, letargikusnak. Pons megborzongott. Őfelsége akkor volt a legveszélyesebb, amikor ebben a hangulatban volt.

– Te sem hajolsz meg előttünk. Feltesszük, te is azt állítod majd, hogy neked sem vagyunk a királyod – állapította meg.

Haplo vállat vont és elmosolyodott.

- Ne vegye zokon!

Őfelsége finom kezével eltakarta megránduló ajkait, és megköszöörülte a torkát.

- Nem veszem zokon... egyikőtöktől sem. Idővel talán majd megértjük egymást.

Borongós arckifejezéssel, hallgatagon ült. Edmund herceg türelmetlenül mozgolódni kezdett, Őfelsége gyors pillantást vetett felé, aztán erőtlenül felemelte a kezét és az asztal felé intett.

- Ismered a játékot, fenség?

Edmund meghökkent

- Igen... Sire. De már nagyon régen nem játszottam. Nem sok ráérő időm van mostanában, amit haszontalan dolgokra fecsérélhetek tette hozzá keserűen.

Az uralkodó az ilyesfajta szempontokat egy legyintéssel elintézte.

– Már arra gondoltunk, hogy ma este lemondunk a játékról, de most már nem látjuk semmi okát, hogy így tegyünk. Talán a játéktábla mellett egyezsége juthatunk. Csatlakozol hozzánk, uram? Bocsáss meg, de benned is valamiféle herceget... vagy... más királyi sarjat tisztelhetünk?

- Nem - felelte Haplo, de nem fejtette ki bővebben.

– Nem, nem csatlakozol hozzánk, vagy nem, nem vagy herceg, vagy csak úgy általában nem? - érdeklődött az uralkodó.

– Úgy hiszem, ezzel igen jól jellemezte a helyzetet, Sire – Haplo tekintete a dominókövekre szegeződött, s ez Őfelsége figyelmét sem kerülte el.

Az uralkodó elnéző nevetéssel nyugtázta a választ.

– Jöjj, ülj ide hozzánk! Ez a játék elég összetett és kifinomult, de nem nehéz elsajátítani. Majd mi megtanítunk. Pons, te leszel a negyedik, természetesen.

– Örömmre szolgál, Sire – felelte a kancellár.

Mivel Pons finoman szólva is gyenge dominójátékos volt, az uralkodó, akinek nem sok türelme volt a tehetségtelen emberekhez, igen ritkán kérte fel partnerének. De ma este az igazi játék egészen más szinteken folyik majd, olyan területeken, melyeken a főkancellár nagyon is otthonosan érezte magát.

Edmund herceg habozott. Pons, tudta, hogy mi jár, a fiatal férfi fejében. Vajon az ilyesfajta tevékenység nem ejt-e csorbát a tekintélyén, és ettől nem tűnik-e komolytalanabbnak az ügy, amelyben jár? Vagy esetleg jó politika lenne, ha engedne a királyi szeszélynek? A kancellár biztosíthatta volna az ifjú herceget, hogy nem számít, hogyan dönt, a sorsa már így is, úgy is megpecsételődött.

A főkancellár egy röpké pillanatra sajnálatot érzett ez iránt a herceg iránt. Edmund még igen, fiatal volt, de már súlyos terhek neheztedek a vállára. Komolyan vette a felelősségét, és szemmel láthatólag őszintén segíteni akart a népén. Kár, hogy nem látja, hogy ő is csak egy dominókő, melyet Őfelsége mozgat, ahogyan neki tetszik, vagy lekerülhet a tábláról... ha Őfelségének úgy tetszik.

A hercegben végül a jól nevelt udvariasság győzedelmeskedett. Odasétált a játékasztalhoz, leült az uralkodóval szemben, és elkezdte felállítgatni a dominókat a kezdő pozícióba, ami azt jelentette, hogy olyan alakzatba rendezte a köveket, mely egy erődítmény falaira emlékeztetett.

Haplo is habozott, de az ő húzódozása valószínűleg nem másnak volt köszönhető, mint annak, hogy vonakodott előbújni az árnyékból, és kilépni a szikrázó fénybe. Végül mégis megtette, s lassú léptekkel elindult, hogy elfoglalja a helyét a játékasztal mellett. Kezét mindvégig az asztal alatt tartva, kényelmesen elhelyezkedett a székben. Pons vele szemben foglalt helyet.

- Kezdekskor, uram - szólalt meg a kancellár, az uralkodó felhúzott szemöldökét látván -, imígyen helyezzük el a köveket. Azok a dominók, amelyeken kék rúnák vannak, azok képezik az alapot. A vörös rúnákkal jelzetek a kékek tetejére kerülnek, és azok, amelyeken mind kék, mind vörös rúnák vannak, a csipkés oromzatot képezik.

Az uralkodó már befejezte a saját falának felépítését. A herceg nyugtalan és mérges volt, kedvetlen mozdulatokkal rakosgatta a maga köveit. Pons úgy tett, mintha a saját falának felépítése kötné le a figyelmét, de pillantása lopva a szemben ülő férfira vándorolt. Haplo előhúzta jobb kezét az asztal alól, felemelt egy dominókövet, és a helyére tette.

- Figyelemre méltó - jegyezte meg az uralkodó. A játékasztal mellett mindenki megdermedt, az összes tekintet Haplo kezére szegeződött.

Semmi kétség. A rúnák a dominóköveken sokkal elnagyoltabbak voltak, mint a férfi bőrére tetovált jelek – mintha egy gyermek macskakaparását hasonlítanánk egy felnőtt ember folyékony vonalvezetéséhez -, de felismerhetően azonosak voltak.

A herceg egy pillanatig akaratlanul is megigézve bámult rá, de aztán elkapta a tekintetét, és tovább építette a falat maga előtt. Kleitus Haplo keze felé nyúlt, hogy megfogja és közelebbről is szemügyre vegye.

– A maga helyében én nem tenném, Sire - szólalt meg Haplo halkan, és nem

mozdította el a kezét. Nem volt egyértelmű fenyegetés, amit mondott, de volt valami a hangjában, ami megtorpanásra készítette az uralkodót. - Talán az embere már mondta önnek. – A tekintete Ponsra villant. – Nem szeretem, ha hozzám érnek.

- Csak azt mondta, hogy amikor megtámadtad azt az, őrt, a rúnák izzani kezdtek a bőrodön. Ha már itt tartunk, hadd kérjünk elnézést azért a tragikus incidensért. Tényleg nagyon sajnáljuk. Nem állt szándékunkban bántani a kutyádat. De a halottak néha... túlreagálják a dolgokat. Pons, aki feszülten figyelt, észrevette, hogy Haplo szája sarka kissé megrándul, s az ajka összeszorul. Az arca különben kifejezéstelen maradt.

Őfelsége folytatta.

- Azt mondta, fegyver nélkül támadtál meg egy katonát, mégis úgy tűnt, biztos voltál benne, hogy felveheted a harcot olyasvalakivel, aki karddal van felfegyverkezve. De nem pusztá kézzel akartál csatába szállni, vagy igen? Ezek a rajzok – az uralkodó nem érintette meg a rúnákat, csak rájuk mutatott –, ezek a jelek mágikusak. A mágiát akartad fegyverként használni. Biztosak vagyunk benne, hogy megérted, miért vagyunk lenyűgözve. Hogyan tettél szert ezekre a rúnákra? És hogyan működnek?

Haplo felemelt egy újabb rúna-dominót és letette az előző mellé, amelyet az imént helyezett el. Aztán felvett egy másikat és az első mellé tette.

- Kérdeztünk valamit figyelmeztette az uralkodó.

- Hallottuk felelte Haplo és az ajka mosolyra húzódott.

Az uralkodó arcát dühös pír futotta el a gúnyos megjegyzés hallatán. Pons megdermedt. A herceg felpillantott az építményéről.

- Micsoda arcátlanság – mordult fel Kleitus. – Nem vagy hajlandó válaszolni?!

- Ez nem hajlandóság kérdése, Sire. Esküt tettem, fogadalmat. Hasonlóképpen nem mondhatom el, hogyan működik a mágikus erőm, mint – Haplo tekintete az uralkodóra villant, aztán hűvösen ismét a játékra koncentrált - ahogy ön sem mondhatja el nekem, hogy az önök mágiája miként támasztja fel a halottakat.

Az uralkodó hátradőlt a széken, és egy dominót pörgetett az ujjai között. Pons megnyugodott, és hatalmas sóhajtással kifújta a levegőt, melyet eddig észrevétlenül magába fojtott.

- Jól van, jól van – szólalt meg végül Kleitus. - Kancellár, te feltartod a játékot! Őfensége már majdnem befejezte a falát, és még ez az újonc is itt, előbbre jár, mint te.

- Sajnálom, Felség - motyogta Pons alázatosan. Tudta és megértette, mi az ő szerepe ebben a társasjátékban.

- Ez a palota az ősi időkben épült, ugye? – kérdezte Haplo, miközben a szobát tanulmányozta.

Pons úgy tett, mintha teljesen lekötne a fal építése, de közben lesütött szemhéja alól a férfit figyelte. A kérdés úgy hangzott, mintha csak udvarias beszélgetést kezdeményezett volna, de ez az ember egyszerűen nem az a fajta volt, aki értelmetlen csevegésekbe bocsátkozik. Vajon miben sántikál? A kancellár feszülten figyelt, és látta, hogy Haplo tekintete megakad néhány eltávolított rúnán a falon.

Kleitus maga válaszolt.

- A palota legrégebbi része egy természetes képződményből épült, mondhatnánk, barlang egy másik barlang belsejében. Kairn Telest egyik legmagasabb pontján áll. A felsőbb szinteken lévő szobákból valaha csodálatos kilátás nyílt a Tűztengerre, legalábbis az ősi feljegyzések erre engednek következtetni. Ez még természetesen az előtt volt, hogy a tenger visszahúzódott. - Egy pillanatra abbahagyta a beszédet, hogy magához vegyen még egy kis stalagmit, és a kancellár Haplóra nézett.

– A palota eredetileg erődítményként szolgált - Pons engedelmesen felvette a történet fonalát -, és bizonyítékok szólnak róla, hogy egy időben mérhetetlen sok ember haladt át rajta, miközben minden valószínűség szerint a felsőbb, lakhatóbb területek felé igyekeztek.

A herceg arca elkomorult. A keze megrándult, s jó néhány kockát leverte a félig kész faláról.

- Ahogyan minden biztonnyal feltételezték folytatta Pons –, ez a szoba a palota egyik legrégebbi része. Bár, természetesen, jelentős felújításokat végeztünk rajta. A királyi család szobái itt vannak hátul; a levegő sokkal tisztább, nem gondolják? A hivatali szobák és csarnokok, valamint a báltermek a palota elülső részében találhatóak, nem messze onnan, ahol bejöttek.

– Kissé átláthatatlannak tűnik ez a hely – vetette közbe Haplo. Inkább hasonlít egy méhkasra, mint egy palotára.

- Méhkas? - csodálkozott az uralkodó. Az egyik szemöldöke a magasba szaladt, és elnyomott egy ásítást. - Nem ismerem ezt a kifejezést.

Haplo vállat vont.

- Úgy értem, gond nélkül el lehetne tévedni idebent.

- Idővel meg lehet tanulni, mi merre van – felelte az uralkodó derűsen. - De ha tényleg szeretnél látni egy olyan helyet, ahol könnyen eltévedhetsz, akkor megmutathatjuk a katakombákat.

- Vagy, ahogy mi nevezzük, a „kazamatákat” – tette hozzá a kancellár gúnyos kacajjal.

- A faladdal foglalkozz, Pons, különben az egész estét itt tölthetjük!

- Igenis, Sire

A beszélgetés abbamaradt. Befejezték a falak építését. Pons észrevette, hogy Haplo, aki továbbra is azt állította, hogy még sohasem játszott a játékot, tökéletes falat épített, bár a legtöbb kezdőnek rendszerint nehézséget okoznak a dominókon levő jelek. Olyan volt, mintha a rúnák olyasmit mondtak volna a számára, amit senki másnak.

- Bocsásson meg, drága uram jegyezte meg Pons fontoskodva, miközben közelebb hajolt Haplóhoz, és lehalkította a hangját –, de azt hiszem, hibát követett el. Az a dominókő nem az oromzathoz tartozik, ahová rakta. Tegye le oda!

- Nagyon jó helyen van az ott, pontosan oda való - jelentette ki Haplo halkan, de határozottan.

- Igaza van, Pons – szólt közbe Kleitus.

- Valóban, Sire? A kancellár zavarba jött, idegesen nevetgélt magában. Bizonyára... bizonyára tévedtem. Soha nem voltam jó ebben a játékban. Bevallom, nekem minden dominó egyforma. Ezek a jelek semmit sem jelentenek a számomra.

– Egyikünknek sem jelentenek semmit, kancellár - jelentette ki az uralkodó komoly hangon. – Legalábbis eddig nem jelentettek – Egy pillantás Haplóra. - Meg kell jegyezni őket, Pons. Már megmondtam neked.

– Igenis, Felség. Nagyon kedves öntől, hogy ilyen türelmes velem.

– Te jössz, Fenség - figyelmeztette Kleitus a herceget.

Edmund idegesen fészkelődött a széken.

– Egy vörös hatszög.

Az uralkodó a fejét csóválta.

– Attól tartok, Fenség, hogy vörös hatszöggel nem lehet kezdeni.

A herceg talpra ugrott.

– Felség, engem letartóztattak, megvettek, inzultáltak. Ha egyedül lettem volna, és nem terhel felelősség a többiekért, fellázadtam volna az ilyesfajta bánásmód ellen,

amely nem járja két sardan között, s legkevésbé sem egy királytól egy másik király felé! De én herceg vagyok. A többiek életét is én tartom a kezemben. És nem tudok egy ilyen... - megvetően a tábla fele intett - játékra koncentrálni, amikor a népem fázik és éheznek.

- A te néped megtámadott egy ártatlan falut...

- Mi nem támadtunk meg senkit, Sire! - Edmund vészesen kezdte elveszíteni az önuralmát. - Csak élelmet és bort szerettünk volna vásárolni. Fizetni akartunk érte, de az, emberei megtámadtak minket, mielőtt még egy szót is szólhattunk volna! Ha jobban belegondolok, ez elég különös. Olyan volt, mintha valaki elhitette volna velük, hogy meg fogjuk támadni őket!

Az uralkodó Haplóra pillantott, hogy ő is akar-e mondani valamit. Haplo egy dominókővel játszadozott, úgy tűnt, untatja a téma.

- Ez teljesen természetes feltételezés volt a részükről – jelentette ki az uralkodó, és tekintete ismét a hercegre vándorolt. – Felderítőink felfegyverzett barbárok hatalmas seregét látták, amely a városunk felé halad, s valahonnan odakintről érkezett. Te mire gondoltál volna?

- Barbárok! - Edmund elsápadt. - Barbárok! Éppen annyira vagyunk barbárok, mint... mint amennyire ez a piperkőc kancellárjuk itt! Ami kultúránk ősbibb, mint az önöké, az egyik legelső kultúra, mely a Szétszakadást követően létrejött! A mi gyönyörű városunkhoz képest, mely az egekre néz, ez az itteni csak egy bűdös patkánylyuk, nem más!

- És mégis, ha jól sejtem, azért jöttetek, hogy könyörögjete nekünk, engedjük meg, hogy megtelepedhessetek ebben a „bűdös patkánylyukban” - jegyezte meg Kleitus, miközben hátradőlt a székében és résnyire szűkült szemhéján keresztül egykedvűen szemlélte a herceget.

A herceg sápadt arcát lázas pír öntötte el.

- Nem azért jöttem, hogy könyörögjek! Dolgozni akarunk! Dolgozni fogunk, hogy megkeressük a megélhetésünkre valót! Csak menedéket keresünk a gyilkos eső ellen, és némi élelmet a gyermekeinknek. A halottaink, és az élők is, ha úgy akarják, dolgozni fognak a földeken, vagy beállnak a hadseregükbe. És... - Edmund nagyot nyelt, mintha a keserű stalagmát erőltetné le a torkán és elismerünk hűbérurunknak...

- Milyen kedves töletek - motyogta az uralkodó.

Edmund meghallotta a maró gúnyt az uralkodó szavaiban. Kezével erősen megmarkolta a szék támláját, ujjai szinte lyukat martak az erős kairnfű szálakba, azon való kétségbeesett igyekezetében, hogy kordában tartsa egyre inkább elhatalmasodó haragját.

- Nem állt szándékomban ezt mondani. Ön hajszott bele a dologba.

Haplo ebben a pillanatban megmozdult. Úgy tűnt, végre ő is megszólal, de aztán szemmel láthatólag meggondolta magát, és ismét felvette a közömbös megfigyelő szerepét.

- Ennyivel tartoznak nekünk! Lerombolták az embereim otthonait! Lecsapolták a vizünket, ellopták a meleget tőlünk, és a maguk céljaira használták! Gyönyörű; buja földjeinket terméketlen és fagyos sivataggá változtatták! Megölték a gyermekeinket, az öregeinket, a betegeket és a gyengéket! Megpróbáltam meggyőzni a népemet, hogy mindezt nem szándékosan tették velünk, hogy azt sem tudták, hogy Kairn Telest egyáltalán létezik. Nem bosszút állni jöttünk. Nem megtorolni a sérelmeinket, bár ezt is tehetnénk. Azért jöttünk, hogy megkérjük a testvéreinket, tegyék jóvá a hibát, amelyet szándékukon kívül elkövettek. Én továbbra is ezt fogom mondani a népemnek, bár most már tudom, hogy nem igaz.

Edmund ellépett a szék mögül. Ujjából vér szivárgott, a felhasogatott kairnfű éles széle belemart a húsába. De ő észre sem vette. Megkerülte az asztalt, méltóságteljesen fél térdre ereszkedett és előrenyújtotta a kezét.

- Fogadja be a népemet, Felség, és én becsületszavamat adom, hogy nem mondom el nekik az igazságot. Fogadja be a népemet, és én velük fogok dolgozni, fej fej mellett. Fogadja be a népemet, Sire, és én térdet hajtok ön előtt, ahogy óhajtja. Bár a szívem mélyén megvetem önt.

Az utolsó megjegyzést már csak magában tette hozzá. De nem is volt rá szükség, hogy kimondja. A szavak úgy süvítettek a levegőben, mint a gáz, amely a lámpákat működtette.

- Igazunk volt, látod, Pons - állapította meg Kleitus. - Egy koldus.

A kancellár nem tudta megállni, hogy fel ne sóhajtson. A herceg fiatal és jó kiállítású volt, telve könyörülettel és szánalommal a népe iránt, s ez olyan méltósággal ruházta fel, mely rendben és rangban messze a legtöbb uralkodó fölé emelte, s még csak véletlenül sem lehetne koldusnak titulálni.

Az uralkodó előre hajolt, s ujjait összeérintette.

— Necropolistól nem várhatsz segítséget, Edmund, koldusok hercege.

A herceg felugrott, a visszafojtott düh hideg fehér foltokban ütközött ki lázasan izzó bőrére.

- Akkor a továbbiakban nincs miről beszélnünk, Visszatérek a népemhez.

Haplo felállt.

- Sajnálom, hogy meg kell szakítanom a játékot, de én is vele vagyok monda, és hüvelykujjával a herceg felé bökött.

- Igen, tényleg — nyugtázta az uralkodó vészjósló hangon, de olyan halkán, hogy csak Pons hallja. - Ha jól értem, ez azt jelenti, hogy kitört a háború, Fenség?

A herceg nem állt meg. Már a szoba közepén járt, oldalán Haplóval.

— Amint már említettem, Sire, a népem nem akar háborút. Tovább folytatjuk az utunkat, talán még lejjebb a part mentén. Ha lennének hajóink...

— Hajók! Kleitus csuklott egyet. - Hát helyben vagyunk! Itt rejlik az igazság. Ez az, amire mindvégig fáj a fogatok! Hajókat akartok, hogy eljussatok a Halálkapuhoz! Hát sehová sem fogtok eljutni, csak a halálba!

Az uralkodó intett az egyik felfegyverzett őrnek, aki egyetértően bólintott. Felemelte a lándzsáját, célzott, és hajított.

Edmund megérezte a veszélyt, megpördült és felemelte a kezét, hogy elhárítsa a támadást. De hiába. Az elkerülhetetlen halállal nézett szembe. A lándzsa olyan erővel csapódott a mellkasába, hogy átütötte a mellcsontját, a vége kibukkant a háta közepén, és a padlóhoz szegezte a herceget. Edmund abban a pillanatban meghalt, hogy a fegyver átütötte a mellkasát, egy sikoly sem hagyta el az ajkát. Az éles vas a szívébe hatolt.

A szomorúságból ítélve, mely kiütközött az arcán, az utolsó gondolataival talán nem saját fiatal életét siratta, mely tragikusan rövid véget ért, hanem arra gondolt, hogy cserbenhagyta a népét.

Kleitus ismét intett, ez alkalommal Haplo felé. Most egy másik holttest emelte fel a lándzsáját.

- Állítsa le! szólalt meg a Patryn éles, metsző hangon. — Vagy soha semmit nem tud meg a Halálkapuról!

A holttest, akit épp a hajító mozdulat közben állítottak meg, hagyta, hogy a lándzsa kicsusszanjon halott ujjai közül. A fegyver hangos csörömpöléssel a földre esett, ez volt az egyetlen hang, amely megtörte a hirtelen beállt feszült csendet.

— Mit tudsz a Halálkapuról? - kérdezte végül az uralkodó.

- Hogy soha nem jut át rajta, ha megöl engem — felelte Haplo.

24. fejezet

Necropolis, Abarrach

A Halálkapu említése csak egy próbálkozás volt. Az is előfordulhatott volna, hogy az uralkodó csak pislog egyet, megvonja a vállát, és int az őrnök, hogy vegye fel a lándzsát és hajítsa el.

De Haplo nem kockáztatta az életét. Mágikus ereje megvédelmezte volna a lándzsa halált hozó hegyétől, nem úgy, mint a szerencsétlen, védtelen herceget, aki ott feküdt holtan a lába előtt a padlón. A Patryn csak azt akarta elkerülni, hogy fel kelljen fednie mágikus hatalmát. Ez volt az oka annak is, hogy ájulást színlelt, amikor a holttest megtámadta az úton.

Pechére nem számolt azzal, hogy Alfred a segítségére siet. Átkozott egy fickó! Az egyetlen alkalommal, amikor az ájulás hasznos megoldás lett volna, az az istenverte sardan valami megfoghatatlanul komplex és hatalmas mágikus erővel bíró varázslatot szövöget, amelytől még a szőr is feláll a hátán mindenkinek. Mindig jobb, ha az ellenfél kevesebbet gondol rólad, mint ha túlbecsüli a képességeidet. Akkor sokkal könnyebben kaphatod rajta, hogy kihagy a figyelme.

De úgy tűnt, ez a próbálkozás legalább bejött. Kleitus nem pislogott, és nem is vonta meg a vállát. Tudott a Halálkapuról, tulajdonképpen szinte biztos is volt, hogy tud róla. Mivel nyilvánvalóan intelligens és nagy hatalmú nekromanta volt, minden bizonnyal már minden ősi feljegyzést felkutatott, amelyet az első itteni sardanok hagytak hátra.

Haplo agyán már akkor átfutott „nyitó lépés” stratégia, amikor a herceg vére, mely a Patryn rúnákkal borított bőrére fröccsent, még ki sem hűlt.

Az uralkodó visszanyerte az önuralmát, és úgy tett, mint akit nem különösebben érdekel a dolog.

- A holttested minden információt megad majd, amire szükségem van, beleértve azokat a dolgokat is, amelyeket erről az úgynevezett Halálkapuról tudsz, ha netán érdekelne.

- Lehetséges – hagyta rá Haplo. – De az is lehet, hogy nem. Az én mágikus erőm nagyon hasonlít a magukéra, de azért mégis más. Nagyon is más. Az én népem sohasem gyakorolta, a nekromanciát, és nem is lenne értelme. Amint az agy, amely irányítja a mágikus jeleket – a magasba emelte a kezét – halott, a mágia, is meghal vele együtt. Nem úgy, mint maguknál, az én fizikai létem elválaszthatatlanul kötődik a mágikus hatalmamhoz. Válaszd el az egyiket a másiktól, és egy élettelen testet kapsz, mely még a saját nevére sem emlékszik, nemhogy bármi másra.

- Miből gondolod, hogy érdekel minket, amit tudsz?

- Hajókat akartok hogy eljussatok a Halálkapuhoz! Ön használta ezeket a szavakat, s szinte ezek voltak az utolsó szavak, melyeket ez a szerencsétlen bolond hallhatott ebben az életben. Haplo Edmund feltépett testére mutatott. – Ez a világ el fog pusztulni. De ön tudja, hogy ez még nem jelenti mindennek a végét. Tudja, hogy léteznek más világok. És jól tudja. Valóban léteznek. Én már jártam némelyikben. És az ön népét is vissza tudnám vinni magammal.

A holttest felemelte a lándzsát, és hajításra készen tartotta a kezében, egyenesen Haplo szívének irányítva a hegyét. Az uralkodó parancsoló mozdulattal intett a

holttestnek, s az leengedte a fegyverét, a tompa végét a barlang talajára állította, és ismét egyenes tartásba merevedett.

- Ne bántsátok! Kísérjétek a kazamatákba! - parancsolta Kleitus. - Pons, vidd mindkettőjüket a kazamatákba! Ezt a dolgot még alaposan át kell gondolnunk.

- Mi legyen a herceg testével, Sire? Küldjük a feledésbe?

- Hová tette az eszedet, Pons? – csattant fel az uralkodó ingerülten. Természetesen ne! A népe hadba fog szállni ellenünk. A holttest mindent elmond majd nekünk, amire szükségünk van ahhoz, hogy megtervezhessük a védekezésünket. Kairn Telestet természetesen a föld színével kell egyenlővé tenni. Aztán, de csak aztán, elküldhetjük a feledésbe ezt a szerencsétlen koldust, az egész népével együtt. A halálát azonban tartsuk titokban annyi ideig, ahány napig várunk kell, mielőtt biztonságosan feléleszthetjük. Nem akarjuk, hogy ez a csőcselék még az előtt lecsaphasson ránk, mielőtt készen állnánk.

- És mennyi időt javasol, Sire?

Kleitus szakértő szemmel méregette a holttestet.

- Egy ilyen fiatal és életerős ember esetében, akinek ekkora hatalma van az élet felett, legalább három napnak kell eltelnie, míg a szellemét a szolgálatunkba állíthatjuk. Természetesen mi magunk hajtjuk majd végre a feltámasztási rituálét. Alkalmasint egy kissé nehezen fog menni. A prezerválást végrehajthatja a kazamaták egyik nekromantája.

Az uralkodó sietős léptekkel elhagyta a szobát, köpenye csak úgy suhogott körülötte, ahogy kifelé igyekezett.

Valószínűleg, gondolta Haplo magában mosolyogva, egyenesen a könyvtárba siet, vagy valamelyik más helyiségbe, oda, ahol az ősi feljegyzéseket tartják.

Pons parancsára holttestek léptek elő, két ór kihúzta a lándzsát a herceg testéből, felemelték, és kivitték a teremből. Néhány halott szolgáló vizet és szappant hozott, hogy eltakarítsák a vért a padlóról és a falakról. Haplo türelmesen oldalra húzódott, és onnan figyelte az eseményeket. Észrevette, hogy a kancellár igyekszik elkerülni a tekintetét. Pons fel-alá rohangált a teremben, hangosan hívta fel a figyelmet néhány vérfoltra az egyik faliszőnyegen, és legfőbb gondja az volt, hogy elküldje a szolgákat egy kis kairnfűporért, amit rászórhatnak.

- Azt hiszem, megtettünk mindent, amit lehetett. – Pons nagyot sóhajtott. - Nem tudom, mit mondok majd a felséges asszonynak, ha ezt meglátja!

- Talán javasolhatna a férjének néhány kevésbé erőszakos módszert mások megölésére – vetette fel Haplo.

A kancellár önkéntelenül összerezett. Félve pillantott a Patrynra.

— Á, maga az! - szinte megkönnyebbültnek hangzott. - El is felejtettem, ne haragudjon. Olyan kevés élő foglyunk van. Teljesen kiment a fejemből, hogy ön nem csak egy holttest. Jól van, majd én magam kísérem le. Őrség!

Pons intett a kezével. Két halott sorakozott fel mellé, és mindannyian elhagyták a szobát: Haplo és a kancellár az élen, az örök a hátuk mögött.

- Úgy látom, maga a tettek embere – mondta a kancellár, és Haplóra nézett. – Nem habozott, hogy megtámadja azt a katonát, amelyik megölte a kutyáját. A herceg halála rosszul érintette önt?

Rosszul érintett? Hogy egy sardan kioltja egy másik sardan életét? Inkább szórakoztatott, de semmiképpen sem érintett rosszul. Haplo úgy gondolta, így kellene éreznie. De valahogy irtózáttal töltötte el a ruhájára fröccsent vér látványa. Megpróbálta a keze fejével letörölni.

- A herceg csak azt tette, amiről úgy gondolta, hogy helyes. Nem szolgált rá, hogy meggyilkolják.

- Nem meggyilkolták - tiltakozott Pons határozott hangon. – Edmund herceg élete az uralkodót illeti, csakúgy, mint Őfelsége összes alattvalójának élete. Az uralkodó úgy döntött, hogy ez az ifjú jobb szolgálatot tehet neki holtan, mint élve.

- Erről azért az ifjú véleményét is megkérdezhetette volna - jegyezte meg Haplo szárazon.

A Patryn megpróbálta alaposan megfigyelni, merre jár, de szinte azonnal elvesztette a tájékozódóképességét a rengeteg egyforma, egymásba torkolló alagútban. Csak abból vette észre, hogy lefelé mennek, hogy a barlang sima talaja kissé lejtett. Hamarosan maguk mögött hagyták a gázlámpákat. A nedves falakon lévő tartókban durva fáklyák égtek. Haplo a lángok fényében rúnák halvány nyomát vette észre végig a falakon, a talaj szintjén. Lépéseket hallott visszhangzani maga előtt, nehézkes, csoszogó léptek hangját, mintha valamilyen súlyos terhet cipelnének. A herceg testét vitték a nem is olyan végleges nyugvóhelyére.

A kancellár a szemöldökét ráncolta.

- Nem könnyű önt megérteni, uram. A szavai olyanok, mintha egy sötét felhőből csapnának elő, akár egy villám. Látom magában a szenvedélyt. Olyan szenvedélyt, amelytől végigfut a hátamon a hideg, amelytől megfagy a vér az ereimben. Látom a büszke nagyravágyást, a vágyat a hatalom iránt, bármi áron is. A halál nem ismeretlen az ön számára. De érzem, hogy ez a dolog, amely valójában nem volt más, mint egy lázadó hitszegő kivégzése, mélyen felkavarta.

- Mi nem öljük meg a saját fajtánkat - jegyezte meg Haplo halkan.

- Hogy mondta? Pons közelebb hajolt hozzá. - Mit mondott?

- Azt mondtam: „Mi nem öljük meg a saját fajtánkat” - ismételte meg Haplo tömören, kurtán. Aztán összeszorította a száját. Aggasztotta, hogy aggódik. És egyáltalán nem tetszett neki, hogy errefelé, úgy tűnik, mindenki képes mások szívébe és lelkébe látni.

A végén még örülni fogok a börtönnek, gondolta. A megnyugtató, hűsítő sötétségnek, és nem utolsósorban a csendnek. Szüksége volt a sötétre, és szüksége volt a nyugalomra. És időre volt szüksége, hogy eltöprengjen, hogy átgondolja a dolgokat, és megtervezze, mi legyen a következő lépés. Időre volt szüksége, hogy rendet tegyen az agyában, és megszabaduljon ezektől a zavarba ejtő és nyugtalanító gondolatoktól. És akkor eszébe jutott. Egy kérdés még válaszra vár.

- Valami jóslatot hallottam emlegetni, miről van szó?

- Jóslatot? – Pons a szeme sarkából Haplóra pillantott, aztán gyorsan elkapta a tekintetét. - Mikor hallott arról a jóslatról?

- Rögtön azután, hogy az őre megpróbált megölni.

- Á, de éppen akkor nyerte vissza az eszméletét. Komoly sérülést szenvedett.

- A hallásom viszont nem sérült meg. A hercegné valami jóslatot emlegetett. Kíváncsi vagyok, mire gondolt.

- Jóslat... jóslat – a kancellár elgondolkodva ütögette az állát a mutatóujjával. - Lássuk csak, eszembe jut-e valami. Most, hogy jobban belegondolok, be kell ismerjem, engem is nagyon meglepett, amikor felhozta a dolgot. El sem tudom képzelni, mire gondolhatott! Tudja, annyi jóslatot hallott már a népünk az elmúlt évszázadok alatt. A gyerekek szórakoztatására mesélgetjük őket.

Haplo jól látta a kancellár arckifejezését, amikor Jera a jóslatot, említette. Egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki szórakozik.

Mielőtt a Patryn tovább folytathatta volna a témát, a kancellár látszólag ártatlanul témát váltott, és a dominó-kövekre rajzolt rúnákat kezdte elemezgetni. Nyilvánvaló volt, hogy puhatolózni próbált. Most Haplón volt a sor, hogy kibújjon a kérdések alól.

Végül a kancellár nem erőltette tovább a témát, és a két férfi csendben folytatta útját a keskeny folyosókon.

A katakomba levegője súlyos volt, nyirkos és hűvös. Rothadás szaga töltötte be a teret, s ez a szag olyan erős volt, hogy Haplo meg mert volna esküdni, hogy a szájában érzi az ízét, mintha sűrű olaj fojtogatná a torkát. Az egyetlen hang, amely a fülébe jutott, az őket vezető halottak lépteinek dobbanása volt.

- Mi történik itt? - harsant fel hirtelen egy különös hang.

A kancellár lélegzete elakadt, s önkéntelenül megragadta Haplo karját. Az élő az élőtől remélt támaszt. Haplo maga is meghökkent, ahogy a szíve összeszorult a mellkasában, és nem tett szemrehányást Ponsnak, amiért hozzáért, bár szinte azon nyomban idegesen lerázta magáról a kezét, mely a karjára kulcsolódott.

Egy kísértetszerű alak lépett elő a sötétből a fáklya fényébe.

– Szent lángok és hamu! A szívbajt hoztad rám, preserver (1)! - háborgott Pons, és megtörölte a homlokát fekete köpenyének ujjával, mely zölddel volt szegélyezve – ez jelezte a rangját az udvarnál. – Ilyet még egyszer ne csinálj!

- Elnézését kérem, uram, de nem vagyunk hozzászokva ahhoz, hogy élők járkálnak közöttünk idelent. Az alak meghajolt. Haplo - bár ezt nem szívesen ismerte el – megkönnyebbülten látta, hogy a férfi él.

– Jobb, ha hozzászoktok - torkolta le Pons csípős hangon, nyilvánvalóan előbbi gyengeségét kompenzálандó. – Van itt egy élő fogoly a számotokra. Őfelsége parancsára jól kell bánnotok vele.

- Az élő foglyok – jegyezte meg a preserver, és fagyos pillantást vetett Haplóra –, olyan macerásak!

– Tudom, tudom, de nem tehetek róla. Ez itt – Pons közelebb húzta magához a preservert, és komoly hangon a férfi fülébe súgott valamit.

Mindkettőjük pillantása Haplóra vándorolt, a bőrére tetovált rúnákra a kezén és a karján. A tekintetüktől Haplo egész teste bizseregni kezdett, de erőt vett magán, és nyugodtan állta a fürkésző pillantásokat. Meg sem rezdült. Átkozott legyen, ha megadja nekik azt az elégtételt, hogy azt lássák, kényelmetlen helyzetbe hozzák.

A preserver nem tűnt különösebben nyugodtnak.

- Akármilyen csodabogár is, egy szó, mint száz, mégiscsak etetni és itatni kell, s még őrizetet is igényel, nemdebár? És alvásidőben, a váltás idején, én vagyok idelent az egyetlen ember, mindenféle segítség nélkül, bár már számtalanszor panaszkodtam emiatt.

- Őfelsége nem felejtette el... nagyon sajnálja... de most nincs rá lehetőség... - motyogott Pons.

A preserver bosszúsan felhorkant, és Haplo felé intett, mintegy parancsként az egyik holttestnek.

– Tegyétek ezt az élőket annak a cellának a közelébe, amelyekben a ma este érkezett halottat őrizzük! Miközben az egyiket dolgozom, a másikat is szemmel tudom majd tartani.

- Biztosra veszem, hogy Őfelsége holnap reggel beszélni akar majd önnel – mondta a kancellár búcsúzóul Haplónak.

Azt én is egészen biztosra veszem, gondolta Haplo, de nem mondta ki hangosan. Elhúzódott a holttest érintése elől.

– Mondja meg ennek a teremtménynek, hogy tartsa távol tőlem a kezét!

— Na ugye, megmondtam? — nézett Ponsra a preserver. — Gyere akkor velem!

Haplo és a kísérője számos olyan cella mellett haladtak el, melyekben halottak tartózkodtak. Néhányan hideg kőágyakon feküdtek, mások talpon voltak, és céltalanul járkáltak fel s alá. A testek mellett árnyakat láttak mozgolódni a

félhomályban, a belőlük áradó gyenge, halovány sugárzás sápadt fénnel világította be a cella sötétjét.

— Ti rácsukjátok az ajtót a halottakra? - csodálkozott Haplo és kis, híján elnevette magát.

A preserver hirtelen megállt, és egy üres cella ajtajánál kezdett matatni a kulcsával. Ahogy az előtte álló cellára pillantott, Haplo meglátta a herceg holttestét, mellkasában egy tátongó lyukkal. Két halott éppen egy kőből készült ravatalra fektette.

- Hát persze, hogy bezárva tartom őket! Ugye nem gondolod, hogy az minden vágyam, hogy itt lézengjenek állandóan láb alatt? Anélkül is van épp elég bajom idelent. Na igyekezz! Nem érek rá egész éjszaka! Ez a legújabb jövevény sem lesz már frissebb. Gondolom, akarsz valami ételt meg italt. — A preserver becsapta az ajtót, és a rácson keresztül nézett be a fogolyra.

- Csak egy kis vizet. - Haplónak nem volt túl sok étvágya.

A preserver hozott egy poharat, egy vödörből mert bele egy kis vizet, és átdugta a rácson. Haplo belekortyolt, de nyomban ki is köpte. A víznek éppolyan poshadt íze volt, mint amilyen rothadó szagot árasztott idelent minden. Azzal, ami a pohárban maradt, Haplo lemosta a herceg véré a kezéről, a karjáról és a lábáról.

A preserver felmordult, mintha ezt a víz értelmetlen pazarlásának ítélné, de nem szólt semmit. Minden biztonnal sietnie kellett, hogy elkezdhessen dolgozni a hercegen. Haplo leheveredett a kemény kőre, melyre néhány marék kairnfüvet szórtak párna gyanánt.

A sardan kántálása egyre élesebbé és áthatóbbá vált, s halkan visszhangzott végig a cellákon. Erre a hangra, válaszképpen, mintha egy másik hang is megszólalt volna, alig hallhatóan — egy kimondhatatlan fájdalmat sugárzó, kísérteties, panaszos sirám. A holtak szellemei, állapította meg Haplo. De a hangok hallatán a kutyája jutott az eszébe, az az utolsó fájdalmas vonyítás. Láttá, ahogy az állat tekintete rá szegeződik, bizonyosan abban, hogy a gazdája ott lesz, és segít, ahogy mindig is. Ragaszkodott hozzá, és feltétel nélkül bízott benne, még az utolsó pillanatban is.

Haplo összeszorította a fogát, és elhessegette ezeket a képeket a gondolataiból. Kezét a zsebébe mélyesztette, és előhúzta azt a dominókövet, amelyet játék közben sikerült a markába rejtenie. Ebben a sötétben nem láthatta, de megfordította tenyerében, és az ujjait végigfuttatta a kőbe véssett jeleken.

25. fejezet

Óbirodalom, Abarrach

- És akkor, apa mondta Jera -, a szellem lassan kezdett alakot és formát ölteni...

— Anyagi formát, lányom?

— Nem. — Jera habozott, és elgondolkodva a homlokát ráncolta, ahogy megpróbálta szavakba önteni, amire emlékezett. Anyagtalan maradt, áttetsző. Ha meg akartam volna érinteni, a kezem a semmibe nyúlt volna. De mégis, láttam... a vonásait, az apróbb részleteket. A jelzést a mellvértjén, az orra formáját, csatában szerzett sérülések nyomait a karján. Apa, a szemébe tudtam nézni annak az embernek! A szemébe! Rám nézett, mindannyiunkra. És olybá tűnt, mintha valami hatalmas győzelmet aratott volna. Aztán... aztán eltűnt.

Jera széttárta a karját. Olyan provokatív volt a hangja, és olyan szemléletesek a

mozdulatai, hogy Alfred szinte újból látta maga előtt, amint az áttetsző alak megremeg, és köddé válik, mint a hajnali harmat az örökösen szikrázó napsütésben.

- Látnod kellett volna - tette hozzá Jonathan szívből jövő, kisfiús nevetéssel - a jó öreg Pons arckifejezését!

— Hmm, igen - motyogta a gróf.

Jera kissé elpirult.

— Kedvesem, ez az ügy tényleg nagyon komoly.

— Tudom, drágám, tudom. — Jonathan igyekezett visszanyerni az önuralmát. — De el kell ismerned, hogy valóban nagyon mulatságos volt...

Jera ajkán halvány mosoly jelent meg.

— Még egy kis bort, papa? kérdezte, és elsietett, hogy megtöltse apja poharát.

Amikor úgy gondolta, hogy a gróf nem figyel rá, Jera szeretetteljesen, tettetett rosszallással a férjére nézett, aki mosolyogva visszakacsintott rá.

A gróf azonban észrevette, és egyáltalán nem tetszett neki, amit látott. Alfrednek az a kellemetlen érzése támadt, hogy nem nagyon történhet olyasmi a gróf közelében, ami elkerülné az öregember figyelmét. A gróf, már csak egy fonnyadt, összeaszott porhüvely volt, de a mélyen ülő, apró, fekete szempár szüntelenül a termet fürkészte. Aztán a tekintet hirtelen Alfredbe fúródott.

— Szeretném látni, hogyan csinálod azt a varázslatot! - Úgy mondta ezt, mintha Alfred valami szellemes kártyatrükköt mutatott volna be. Előredőlt a széken, és hegyes könyökére támaszkodott. - Csináld meg még egyszer! Idehívom az egyik halottat. Melyiket tudjuk nélkülözni, lányom?...

— Én... én... nem tudom, hogyan csináltam! - dadogta Alfred. Egyre idegesebben, egyre kétségbeesettebben próbált valahogy kivergődni a mocsárból, mely lassan kezdte magával húzni a mélybe. — Csak egy ösztönös dolog volt. Abban a helyzetben... abban a helyzetben csak úgy kijött belőlem. Felnéztem, és... és megláttam azt a kardot k-közeledni felém. A rúnák... csak úgy beugrottak az agyamba... ööö... hogy úgy mondjam.

- És aztán ugyanúgy vissza is ugrottak, mi? — A gróf hegyes, csontos mutatóujját Alfred bordái közé bökte. Úgy tűnt, mintha az öregember minden egyes csontját köszörűkövön élezték volna ki.

- Hogy úgy mondjam — felelte Alfred alig hallhatóan.

A gróf gúnyosan felnevetett, és ismét a férfi mellkasába bökött. Alfred szinte érezte, hogy szipolyozza ki belőle az igazságot, ahányszor csak azok a pengeéles ujjak és az a pengeéles tekintet utoléri. De vajon mi az igazság? Valóban nem tudta, mit csinált? Vagy csak lényének egyik fele elrejtette a tudást a másik fele elől, ahogyan azt oly hatékonyan megtanulta azoknak a hosszú éveknek a során, amikor valódi kilétét kellett eltitkolnia?

Alfred remegő kézzel gyérülő hajába túrt.

- Apa, hagyd békén! - Jera Alfred mellé lépett, és kezét a vállára tette. — Még egy kis bort, uram?

- Nem, köszönöm, Fenség. — Alfred meg sem kóstolta az italt, a pohara érintetlenül állt. - És ha megbocsátanak, nagyon fáradt vagyok. Szeretnék lefeküdni...

— Természetesen, uram — felelte Jonathan. - Tapintatlanok voltunk, hogy ilyen sokáig fenntartottunk, már régen az uralkodó alvásidejében járunk, egy olyan ciklus után, ami számodra minden bizonnyal rettenetes volt...

Rettenetesebb, mint gondolná, állapította meg magában Alfred szomorúan, és megborzongott. Sokkal rettenetesebb, mint gondolná! Bizonytalanul felállt.

— Megmutatom a szobáját - ajánlkozott Jera.

Halk csilingelés törte meg a gázlámpákkal megvilágított sötétség csendjét. Mind a négyen elhallgattak a szobában, s hárman közülük aggodalmas pillantásokat váltottak egymással.

— Hírek érkeztek a palotából - közölte a gróf, és ropogó végtagokkal nekiindult.

- Majd én megyek — jelentette ki Jera. — Nem bízhatunk meg a halottakban. Otthagyták őket, és eltűnt a sötétben.

— Biztos vagyok benne, hogy ezt ön is hallani akarja majd, uram — mondta a gróf, és fekete szeme szikrákat szórt. Intett a kezével, felajánlotta — vagy megparancsolta - Alfrednek, hogy üljön le.

Alfrednek nem volt más választása, vissza kellett ülnie a székébe, bár meg volt győződve róla, hogy egyáltalán nem szeretné hallani azt a hírt, amely lopva és sietve érkezett, abban az időpontban, mely ezen a világon a ciklus utolsó óráinak számít.

Mindenki szótlanul várt, Jonathan arca sápadt volt és gondterhelt, az öreg gróf lelkesnek tűnt, s úgy látszott, forgat valamit a fejében. Alfred kétségbeesetten, üres tekintettel bámulta a csupasz falat.

A gróf az Óbirodalomban élt, egy olyan birtokon, mely valaha hatalmas és gazdag volt. Évekkel ezelőtt a föld még élt, termékeny volt, s megszámlálhatatlan halott dolgozott rajta. A ház hullámozó kairnfümezőkre nézett, és hatalmas, kék virágokkal pompázó lantifákra. Mostanra a ház maga is csak porhüvellyé vált. A körülötte elterülő földeket sivár, terméketlen hamu- és sártengerré változtatta a végeláthatatlan esőzés.

A gróf otthona nem barlangszerű építmény volt, mint igen sok ház Necropolisban, hanem kőtömbökből építették. Alfredet erősen emlékeztette a sardanok kastélyaira, melyet hatalmuk csúcsán építettek Arianus Felső Síkján.

A kastély elég nagy volt, a legtöbb hátsó szobát kiürítették és lezárták, mivel nehézségekbe ütközött a fenntartásuk, hiszen a ház egyetlen lakója a gróf volt és néhány öreg szolgáló holtteste. De az épület elülső része különösen jó állapotban volt azokhoz a gyászos kinézetű, omladozó házakhoz képest, melyek mellett az Óbirodalomban kocsiótjuk során elhaladtak.

— Ez az ősi rúnáknak köszönhető - mondta a gróf Alfrednek, s átható pillantást vetett rá. A legtöbben eltávolították a falakról. Amúgy sem tudták már, hogy mire valók, s úgy gondolták, régimódinak tűnik tőlük a házuk. De én meghagytam őket, és vigyáztam rájuk. A rúnák pedig vigyáztak rám. Nekik köszönhetően az én házam még mindig áll, amikor sok másik már porrá lett.

Alfred jól értette a rúnák jelentését, s szinte érezte a mágia erejét, amely évszázadokon keresztül megtartotta a falakat. De nem szólt semmit, félt, hogy túl sokat mondana.

A kastély lakott része az alsó szinten lévő kiszolgálóhelyiségekből állt: egy konyhából, cselédszobákból, az első, és hátsó belépőből, és egy laboratóriumból, ahol a gróf a kísérleteit folytatta, hogyan tudná ismét életre kelteni az Óbirodalom földjét. A felette lévő két szinten a családi használatra szolgáló helyiségek helyezkedtek el a hálószobák, a vendégszobák, a dolgozószoba és az ebédlő.

Egy uralkodó-óra (2) mutatott a hálószoba felé, jelezve az aktuális időt. Alfred vágyakozva gondolt az ágyra, az alvásra, az áldott feledésre, csak legalább néhány órára, mielőtt visszatér ebbe az ébren látott rémálomba.

Bizonyára el is szenderedett, mert amikor nyílt egy ajtó, az a kellemetlen érzés hasított belé, mint amikor olyan álomból ébred, amelybe nem is kellett volna sülyednie. Nagyokat pislogott, és fátyolos tekintettel Jerára és a fekete köpenybe burkolózott férfira nézett, akik beléptek a szoba túlsófelén lévő ajtón.

— Azt hiszem, ezt a hírt magától Tomástól kell hallanod, ha esetleg lenne hozzá pár

kérdésed - mondta Jera.

Alfred már tudta, hogy rossz hírt fognak hallani, s az arcát a kezébe temette. Vajon mennyit képes még elviselni?

- A herceg és a tetovált bőrű idegen, mindketten halottak - jelentette be Tomas halkan. Kilépett a fényre, és hátrahajtotta a csuklyát a fejről. Fiatal férfi volt, korban Jonathanhoz közel. A köpenye piszkos volt, sárral szennyezett, mintha hosszú és fárasztó vágtaival érkezett volna. - Az uralkodó ma éjszaka kivégeztette őket a palota játéktermében.

- Te is ott voltál? Láttad, amikor történt? - kérdezte a gróf, s ahogy éles vágású arca előreugrott, igyekezetében szinte csak úgy szelte a levegőt.

- Nem, de beszéltem, egy halott örrel, akinek azt a feladatot adták, hogy vigye a testeket a katakombákba. Azt mondta nekem, hogy a preservernek már kiadták a feladatot, hogy vegye őket kezelésbe.

- A halottak mondták! - hördült fel az öregember. - A halottakban sohasem bízhatok.

- Ezzel én is tökéletesen tisztában vagyok, Milord. Úgy tettem, mintha nem tudnám, hogy az uralkodó lemondta a ma esti dominójátékot, és véletlenül betévedtem a játékterembe. A halottak éppen azzal foglalatostkodtak, hogy egy hatalmas vértócsát takarítsanak fel - friss vérfoltot. És ott hevert egy törött hegyű, véres lándzsa. Nem sok kétség férhet a dologhoz. Azok az emberek halottak.

Jera megrázta a fejét, és felsóhajtott.

- Szegény herceg. Szegény, fiatal herceg. Olyan rendes volt, olyan tisztességes. De az egyik ember balsorsa a másik ember jószerencséje, ahogy a mondás tartja.

- Valóban helyeselt az öregember lelkesen. - A mi jószerencsénk!

- Csak ki kell szabadítanunk a holttesteket. Mármint a herceget és az ön barátját.

- Jera hirtelen Alfred felé fordult. - Természetesen nem lesz veszélytelen a dolog, de... uram - szörnyedt el Jera -, jól érzi magát? Jonathan, hozz gyorsan egy pohár stalagmát!

Alfred csak ült, és üres tekintettel bámult Jerára. Képtelen volt megmozdulni, képtelen volt józanul gondolkodni. A szavak csak úgy előtörtek belőle. Bizonytalanul feltápáskodott a székből.

- Haplo... a herceg... halottak. Megölték őket. A saját népem. Gátlástalanul gyilkolnak. És maguk... maguk érzéketlen... Úgy beszélnek, mintha a halál nem volna más, mint egy apró kis kellemetlenség, egy kisebb zavaró momentum, mint valami jelentéktelen megfázás!

- Itt van, idd ezt meg! Jonathan egy pohár rossz szagú borféleséget nyújtott felé. - Többet kellett volna ebédelned...

- Ebédelni! - kiáltott fel Alfred rekedten. - Félreütötte a poharat, és hátrálni kezdett, amíg bele nem ütközött a falba, mely útját állta. - Elvették két ember életét, és te csak arról tudsz beszélni, hogy többet kellett volna ebédelnem! És hogy... hogy visszaszerezzük a... a testüket!

- Uram, biztosíthatlak, hogy a testek a megfelelő bánásmódban fognak részesülni.

- Ezt Tomas mondta, az idegen, - Személyesen ismerem azt a presvert, aki a ciklusvégi műszakban dolgozik. Nagyon jó szakember. Nem sok változást vesz el majd észre a barátodon...

- Nem sok változást! - Alfred remegő kézzel végigsimított kopasz fején. - A halál adja meg az élet értelmét. A halál, a nagy kiegyenlítő. Férfiak és nők, parasztok és királyok, gazdagok és szegények, mindannyian útitársak vagyunk az utolsó utunkon. Az élet szent és értékes, olyan dolog, amelyet meg kell becsülnünk, és teljes szívünkkel szeretnünk kell. Nem vehetjük el könnyedén és önkényesen. A ti népetek

elveszítette minden tiszteletét a halál iránt, s ezzel egyetemben elveszítette minden tiszteletét az élet iránt is. Megfosztani valakit, az életétől, számotokra nem nagyobb bűn, mint... mint ha kivennétek némi pénzt a zsebéből!

– Bűn?! csattant fel Jera. Ön beszél bűnről? Maga volt az, aki bűnt követett el! Maga megsemmisített egy testet, a feledésbe küldött egy lelket, ahol szenvedni fog az idők végeztéig, megfosztva minden alakjától és formájától!

– De hiszen volt alakja és formája! – kiabálta Alfred. – Maguk is láthatták! Az az ember végre felszabadult! – Hirtelen elakadt a szava, megrettent attól, amit mondott.

- Felszabadult? – Jera zavartan bámult rá. – Mit tehet a szabadságával? Hová mehet a szabadságával?

Alfred arcát elöntötte a vér, és egész testét kiverte a hideg. A sardanok, a félistenek. Képesek új világokat alkotni a pusztulásra ítéletekből. Képesek a teremtésre. De a teremtés pusztulás által következik be. A mágia nekromanciává fajult. Ez a lépés elkerülhetetlen volt. Az élet feletti uralom a halál feletti uralommá változott.

De mért olyan szörnyű ez? Miért lázad ellene testem minden egyes sejtje?

Ismét maga előtt látta azt a mauzóleumot az Arianuson, a testvérei testét, ahogy a sírjukban feküdtek. Mély szomorúságot érzett, amikor utoljára meglátogatta őket, mielőtt elhagyta az Arianust. De rájött, hogy nem is annyira őket sajnálta, hanem inkább saját magát. Magát, amiért egyedül maradt.

Aztán eszébe jutott a szülei halála a Labirintusban...

Nem! Alfred összezavarodott. Azok Haplo szülei voltak. De érezte azt a mardosó fájdalmat, a kitörő dühöt, azt a rettenetes félelmet... Ismét önmaga miatt. Az az Haplo miatt. Ott maradt, egyedül. A szétroncsolt testek, melyek annyit küzdöttek és harcoltak, végre megtalálták a békét. A halál megismertette Haplót a gyűlölettel, megtanította, hogy gyűlölje az ellenséget, akik bezárták a szüleit abba a börtönbe, mely végül az életüket követelte. De, bár lehet, hogy Haplo ennek nem volt tudatában, a halál más leckékre is megtanította.

És most Haplo is halott. És én már kezdtem azt hinni, hogy van némi esély, hogy majd ő...

Nyűszítés zavarta meg Alfred gondolatait. Valami megnyalta, a hideg és nedves nyelv érintésétől talpra ugrott.

Egy fekete, meghatározhatatlan fajtájú kutya nézett fel rá aggodalmas tekintettel, s a fejét oldalra döntötte. Egyik mancsát felemelte, és Alfred térdére tette. A könnyes szempár vigasztalóan tekintett rá, úgy tűnt, átérezte a problémát, ha nem is értette.

Alfred a kutyára bámult, aztán kezdeti döbbenetéből magához tért, és karját az állat nyaka köré fonta. Sírás fojtogatta a torkát.

A kutya valóban felajánlotta az együttérzését, de az ilyenfajta közvetlenséget szemmel láthatóan rosszul tűrte. Kihúzta magát Alfred öleléséből, és kíváncsi pillantással nézett rá.

Mintha azt kérdezte volna: Miért ez a felhajtás? Én csak a parancsot teljesítem.

Te csak őt figyeld! Ez volt Haplo utolsó parancsa.

- Jó... jó kutya - simogatta Alfred finoman az állat szőrös, fekete fejét.

A kutya engedelmesen tűrte a cirógatást, méltóságteljes tartással jelezte, hogy a fej simogatása rendben van, és ez a dolog elmehet akár a fülvakargatásig is, de valahol meg kell húzni a határvonalat, s remélte, hogy Alfred megérti ezt.

Alfred megértette.

– Haplo nem halt meg! Életben van! - kiabálta.

Körbepillantott a szobában, és látta, hogy minden szempár rá szegeződik.

- Ezt hogy csinálta? – Jera arca sápadt volt, az ajka kifehéredett. – Mindannyian láttuk, hogy az állat teste megsemmisült!

– Mondd csak, lányom, miről beszélsz? – csattant fel a gróf.

- Erről... erről a kutyáról, apa! Ez az az állat, amelyiket az ő a sárgödörbe vetett!

- Biztos vagy benne? Lehet, hogy csak hasonlít rá...

– Persze, hogy biztos vagyok benne, apa! Nézz csak Alfredre! Ismeri a kutyát! És a kutya is ismeri őt!

– Ez csak egy újabb trükk. Vajon ezt hogy csinálta? - kérdezte a gróf. - Milyen fantasztikus mágia ez? Ha vissza tudja hozni az életbe azokat a holttesteket is, amelyeket elpusztítottak...

- Én megmondtam, apa! – Jera levegő után kapkodott, a megilletődéstől alig tudott megszólalni. - A jóslat!

Csend telepedett a szobára. Jonathan leplezetlen, gyermeki kíváncsisággal, izgatottan nézett Alfredre. A gróf, a lánya és az idegen átható, elgondolkozó tekintettel méregették a sartant, talán azon töprengtek, hogyan vehetnék a legjobban hasznát a dolognak.

– Ez nem trükk! Nem én voltam! Én nem csináltam semmit! - tiltakozott Alfred. – Nem az én mágikus erőm hozta vissza a kutyát. Hanem Haplo...

– A barátod? De, biztosíthatlak, uram, ő már halott – figyelmeztette Jonathan, s olyan pillantást vetett a feleségére, melyből azt lehetett kiolvasni: Szegény ember, elvesztette az esztét.

– Nem, nem, nem halt meg. A te barátod, itt, bizonyára ő tévedett. Magát a testet nem láttad, ugye? - kérdezte Alfred.

- Nem, nem láttam. De a vér, a lándzsa...

– Én mondom neked – erősködött Alfred –, a kutya nem volna itt, ha Haplo halott lenne. Nem tudom megmagyarázni, honnan tudom, még abban sem vagyok biztos, hogy a kutyáról szóló elméletem valóban helytálló. De egyszerűen tudom, és kész. Többre lenne szükség, egy szimpla lándzsánál ahhoz, hogy megöljék a... khmm... barátomat. Az ő mágikus ereje hatalmas, igen hatalmas.

– Jól van, jól van. Nincs értelme, hogy ezen vitatkozzunk. Vagy életben van, vagy nincs. De annál több okunk van rá, hogy mihamarabb kiszabadítsuk, akár őt, akár azt, ami maradt belőle, az uralkodó karmai közül - jegyezte meg a gróf. Aztán Tomashoz fordult. - És most, uram, halljuk, mikor kezdenek neki a herceg feltámasztási rituáléjának?

– Három ciklus múlva, forrásaim szerint, Milord.

– Akkor van még egy kis időnk - állapította meg Jera. Összekulcsolta az ujjait és elgondolkodó arckifejezést öltött. – Marad időnk, hogy megtervezzük, mit tegyünk. És arra is, hogy üzenetet küldjünk a népének. Ha Edmund herceg nem tér vissza, kitalálják majd, mi történt. Figyelmeztetni kell őket, hogy ne tegyenek semmit, amíg mi készen nem állunk.

- Készen? Mire? – csodálkozott Alfred.

- A háborúra – felelte Jera.

Háború. Sartanok sartanok ellen. A sartan történelem hosszú évszázadai alatt még nem volt példa ilyen tragikus eseményre. Darabjaira szakítottunk egy világot, hogy megmentjük az ellenségeink hódításától, és sikerült. Hatalmas győzelmet arattunk. De veszítettünk.

Egy ciklussal a herceg halála után az uralkodó nem tartotta meg az aznapi meghallgatást. Senki sem emlékezett rá, hogy valaha is tett volna ilyesmit. A főkancellár nyilvánosan bejelentette, hogy az uralkodót fontos államügyek foglalják le. Néhány kiváltságos egyénnek Pons „szigorúan bizalmasan” azt is megszűgta, hogy Őfelsége olyasféle aggasztó híreket kapott, mely szerint egy ellenséges hadsereg kelt át a Tűztengeren. Ahogy Kleitus számította, a nyugtalanító hírek olyan megállíthatatlanul terjengtek Necropolis lakói között, mint a szüntelen ködszitalás, s a terveihez éppen megfelelő feszültséget és riadalmat keltettek. Az egész ciklust a palota könyvtárába bújva töltötte, egészen egyedül, eltekintve a halottaktól, akik őrt álltak, de ők különben sem számítottak.

Elihn, az Egy Isten, elégedetlenül tekintett a Káoszra. Karját előrenyújtván egy kézmozdulattal létrehozta az Őshálót. (3) A káosz renddé formálódott, s létrejött a világ, mely értelmes élettől áldatott meg. Elihn meg volt elégedve az alkotásával, s minden olyan dolgot megadott, melyre szükség volt, hogy fenntartsa az életet. Miután működésbe hozta a Hálót, Elihn elhagyta a világot, tudván, hogy a Háló már képes lesz önmagától fenntartani azt, s a Gondviselőre többé már nincs szükség. A három faj, melyet a Háló teremtett, az elfek, az emberek és a törpék békében és egyetértésben éltek egymással.

„Mensch-ek” – fanyalgott Kleitus lenézően, és csak gyorsan átfutotta a szöveg következő néhány bekezdését, amely az első fajok megteremtésével foglalkozott, akiket most már csak alacsonyabb rendűként tartanak számon. Az a bizonyos utalás, amelyet keresett, nem ebben a szakaszban található, bár úgy emlékezett, hogy valahol az értekezés elején olvasta. Hosszú idő telt el azóta, hogy ezt a bizonyos kéziratot olvasta, s akkoriban nem szentelt túlzottan nagy figyelmet a témának. Kiutat keresett ebből a világból, nem pedig egy másik világ történelmére volt kíváncsi, mely már régen megsemmisült, s elveszett az idők homályában.

De egy álmatlanul töltött alvásidő alkalmával, röviddel éjfél után, eszébe ötlött néhány szó - néhány szó, melyet emlékezete szerint az egyik szövegben olvasott. Azonnal felpattant az ágyról. Ez a felfedezés olyan nagy jelentőségű volt, hogy emiatt még az aznapi meghallgatást is lemondta. Emlékezetében kutatva hamar rájött, melyik könyvben olvashatta. Csak elő kellett vennie, és megkeresni benne azokat a bizonyos szavakat.

Miközben azon munkálkodik, hogy fenntartsa az egyensúlyt, és megóvja a világot attól, hogy visszasüllyedjen a Káoszba, az Ősháló folyamatosan változtatja önmagát. Ily módon a Háló állandóan emelkedik és süllyed. Így lesz a fény és így lesz a sötétség. Így keletkezik a jó és így a gonosz. Így a béke és így a háború.

A világ kezdetén, abban az időben, melyet mi tévesen a Sötét Középkorként emlegetünk, az emberek hittek a mágia törvényeiben és a szellemiség törvényeiben, melyeket a természet törvényszerűségei, a fizika törvényei tartottak egyensúlyban. De az idők múlásával új vallás söpört végig a világon. Úgy hívták: „tudomány”. A tudomány a fizikai törvényszerűségek elsőbbségét hirdetve csúfot űzött a mágia és a szellemiség törvényeiből, azt állítván, hogy ezek pusztán „téveszmék”.

A rövid életű emberi faj különösen rajongott ezért az új vallásért, mely a halhatatlanság hamis ígérését csillogtatta meg a szemük előtt. Ők úgy nevezték

ezt a korszakot, hogy Reneszánsz, azaz újjáéledés. Az elfek nem adták fel a hitüket a mágiában, következésképpen üldözni kezdték őket, és elűzték őket a világról. A törpe faj, akik igen jól értettek a különböző gépekhez és szerkezetekhez, felajánlotta, hogy dolgozzanak közösen az emberekkel. De az emberek szolgákat akartak, nem pedig egyenrangú társakat, ezért a törpék saját akaratukból elhagyták a világot, és a föld alatt kerestek menedéket. Végül az emberek teljesen elfelejtkeztek a másik két fajról, és már egyáltalán nem hittek a mágiában. A Háló formája megváltozott, szabálytalan alakot vett fel, az egyik vége erőtől és hatalomtól duzzadt, a másik vége lapos volt és gyenge.

De mivel a Háló folyamatosan korrigálja önmagát, most is így történt. Ámde milyen rettenetes áron! A huszadik század végén az emberek szörnyű, pusztító háborút indítottak a saját fajtájuk ellen. A tudomány és technika csodáinak számító fegyverekkel milliókra és, milliókra hoztak halált és pusztulást. Azon a napon a tudomány elpusztította önmagát.

Az uralkodó bosszúsan a szemöldökét ráncolta. Ennek az irománynak bizonyos részei - számára úgy tűnt — csak vad találgatások és feltételezések. Soha egyetlen mensch-et sem ismert - mindannyian, akik Kairn Necrosban éltek, már régen az ő születése előtt meghaltak —, de nagyon nehezen tudta elhinni, hogy bármely faj is szándékosan a saját pusztulását okozza.

- Márpedig találtam olyan feljegyzéseket, melyek megerősítik ezt a dolgot. Gyakran mondta ki hangosan a gondolatait, amikor a könyvtárban volt, hogy megtörje a szakadatlan, idegőrlő csendet. - De ezek az írók is mind történelmünknek ugyanabban a korai szakaszában éltek, s minden bizonnyal ugyanazokkal a téves ismeretekkel rendelkeztek. Így mindegyikőjük írását fenntartásokkal kell kezelni. Erről nem szabad megfeledkezni!

A túlélők számára a Por és Hamu Kora következett, amikor kemény küzdelmet kellett vívniuk pusztán a fennmaradásukért. Ennek a küzdelemnek a során fejlődött ki egy mutáns emberi törzs, akik most, hogy a tudomány szüntelen, harsogó zaja elcsendesedett, meghallották a Háló hullámozását maguk körül, s magukban, érezték annak mozgását. Felismerték, és ki is használták a Háló mágikus hatalmát. Kifejlesztették a rúnákat, hogy segítségükkel irányításuk alá vonják a mágikus erőt, mely Hálóban rejtkezett. Varázslók - férfiak és nők — fogtak össze, hogy új reményt csepegtessenek az emberek reményvesztett szívébe. Ezek a varázslók sardanoknak nevezték magukat, ami a rúnák nyelvén annyit tesz: „Azok, Akik Visszahozzák a Fényt”.

— Igen, igen. — Az uralkodó felsóhajtott. Régebben alig vette valami hasznát a történelemnek, a múlt régen a semmibe vészett, s már nincs remény a feltámasztására.

Vagy talán mégis.

A feladat leírhatatlanul nehéznek bizonyult. Mi, sardanok, nagyon kevesen voltunk. A célunk az volt, hogy elősegítsük a világ újjáéledését, ezért nekifogtunk, és az alacsonyabb rendű fajoknak is megtanítottuk a rúna-mágia legelemibb használatát, de annak valódi természetét és igazi erejét megtartottuk a magunk titkának, hogy a dolgok ne csússzanak ki az ellenőrzésünk alól, s megakadályozhassunk egy esetleges katasztrófát, melyet a mágia újbóli felbukkanása okozhat.

Naivul azt hittük, hogy mi magunk vagyunk a Háló. Túl későn jöttünk rá, hogy mi is csak egy része voltunk a Hálónak, hogy mi is egy görbületté váltunk rajta, s hogy a Háló alkalmasint helyrehozza majd ezt a módosulatot. Túl későn jöttünk rá, hogy néhányan közülünk már nem önzetlen céljainkért végzik a munkánkat. Ezek a varázslók a mágikus erőket kihasználva hatalomra vágytak, át akarták venni az uralmat a világ felett. Ezek a varázslók Patrynoknak nevezték magukat, mely annyit tesz: „Azok, Akik Visszatérnek a Sötétségbe”.

— Ah! Kleitus mély levegőt vett, s innentől kezdve jobban összpontosított, nagyobb odafigyeléssel olvasta tovább a sorokat.

A Patrynok azért nevezték így magukat, hogy csúfot űzzenek a mi nevünkéből, a testvéreikből, s mert kezdetben titkos, sötét zugokban kellett munkálkodniuk, hogy fel ne fedezzük őket. Ezek az emberek szorosan együttműködtek egymással, minden körülmények között kitartottak egymás mellett, és megingathatatlan céljuk mellett, mely a világ feletti abszolút és tökéletes uralom megszerzése volt.

— Abszolút és tökéletes uralom - ismételte meg az uralkodó, és ujjával a homlokát dörzsölgette.

Lehetetlennek bizonyult egy ilyen összetartó szervezetet leleplezni, és kifürkészni a titkaikat. Mi, sartanok, megpróbálkoztunk vele, de azoknak, akiket a Patrynok közé küldtünk, mindannyiuknak nyoma veszett; csak azt tudjuk feltételezni, hogy leleplezték és elpusztították őket. Így sajnos nagyon keveset tudunk a Patrynokról és a mágijukról.

Kleitus csalódottan ráncolta a homlokát, de folytatta az olvasást.

Elméleteink szerint a Patrynok rúna-mágiája a Háló fizikai részén alapszik, míg a mi mágikus erőnk inkább a szellemi részen alapul. Mi énekelve és táncolva kántáljuk a varázsigéket és közben a levegőbe rajzoljuk a rúnákat, s csak akkor jelenítjük meg őket ténylegesen, ha az elengedhetetlenül szükséges.

A Patrynok, éppen ellenkezőleg, nagyban támaszkodnak a rúnák fizikai megjelenítésére, olyannyira, hogy még a saját testüket is telerajzolják velük, hogy megerősítsék mágikus erejüket.

Érdekességeként...

Az uralkodó megtorpant, s ismét elolvasta az utolsó sort:

— „...a saját testüket is telerajzolják velük, hogy megerősítsék mágikus erejüket,”

Aztán hangosan olvasott tovább:

- „Érdekességeként felvázolok néhány rúna-szerkezetet, melyet ismereteink szerint a Patrynok használtak. Megfigyelhetjük a hasonlóságot az általunk alkalmazott rúnákkal, de azt is észrevehetjük, hogy az a primitív mód, ahogyan a jeleket felépítik, az okozza a radikális változást a mágiaiban, s ezáltal létrehoz - mondhatni - egy teljesen új, nem valami kifinomult, de annál hatalmasabb mágikus erőt.”

Kleitus egy halom dominókövet emelt fel a játékasztalról, és a papírlapra tette, a régi kor sartan történetírójának rajzai mellé. A hasonlóság szinte tökéletes volt.

— Ez olyan átkozottul nyilvánvaló! Hogy lehet, hogy ezt még sohasem vettem észre?

A Háló jelen pillanatban stabilnak tűnik. De vannak közöttünk, akik attól tartanak, hogy a Patrynok egyre erősebbek lesznek, s hogy a Hálón ismét megjelenik egy görbület. Néhányunk szerint háborút kellene viselnünk ellenük, s még most meg kellene állítanunk a Patrynokat, mielőtt még túl késő. Mások szerint — s jómagam is ezt a nézetet vallom - semmit sem szabad tennünk, amivel megzavarhatjuk az egyensúlyt, mert akkor a Háló az ellenkező irányba görbülhet.

Az értekezés tovább folytatódott, de az uralkodó becsukta a könyvet. Már nem volt benne több a Patrynokról, csak elméleti feltevésekbe bocsátkozott arról, hogy mi történhet, ha a Háló meggörbül. Az uralkodó már tudta a választ. A Háló meggörbült, és bekövetkezett a Szétszakadás, aztán éltek tovább ezen a síri világon. Ennyit tudott a sardanok, történelméről.

De elfelejtkezett a Patrynokról, az ősi ellenségről, a sötétség hozóiról, a „nem valami kifinomult, de annál hatalmasabb mágikus erő” birtokosairól.

- Abszolút és tökéletes uralom... - ismételte meg halkán. - Milyen bolondok is voltunk! Milyen eszement bolondok! De még nem késő. Azt hiszik, hogy olyan okosak. Azt hiszik, felkészületlenül érnek minket. De ez alkalommal nem jön be a számításuk.

Néhány percig még tűnődött, aztán odaszólt az egyik halottnak:

— Küldjete a Főkancellárért!

A halott szolgáló eltűnt, aztán szinte azon nyomban visszatért, Pons társaságában, akinek érénye abban rejlett, hogy mindig ott tartózkodott, ahol könnyen és gyorsan meg lehetett találni, ha szükség volt rá, de diszkréten távol maradt, ha jelenléte nem volt kívánatos.

- Felség! — jelentkezett Pons, és mélyen meghajolt.

- Visszatért már Tomas?

- Éppen ezekben a percekben, ha jól tudom.

- Vezesd elénk!

- Ide, Felség?

Kleitus elgondolkodott, körbepillantott a szobában, aztán bólintott.

- Igen, ide.

Mivel nagyon fontos ügyről volt szó, Pons maga teljesítette az uralkodó kérését. Elküldhette volna az egyik halottat is a fiatalemberért, de ha halott szolgálókat kértek meg egy ilyen feladatra, mindig megvolt annak a lehetősége, hogy egy kosár rezvirággal tér vissza, s teljesen megfélemedezik az eredeti parancsról.

Pons visszament az egyik társalgóba, ahol általában számos küldönc és kérvényező hemzsegett. Az uralkodó megjelenése a teremben olyan hatást váltott volna ki közöttük, mintha egy villám csapott volna elő a kolosszusból, s ijedtükben eszeveszett hajlongásba, hajbókolásba és alázatoskodásba kezdtek volna. A főkancellár megjelenése szelídebb hatást váltott ki a tömegből. Néhány alacsonyabb rangú nemesember alázatosan meghajolt, akik feljebb álltak a társadalmi ranglétrán, azok abbahagyták a rúna-dominózást, és a beszélgetést, és felé fordították a fejüket. Azok, akik személyesen is ismerték Ponsot, azok üdvözölték, nem kis irigységet kiváltva a többiekből, akik ezt nem tehették.

— Mi újság, Pons? - kérdezte az egyikük közönyösen.

A főkancellár elmosolyodott.

- Ófelségének szüksége lenne...

Jó néhány küldönc azonnal talpra ugrott.

- ...egy élő hírvivőre - fejezte be Pons. Szemmel láthatóan unott közönnyel tekintett körbe a teremben.

— Egy hírvivő fiúra, hmm? - ásított egy báró.

A felsőbb osztályhoz tartozók, mivel tudták, hogy ez egy szolgamunka, olyasmi, ami közben az illető valószínűleg nem is találkozik az uralkodóval, tovább folytatták a játékot és az eszmecserét.

— Te, ott! — Pons az egyik fiatalember felé intett, aki a szoba túlfelén álldogált. - Mi a neved?

— Tomas, Uram.

— Tomas. Te jó leszel. Gyere velem!

Tomas szóltanul bólintott, hogy tudomásul vette, és követte a főkancellárt a várószobából a palota uralkodónak fenntartott, jól őrzött részébe. Egyikük sem szólt egy szót sem, csak egy jelentőségteljes pillantást váltottak, amikor kiléptek a váróteremből. Pons a fiatalember előtt haladt, aki jó néhány lépéssel lemaradva követte a főkancellárt, ahogy az illendőség diktálta, kezét a ruhája ujjába rejtette, fekete, szegély nélküli csuklyáját mélyen a fejébe húzta.

A főkancellár megállt a könyvtárszoba előtt, és intett a fiatalembernek, hogy várjon. Tomas úgy tett, ahogy utasították, s csendben álldogált a sötétben. Az egyik halott katona kilökte a kőajtó szárnyait. Pons benézett. Kleitus megint olvasott. Amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó, felpillantott, s - hogy meglátta a minisztert bólintott.

Pons intett a fiatalembernek, aki alázatosan előlépett a sötétből, és belépett az ajtón. A főkancellár is bement vele együtt, s csendben becsukta az ajtót maga után. A halottak, akik Őfelségét őrizték, visszatértek az őrhelyükre.

Az uralkodó folytatta a szöveg tanulmányozását, mely előtte feküdt az asztalon.

A fiatalember és Pons türelmesen vártak.

- Voltál a gróf házában, Tomas? – kérdezte Kleitus anélkül, hogy felnézett volna.

- Éppen most tértem vissza, Sire – felelte a fiatalember, és meghajolt.

- És ott voltak? Mármint a herceg, a hercegné és az idegen?

- Igen, Felség.

- És úgy tettél, ahogy parancsoltam?

- Igen, természetesen, Sire.

- És mi történt?

- Elég... elég érdekes dolog, Sire. Ha elmagyarázhatom... - Tomas egy lépést tett előre.

Kleitus nem emelte fel a tekintetét a szövegről, csak hanyagul legyintett.

Tomas arca elkomorult és Ponsra nézett, tőle próbálta megtudni, vajon az uralkodót érdekli-e a dolog.

A főkancellár felszólítóan a magasba vonta a szemöldökét, ami azt jelentette, hogy „Őfelségét sokkalta jobban érdekli a dolog, mint akár te szeretnéd”.

Tomas, aki úgy tűnt, egy kissé kényelmetlenül kezdi érezni magát, belekezdett a jelentésébe.

- Ahogy már Felséged is tudja, a herceg és a hercegné úgy hiszik, az ő oldalukon állok, s én is résztvevője vagyok ennek a szerencsétlen lázadásnak. - A fiatalember pillanatnyi szünetet tartott, és meghajolt, mintegy alátámasztva valódi érzéseit.

Az uralkodó lapozott egyet a könyvben.

Tomas, mivel nem kapott visszajelzést, folytatta a mondókáját, de egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

— Elmondtam nekik, hogy a herceget meggyilkolták...

— Meggyilkolták? - Kleitus hirtelen megrezzent, a keze, mellyel éppen lapozni kívánt, megállt a levegőben.

Tomas könyörgő pillantást vetett Ponsra

- Bocsásson meg neki, Felség – mondta a főkancellár halkán – de a lázadók valószínűleg így tekintik a herceg törvényes kivégzését. Tomasnak úgy kellett előadnia a dolgokat, hogy olybá tűnjön, az ő nézeteiket osztja, azért, hogy meggyőzze őket arról, ő is közéjük tartozik, s továbbra is Felséged hasznára válhasson.

Az uralkodó befejezte a lapozást, és tenyerével lesimította a lapot.

Tomas megkönnyebbülten sóhajtott, és folytatta a beszámolót.

– Megmondtam nekik, hogy az a férfi is meghalt, akinek a bőre rúnákkal van teletetve. - A fiatalember habozott, nem tudta, hogyan folytassa.

– És mi történt? – sürgette Kleitus, miközben ujját végigfuttatta a lapon.

- A férfi barátja, az, amelyik megölte a halottat, nem hitte el, amit mondtam.

Az uralkodó felnézett az olvasásból.

– Nem hitte el?

– Úgy van, Felség. Azt mondta, tudja, hogy a barátja, akit „Haplónak” nevezett, életben van.

– Azt mondd, tudta? – Az uralkodó és a főkancellár összenéztek.

- Igen, Sire. Úgy tűnt, tökéletesen meg van győződve róla. Valószínűleg a kutyának lehetett valami köze a dologhoz...

Őfelsége mondani akart valamit, de a főkancellár, jóllehet, nagy tisztelettel, de figyelmeztetően felemelte a mutatóujját.

- Kutyának? Miféle kutyának? — tudakolta Pons.

- Egy, kutya jött be a szobába, mialatt ott voltam. Odament az idegenhez, akit Alfrednek hívnak. Ez az Alfred, úgy tűnt, nagyon örült, hogy láthatja a kutyát, és azt mondta, most már tudja, hogy Haplo nem halt meg.

- Hogy nézett ki ez a kutya?

Tomas megpróbált visszaemlékezni.

— Egy olyan nagyobb testű kutya volt. Fekete szőrű, fehér szemöldökkel. Nagyon okos állat volt. Legalábbis annak tűnt. Úgy... úgy figyel. Arra, amit mondunk. Mintha értené...

- Ez az az állat, Sire - fordult Pons Kleitus felé. - Amelyiket beledobtak a forrongó iszappal telt gödörbe. Láttam, hogy elpusztul! A testét elnyelte a sűrű iszap.

- Igen, ez pontosan így volt! - Tomas meghökkentnek tűnt. - Ezt mondta a hercegné is. Felség! Ő és a herceg nem hittek a szemüknek! Jera hercegné valami jóslatot emlegetett. De az idegen, az az Alfred, hevesen tiltakozott, hogy neki bármi köze is lenne a dologhoz.

— Mit mondott a kutyáról? Hogyan maradhatott életben?

- Azt mondta, nem tudja megmagyarázni, de ha a kutya életben van, akkor Haplónak is életben kell lennie.

- Szerfelett különös! - motyogta Kleitus. - És mit derítettél ki, Tomas, hogyan jutottak el ezek az idegenek Kairn Necrosig?

— Hajóval, Sire. A herceg elmondása szerint, aki akkor mesélte el a dolgot, amikor már távozóban voltam, egy hajóval érkeztek, melyet a Biztos Kikötőben horgonyoztak le. Az a hajó valamilyen különleges anyagból épült, és a herceg beszámolója szerint ugyanolyan rúnák borítják, amilyenek ennek az idegennek, ennek a Haplónak a testét.

- És mit tervez a herceg, a hercegné és a gróf, mit akarnak csinálni?

- Még ma üzenetet küldenek Edmund népének, melyben értesítik őket a hercegük idő előtti haláláról. A herceg és a hercegné azt tervezik, hogy három ciklus múlva, amikor a felélesztés befejeződik, kiszabadítják Edmund holttestét, visszaviszik a

népéhez, és arra biztatják majd őket, hogy indítsanak háborút Felséged ellen. A gróf serege csatlakozik majd Kairn Telest népéhez.

— Tehát azt tervezik, hogy három ciklus múlva betörnek a palota katakombáiba, és kiszabadítják a herceget.

— Így van, Sire.

— És te, Tomas, készségesen felajánlottad a segítségedet?

— Ahogyan parancsolta, Sire, Ma éjjel kell találkoznom velük, hogy véglegesen tisztázzuk a részleteket.

- Csak így tovább! Tudod, hogy milyen kockázatos, amit csinálsz? Ha rájönnek, hogy kém vagy, megölnék, és a feledésbe küldenék.

— Örömmel vállalom a kockázatot, Sire — Tomas, a szívére tette a kezét, és mélyen meghajolt. — Teljes szívemmel Felségedet szolgálom.

- Folytasd csak ilyen jól a munkádat, és a szolgálataid nem maradnak elismerés nélkül! - Kleitus lehajtotta a fejét, és folytatta az olvasást.

Tomas Ponsra nézett, aki jelezte, hogy a meghallgatás véget ért. A fiatalember még egyszer meghajolt, és a főkancellárt hátrahagyva távozott a könyvtárszobából. Az egyik halott szolga kísérté ki a palotának az uralkodó számára fenntartott részéből.

Amikor Tomas elment, és az ajtó becsukódott mögötte, Kleitus felnézett a könyvből. Üres, merengő tekintetéből jól Látszott, hogy nem is látja a lapot, mely előtte fekszik. Távolba révedő pillantása messze, messze az Őket körülvevő barlang falain túlra nézett.

A főkancellár látta, hogy az uralkodó tekintete elsötétül, s látta, hogy Kleitus homlokán elmélyülnek a ráncok. Pons gyomra összeszorult, erőt vett rajta a nyugtalanság. Közelebb húzódott Kleitushoz, halk léptekkel, hogy véletlenül se zavarja meg az uralkodót. Tudta, hogy szükség van rá, mert nem bocsátották el. Odament az asztalhoz, leült egy székre, és csendben várakozott.

Hosszú idő telt el. Aztán Kleitus megmoccant és felsóhajtott.

Pons tudta, hogy most jött el az ő sora, és halkán megkérdezte:

- Felséged tudja, mire vélje mindezt? A két idegen érkezését, a férfit, akinek rúnák vannak a bőrére tetoválva, a kutyát, amely elpusztult, de mégis él?

- Igen, Pons, azt hisszük, tudjuk.

A főkancellár ismét csendben várt.

- A Szétszakadás — folytatta az uralkodó. — Az a világhatalomtrófiát okozó háború, mely egyszer s mindenkorra békét hozott a világegyetem számára. Mi lenne, ha azt mondanánk, hogy nem nyertük meg azt a háborút, ahogyan azt eddig oly naivan hittük, évszázadokon keresztül? Mi lenne, ha azt mondanánk, Pons, hogy azt a háborút elvesztettük?

— De, Sire!

- Legyőztek minket! Ezért nem érkezett meg a segítség, melyet megígérték nekünk. A Patrynok uralmuk alá hajtották a többi világot. És most várnak, arra készülve, hogy átvegyék az uralmat e fölött a világ fölött is. Csak mi maradtunk. Mi jelentjük az egyetlen reménységet a világegyetem számára.

— A jóslat! - suttogta Pons, és valódi félelem töltötte meg a hangját. Végül is csak hinni kezdett benne.

Kleitus észrevette, hogy minisztere végre hinni kezdett, észrevette, hogy kissé késve jött ez a hit, de csak elmosolyodott, és nem szólt semmit. Nem volt jelentősége.

- És most, kancellár, hagyj magunkra! - szólította fel Ponsot, mikor magához tért pillanatnyi merengéséből. — Mondd le minden elfoglaltságunkat a következő két

ciklusra! Mondd azt, hogy aggasztó híreket kaptunk az ellenséges haderőről a Tűztengernél, és előkészületeket teszünk a város védelmére. Senkit sem fogadunk.

- A felséges asszonyt is beleértve, Sire?

A házasság csak érdekházasság volt, nem szolgált többre, mint hogy fenntartsák az uralkodói családot. XIV. Kleitusnak megszületett a fia, XV. Kleitus, számos fiú- és lánytestvérével egyetemben. Az uralkodói család fennmaradása biztosítva volt.

- Egyedül te jöhetsz be hozzánk, Pons. De te is csak végszükség esetén.

- Rendben van, Sire. És hol találom majd Felségedet, ha szüksége lenne a tanácsaimra?

- Itt, Pons — mondta Kleitus és körbetekintett a könyvtárszobában. — Itt fogom tanulmányozni a könyveket. Rengeteg teendőnk van, és csak két ciklus áll rendelkezésünkre, hogy megtegyük.

27. fejezet

Óbirodalom, Abarrach

Ezt az időszakot az uralkodó ébrenléti idejének nevezték, s bár maga az uralkodó a távoli Necropolis városában tartózkodott, az Óbirodalom népe éberén nyüzsgött. A halottak magukhoz tértek alvásidő alatti letargikus állapotukból, a mágia, mely működtette őket, újult erőre kapott, és várt rájuk a napi munka. Jera, mint apja házának nekromantája, a halottak között sétált, s azokat a varázsigéket kántálta, melyek látszólag életre keltették a szolgákat és a dolgozókat.

A halottak nem alszanak, ahogyan az emberek teszik. Alvásidőben utasítják őket, hogy üljenek le, és ne mozduljanak nehogy megzavarják a ház élő lakóit. A halottak engedelmesen félrevonulnak valamilyen félreeső helyre, amelyet kijelölnek számukra, és az alvásidő alatt csendben, mozdulatlanul várakoznak.

- Nem alszanak, de vajon álmodnak-e? - tűnődött Alfred, s ahogy rájuk nézett, az irántuk érzett sajnálat a szívébe markolt.

Lehet, hogy csak a képzelete játszott vele, de úgy tűnt számára, hogy ez alatt az idő alatt, amíg minden kapcsolatuk megszakadt az élőkkel, s félrehúzódva ücsörögtek a reggelre várva, a halottak arca szomorúvá vált. A halott testek mellett lebegő szellemek kétségbeesetten jajveszékelték. Alfred az ágyban feküdt, ide-oda hánykolódott, s álmát minduntalan megzavarták a szüntelen, csendes halottsiratós halk sóhajai.

- Micsoda különös feltevés! – mondta Jera reggeli közben.

A herceg, a hercegné és Alfred együtt reggeliztek. A gróf már megtörte a böjtjét, magyarázta Jera, és már lement dolgozni a laboratóriumába, a pincébe. Alfrednek csak homályos elképzelései voltak arról, vajon mivel foglalatoskodhat a gróf, valami kísérletek lehettek a kairnfűvel, hogy kitenyésszen egy olyan ellenálló fajt, mely képes megteremni az Óbirodalom hideg és terméketlen talaján.

- A panaszos hang, amelyet hallott, valószínűleg a szél zúgása volt – folytatta Jera. Kitöltötte a kairnfűteát, és felszolgált a vékony szeletekre vágott sült torbot (4). (Alfred nem merte megkérdezni, de hatalmas megkönnyebbüléssel vette észre, hogy egy élő szakácsnő készítette az ételt.)

- Nem hiszem, hacsak a szélnek nincs hangja, és nem szavakkal fejezi ki magát – kételkedett Alfred, de ezt csak a tányérjának mondta, senki más nem hallotta.

– Tudod, gyerekkoromban én is ugyanezt hittem - mondta Jonathan. - Furcsa, de el

is felejtkeztem róla, csak most jutott eszembe, ahogy te megemlítetted. Volt egy öreg dajkám, aki alvásidő alatt mellettem ücsörgött, s miután meghalt, a testét újjáélesztették, és természetesen ugyanúgy folytatta a munkáját, mint dajka, ahogyan életében tette. De a halála után már nem tudtam egy szobában aludni vele. Úgy hallottam, mintha sírna. Anyám megpróbált meggyőzni, hogy csak képzelődöm. Azt hiszem, tényleg nem volt más, mint képzelődés, de akkor nagyon is valóságosnak tűnt számomra.

- Mi történt vele? kérdezte Alfred.

Úgy tűnt, Jonathan kissé elszégyellte magát.

— Anyámnak végül meg kellett szabadulnia tőle. Tudod, milyenek a gyerekek, ha valamit a fejükbe vesznek. Egy gyerekkel nem lehet értelmesen vitatkozni. Hiába győzködtek, semmi nem használt, s a dajkának végül mennie kellett.

— Milyen kis elkényeztetett kölyök! - mosolygott Jera a férjére a teáscsésze pereme fölött.

- Igen, azt hiszem, tényleg nagyon elkényeztettek — ismerte el Jonathan, és zavarában fülig elpirult. — Tudjátok, én voltam a legkisebb. Jut eszembe, drágám, ha már az otthonról beszélünk...

Jera letette a teáscsészét az asztalra és megcsóválta a fejét.

- Szó sem lehet róla. Tudom, mennyire aggódsz a betakarítás miatt, de a Hasadékhát az első hely, ahol az uralkodó emberei keresnének minket.

— De nem ez a hely lenne a második? - kérdezte Jonathan két falat között, a villája félúton megállt a levegőben.

Jera önelégülten falatozott tovább.

- Ma reggel üzenetet kaptam Tomastól. Az uralkodó emberei Hasadékhát felé indultak. Legalább félciklusnyi időbe telik majd, nekik, míg odaérnek a palotánkba. A keresgéléssel is sok időt vesztegetnek majd el, aztán még egy fél ciklus, amíg visszatérnek Necropolisba, hogy jelentést tegyenek. Ha Kleitust még egyáltalán érdekeljük, most, hogy itt van ez a háború a nyakában, akkor elküldi őket ide. Holnapnál előbb semmiképpen nem érhetnek el az Óbirodalomig. És mi még ebben a ciklusban elmegyünk innen, ahogy Tomas visszatér.

— Hát nem csodálatos az én kis feleségem, Alfred? — kérdezte Jonathan, s elragadtatva nézett Jerára. - Én sohasem raktam volna össze így a dolgokat. Én gondolkodás nélkül, fejvesztve menekültem volna, s éppen az uralkodó embereinek karjába futottam volna.

- Igen, valóban csodálatos - motyogta Alfred.

Az, hogy arról beszélgettek, hogy seregeket küldtek a keresésükre, hogy az éjszaka közepén kell lopakodva közlekedniük, s hogy bujkálniuk kell, teljesen elbátortalanította. A tányérján lévő zsíros torbszeletek szagától és látványától hányingere támadt. Jera és Jonathan szerelmes tekintettel bámultak egymás szemébe. Alfred felemelt egy nagyobb szelet torbot a tányérjáról és a lábánál fekvő kutyának nyújtotta. Az állat hálásan fogadta az adományt, s a farkát csóválta.

Reggeli után a herceg és a hercegné eltávoztak, hogy megbeszéljék az éjszakai táborbontás részleteit. A gróf nem jött elő a laboratóriumából. Alfred magára maradt, saját lehangoló társaságában (és a mindig láb alatt lévő kutyával). Barangolni kezdett a házban, s végül megtalálta a könyvtárat.

A könyvtárszoba kicsi és ablaktalan volt, a fényt a falon lévő gázlámpák szolgáltatták. A polcokon, melyeket a kőfalakba építettek, számos könyv sorakozott. Néhány közülük már elég régi lehetett, a bőrkötés a köteteken már kopott és töredezett volt. Izgatottan lépett a könyvekhez, nem volt benne biztos, hogy mitől is tart, mit fog ott találni; talán hangokat a múltból, hangokat, melyek kudarcról és

vereségről beszélnek majd. Nagyon megkönnyebbült; amikor látta, hogy semmi rémisztőbbet nem találni, csak mezőgazdasági témákról szóló monográfiákat: A kairnfű termesztése; A pauka gyakori megbetegedései.

- Van itt egy - mondta társalkodó hangon, s a lába mellé pillantott - még a kutyákról is.

Az állat, hogy meghallotta a nevét, hegyezni kezdte a fülét, és farkával a padlót ütögette.

- Bár, fogadni mernék, hogy még csak halvány utalást sem találnék olyasvalamiről, amilyen te vagy! - motyogta Alfred.

A kutya felvillantotta a fogait, s intelligens tekintete mintha egyetértően nevetett volna.

Alfred folytatta az ötletszerű keresgélést, remélve, hogy talál valami közömbös témát, mellyel lefoglalhatná magát, hogy elterelje a gondolatait a nyugtalanító eseményekről, a veszélyről és arról a rettenetről, mely mindenhol körülvette. Megakadt a szeme egy vastag köteten, melynek gerincét vastag aranyfüst borította. Igényes munka volt, szép kötésben, s bár szemmel láthatólag sokat forgatták, szeretettel vették kézbe, és nagyon vigyáztak rá. Előhúzta és megfordította, hogy lássa a borítóját.

A nekromancia modern tudománya.

Alfreden a lábujja hegyétől a feje búbjáig végigfutott a hideg, s megpróbálta visszatenni a könyvet a polcra. De remegő ujjai, melyek még bizonytalanabbak voltak, mint máskor, nem engedelmeskedtek. A könyv kihullott a kezéből, és Alfred kiszaladt a szobából, de még a háznak abból a részéből is.

Kétségbeesetten bolyongott a gróf nyomasztó hangulatot árasztó, sötét házában. Képtelen volt pihenni, képtelen volt nyugodtan ülni és várni, csak barangolt szobáról szobára, időnként kinézett az ablakon a kietlen tájra, hatalmas tappancsaival hol egy kisebb bútordarabba botlott, hol pedig a kutyába, ügyetlen keze sorra borogatta fel a kairnfűteával telt csészéket.

Mitől félsz? - kérdezgette magától, s gondolatai minduntalan visszatértek a könyvtárszobához. Az egyszer biztos, hogy nem attól, hogy engedsz a csábításnak, és te is gyakorolni kezded a fekete mágiát! Tekintete egy halott szolgálóra vándorolt, akinek életében az lehetett a dolga, hogy feltakarítsa a kiömlött kairnfűteát, s aki halála után is gépies mozdulatokkal végezte ugyanezt a feladatot.

Alfred megfordult, hogy kinézzen az ablakon a megfeketedett, hamuval borított tájra odakint.

A kutya, aki mindvégig mögötte trappolt, engedelmeskedve gazdája utolsó parancsának, átható tekintettel figyelte a férfit. Aztán úgy döntött, hogy Alfred talán végre nyugton marad, és leheveredett a padlóra. A farkát behajlította, egészen az orráig, mélyet sóhajtott, és behunyta a szemét.

Emlékszem az első alkalomra, mikor megláttam a kutyát. Emlékszem Haplóra, és arra, amikor megpillantottam a bekötött kezét. Emlékszem Hugh-ra, a bérgyilkosra, és az elcserélt gyermekre, Bane-re.

Bane.

Alfred arca elgyötörtté vált. A homlokát nekinyomta az ablaknak, mintha a feje túl nehéz lett volna, hogy megtartsa...

...A hargasterdő Pitrin Menedékén található, egy korallszigeten, mely Arianus légvilágán lebegett. Az erdő rettenetes hely volt – legalábbis Alfred számára. De igazából, a mauzóleum biztonságos nyugalmán kívül eső világ szinte egésze rémülettel töltötte el a sartant. A hargastfát néha kristályfának is nevezik. Nagy

becsben tartják az Arianuson, ahol azért természetik, hogy lecsapolják a vizet a törékeny, kristályszerű törzséből. De az erdő nem tartozott semmilyen erdőgazdasághoz, a fák nem voltak alacsonyok és gondozottak.

A hargastfák a vadonban több száz lábnyi magasra is megnőnek. A föld, amelyen Alfred járt, tele volt ágakkal, melyeket a szigetnek ezen a felén söprő szelek tördeltek le a fákról. Az ágakat bámulta, s hitetlenkedve nézte a borotvaéles törött végeket. Mennydörgéshez hasonlatos hatalmas reccsenések rázták meg a levegőt, s attól a hangtól, mellyel az ágak szilánkokra hasadtak, Alfrednek minduntalan az a félelmetes képzelete támadt, hogy az egyik hatalmas faág mindjárt a fejére zuhan. Alfred hálás volt, hogy egy olyan úton haladnak, amely az erdő szélén vezetett, amikor a bérgyilkos, Hugh, a Kéz, megtorpant és intett.

- Erre! Az erdő belseje felé mutatott.

- Oda be? - Alfred nem hitt a fülének. Ilyen viharban sétálgatni egy hargasterdőben tiszta örület, kész öngyilkosság. De lehet, hogy Hugh-nak éppen ez járt a fejében.

Alfred már régén gyanította, hogy Hugh, a Kéz nem tudja végrehajtani az „egyezséget”, s nem képes hidegvérrel meggyilkolni a gyermeket, Bane-t, aki velük utazott. Alfred már régóta figyelte a bérgyilkos belső viaskodását önmagával. Szinte hallotta a szitkokat, melyeket a bérgyilkos a saját fejére szórt, melyekkel átkozta önmagát, amiért ilyen gyenge, ilyen szentimentális bolond. Hugh, a Kéz – az ember, aki ezelőtt már annyiszor gyilkolt, egy pillanatnyi lelkiismeret-furdalás vagy megbánás nélkül.

De Bane annyira gyönyörű gyermek volt, olyan megnyerő, kedves... a lelkét azonban bemocskolták és megrontották a suttogó szavak, egy varázsló apa szájából, akivel sohasem találkozott, és akit sohasem látott. Hugh nem is gyanította, hogy őt, a pókot, egy sokkal fondorlatosabb és ravaszabb hálóba csalják, mint amilyet ő valaha is szőni remélhetett.

Ők hárman - Bane, Hugh és Alfred – beléptek a hargasterdőbe, s lassan verekedték magukat előre, a kusza aljnövényzet között. Végül kijutottak egy letisztított ösvényre. Bane vidám hangulatban volt, izgatottan várta, hogy meglássa Hugh híres repülő hajóját. A fiú előrerohant. Erős szél fújt, a hargastfák ágai egymásnak verődtek, kristályos csendülésük élesen és vészjóslóan visszhangzott Alfred fejében.

– Jaj uram, nem kellene megállítanunk? - kérdezte a sartan.

– Nem lesz semmi baja felelte Hugh, és Alfred tudta, hogy a bérgyilkos csak lerázza magáról a felelősséget, s bízik benne, hogy valaki más veszi el helyette a fiú életét, valaki vagy valami, melyről a sötét lelkű férfi úgy gondolta, talán le tudja venni a válláról ezt a terhet: a sors, a balszerencse vagy valamilyen istenség, ha létezik egyáltalán ilyen.

Bármi is volt az, elfogadta a felkérést.

Alfred hallotta a reccsenést, mely olyan volt, mint a szüntelen vihar robajlása a Maelströmben. Láta lezuhanni a vastag faágot, s látta alatta Bane-t, ahogy dermedt rémülettel tekint felfelé. A sartan előrevetette magát, de már késő volt. A faág hatalmas reccsenéssel a gyerek fejére esett.

Sikoltást hallott, aztán, hirtelen, néma csend lett.

Alfred előrontott. A lezuhant faág óriási méretű volt. Az egész ösvényt betöltötte. A gyerek testét sehol nem látta. Minden biztonnyal maga alá temette a törmelék. Alfred kétségbeesetten, elkeseredve bámulta a letört ágakat, s a kiálló szilánkokat, melyek olyan élesek voltak, mint egy lándzsa hegye.

Hagyd! Ne avatkozz bele a dologba! Tudod, mi ez a gyermek! Ismered a gonosz erőt, mely a világra hozta. Hadd haljon meg az is vele együtt!

De ő még csak egy gyermek! Nem befolyásolhatta a sorsát. Valóban neki kell fizetnie az apja bűneiért? Nem kellene megadni neki a lehetőséget, hogy maga is meglássa, megértse, hogy megítélhesse és megválthassa önmagát, s talán megválthasson másokat is?

Alfred lenézett az ösvényre. Bizonyára Hugh is hallotta az ág zuhanását, s hallotta a sikoltást is. A bérgyilkos talán gondolkozik, vagy az is lehet, hogy hálaadó imát mond. De hamarosan itt lesz.

A hatalmas ág megmozdításához egy csapat emberre lenne szükség, kötelekkel és sodronykötelekkel - vagy olyasvalakire, aki hatalmas mágikus erővel rendelkezik. Alfred a roncsok fölé hajolt, és elkezdett kántálni. A rúnák a faág fölé tekeredtek, szövetté formálódtak, s kettéválasztották az ágot, majd mindkét felét a levegőbe emelték, és egyiket az ösvény egyik oldalára, a másikat pedig a másik oldalára helyezték. Az összetört ág alatt ott feküdt Bane.

A gyermek még nem halt meg, de közel járt a halálhoz. Egész testét vér borította. Kristálszilánkok fúródtak az apró testbe, s nem lehetett megmondani, hány csontja zúzódott vagy törött el.

Életet lehelni a halottakba. A Hálónak korrigálnia kell önmagát. Ha az egyikbe életet lehelnek, az automatikusan azt jelenti, hogy valaki más idő előtt halálát leli.

A gyermek nem volt magánál, nem érzett semmilyen fájdalmat, s az életerejé rohamosan fogyott.

Ha orvos lennék, megpróbálhatnám életben tartani. Vajon amire képes vagyok, azzal rosszat teszek?

Alfred felemelt egy kisebb kristálszilánkot. Az ujjai, melyek általában igen ügyetlenek voltak, most ügyesen és precízen mozogtak. A sartan, belevágott a saját húzába. Letérdelt a gyermek mellé, s saját vérével rajzolt egy mágikus jelet a fiú összetört testére. Aztán kántálni kezdte a rúnákat, és a másik kezével a levegőbe rajzolta őket.

A gyermek törött csontjai összeforrtak. A sebek a testén bezárultak. A ziháló, kapkodó légzés könnyebbé vált. A szürkés bőr lassan visszanyerte eredeti rózsaszín árnyalatát, visszatért belé az élet.

Bane felült, s a kék szempár metszőn villant Alfredre - tekintete élesebb volt, mint a hargastfa törött kristályágai...

...Bane életben volt. És Hugh meghalt. Idő előtt. Alfred lüktető halántékához nyomta a kezét. Ám másokat megmentett! De honnan tudhatnám? Honnan tudhatnám, hogy helyesen cselekedtem? Csak azt tudom, hogy hatalmamban állt ezt a gyermeket megmenteni, és én megtettem. Nem engedhettem, hogy meghaljon.

Aztán Alfred megértette, mitől fél. Ha kinyitná azt a nekromanciáról szóló könyvet, az egyik oldalán megtalálná azt a bizonyos jelet, amelyet ő rajzolt Bane testére.

Megtettem az első lépést egy sötét és kanyargós ösvényen, és ki tudja, nem teszem-e meg a másodikat és a harmadikat! Vajon erősebb vagyok-e, mint ők, a testvéreim?

Nem, mondta magában Alfred, és kétségbeesetten egy székre roskadt. Nem, én sem vagyok más.

Haplo, fél könyékre támaszkodva, a börtöncella rácsain keresztül a herceg testét nézte, mely a vele szemben lévő cellában feküdt. A preserver remek munkát végzett. A végtagok nem voltak furcsán merevek, az arcizmok, kisimultak, akár azt is hihette volna, hogy Edmund békésen alszik, ha nem lett volna az a tátongó, véres lyuk a mellkasán. A preserver utasítást kapott, hogy hagyja meg a sebet, mintegy bizonyítékként, hogy a herceg mily rettenetes halált halt, s ezzel bizonyosan olyan tüzet szítanak majd a népében, mely biztosítja, hogy amint a holttestet visszaviszik, harcba indulnak.

A Patryn a hátára fordult, megpróbált olyan kényelmesen elhelyezkedni a kemény kőágyon, amennyire csak lehetett, és azon tűnődött, vajon mennyi időbe fog telni, míg az uralkodó meglátogatja.

- Te valami nagy szám vagy, ugye? - A preserver, mikor az arra a ciklusra jutó munkája végeztével hazafelé igyekezett, megállt Haplo cellája mellett, és benézett a férfira. - Még halottakat is láttam olyanokat, akik nyugtalanabbak voltak nálad. Például az ott - a preserver rosszkedvűen a herceg felé intett. Ha életre kel, nem lehet majd bírni vele. Hajlamosak megfélemedezni róla, hogy be vannak zárva, és, állandóan nekirohannak a rácsoknak. Aztán, amikor elmagyarázom nekik a dolgokat, és végre megértik, akkor járkálni kezdenek fel-alá, fel-alá. Azután ismét elfelejtik, mi a helyzet, és nekivetik magukat a rácsoknak. Te pedig úgy fekszel itt, mintha egy fikarcnyi gondod sem lenne a világgal.

Haplo vállat vont.

- Csak feleslegesen pazarolnám az energiámat. Miért mentsem ki magam?

A preserver megcsóválta a fejét, és otthagytá Haplót. Boldog volt, hogy hazatérhet a családjához ez után a hosszú és fárasztó műszak után. Ha arra gyanakodott, hogy Haplo nem mondott el mindent, amit tud, bizony igaza volt. A börtön csak annak a számára börtön, aki nem menekülhet belőle. És Haplo akkor sétálhatott volna ki abból a cellából, amikor kedve támad rá.

De a terveinek jobban megfelelt, hogy maradjon.

Nem telt bele sok idő, és Kleitus megjelent. Pons is ott volt mellette. A kancellár feladata volt, hogy biztosítsa: a fogoly és az uralkodó beszélgetését senki se zavarja meg. Pons belekarolt a meglepett, nappali szolgálatot teljesítő preservernőbe, aki szinte beleszédült a folyamatos hajlongásba és fejbókolásba, és elvezette. Az uralkodónak a fogollyal folytatott beszélgetését nem hallhatta más, csak a halottak.

Az uralkodó Haplo cellájának ajtaja előtt állt, és átható tekintettel szemlélte a férfit. Kleitus arcára árnyékot vetett lilásfekete köpenyének csuklyája. Haplo nem látta az arckifejezését, Csak szótlánul ült, és higgadtan nézett vissza az uralkodóra.

Kleitus egy kézlegyintéssel és egy hangosan kimondott mágikus rúna, segítségével kinyitotta a cella ajtaját. Mindenki más kulcsot használt. Haplo azon tűnődött, ez a kis mágikus bemutató vajon arra szolgált-e, hogy őt lenyűgözze. A Patryn, aki egy rúna segítségével egyetlen mozdulattal semmivé változtathatta volna a rácsokat, elmosolyodott.

Az uralkodó belépett a cellába, és undorodva tekintett körbe. Sehová sem tudott leülni. Haplo a kőágy egyik felére csusszant, és kezével megütögette a másik felét. Kleitus megdermedt, s csodálkozva meredt Haplóra, vajón tréfál-e. Haplo megvonta a vállát.

- Senki sem ülhet, amíg mi állunk jelentette ki az uralkodó fagyos hangon.

Haplónak már a nyelvén volt néhány frappáns válasz, de inkább lenyelte, ami kikíváncozott belőle. Semmi értelme, hogy maga ellen fordítsa ezt az embert. Végül is, ők ketten útitársak lesznek. Haplo lassan felállt.

- Miért jöttél ide? - kérdezte Kleitus, miközben finom kezén lévő hosszú ujjával

hátratulolta a csuklyát a fején, és az arca láthatóvá vált.

– A katonái hoztak válaszolta Haplo.

Az uralkodó halványan elmosolyodott, összekulcsolta a kezét a háta mögött, és sétálni kezdett a cellában. Tett egy kört, ami nem tartott túl sokáig, mert a cella igencsak szűkös volt, aztán megállt, és Haplóra meredt.

- Úgy értettük, miért jöttél erre a világra a Halálkapun keresztül?

A kérdés meglepetésként érte Haplót. Valami olyasmire számított, hogy „Hol van a Halálkapu?”, vagy esetleg „Hogyan jutottál keresztül rajta?”, de nem arra, hogy „miért”. Ahhoz, hogy válaszoljon, mindenképpen el kellett mondania az igazságot, vagy legalábbis az igazság egy részét. De valószínűleg egyébként is rájöttek volna, hiszen minden szó, amit kiejtett a száján, úgy tűnt, képzetek sorát kelti ezeknek a sartanoknak az agyában.

- A Mesterem küldött, Felség - felelte Haplo.

Kleitus szeme elkerekedett. Lehet, hogy a Haplo agyából sugárzó gondolatok hatására kialakult benne egy futó kép a Nexus Uráról. Hát jól van. Már tudja majd, ki a Mester, amikor találkoznak.

- Miért? Miért küldött ide a Mestered?

- Hogy körülnézzek. Hogy lássam, hogy mennek itt a dolgok.

– Jártál a többi világban is?

Haplo nem tudta megakadályozni, hogy az emlékezetéből előbukkanjon néhány kép az Arianusról, és Pryanról, s ezek az ő agyából minden bizonnyal átsugároztak Kleitus fejébe.

– Igen, Sire.

- És mit találtál azokon a világokon?

- Háborút. Káoszt. Zűrzavart. Amire egy olyan világon számíthatunk, amelyen a mensch-ek uralkodnak.

- A mensch-ek uralkodnak. – Kleitus újból elmosolyodott, ez alkalommal olyan udvariasan, mintha Haplo valami rossz tréfát sütött volna el. – Ezzel természetesen arra célzol, hogy mi itt, az Abarrachon, a háborúinkkal és a nálunk dúló zűrzavarral, semmivel sem vagyunk jobbak, mint a mensch-ek. – Felszegte a fejét, s félig lehunyott pillái alól lenézett Haplóra. – Pons mondta, hogy nem tartod valami sokra a sartanokat Abarrachon. Valami olyasmit emlegettél, hogy „Mi nem öljük meg a saját fajtánkat”.

Az uralkodó elkapta a pillantását, s tekintete a herceg testére vándorolt, mely a szemben lévő cellában feküdt a kövön. Aztán visszanézett Haplóra, akinek nem maradt elég ideje, hogy eltüntesse a gúnyos mosolyt az arcáról.

Kleitus elsápadt, arca elkomorult.

– Te, az ősi ellenség, egy kegyetlen és barbárnép ivadéka, akiknek a mohósága és nagyravágása a világunk pusztulásához vezetett, te merészelsz ítélkezni felettünk! Igen, látod, tudunk rólatok. Kutatómunkát végeztünk, és találtunk rólad említést – vagyis inkább a népedről – az ősi feljegyzésekben.

Haplo nem szólt semmit, csak várt türelmesen.

Az uralkodó felhúzta a szemöldökét.

- Mondd még egyszer, miért is jöttél a világunkra?

- Elmondom még egyszer. – A Patryn kezdte elveszíteni a türelmét, és elhatározta, hogy a lényegre tér. – A Mesterem küldött. - Ha esetleg őt akarja megkérdezni, miért küldött ide, megteheti maga is. Elviszem hozzá. Amúgy is javasolni akartam egy ilyen utazást.

– Valóban? Elviszel magaddal? A Halálkapun keresztül?

- És még ennél többet is teszek, Felség. Megmutatom, hogyan juthat át rajta és

hogyan térhet vissza. Bemutatom a Mesteremnek, megmutatom a mi világunkat...

– És mit akarsz cserébe? Nem hinnénk, már abból, amit hallottunk a népedről, hogy mindezt pusztá szívjósból tennéd.

- Cserébe felelte Haplo halkán - megtanítja a népemnek a nekromancia tudományát.

- Á... - Kleitus tekintete a Haplo kézfejére tetovált rúnákra vándorolt. – Az egyetlen mágikus hatalom, melynek használatában nem vagytok képzettek. Jól van, jól van. Megfontoljuk az ajánlatot. De természetesen nem mehetünk el, amikor a város békéje veszélyben forog. Meg kell várnod, amíg ez a dolog az embereink és Kairn Telest népe között megoldódik.

Haplo közönyösen vállat vont.

– Én ráérek.

Ölj csak meg minél többet a fajtádból, gondolta magában. Minél kevesebben maradtok életben sartanok, hogy útjában álljatok a Mesterem terveinek, annál jobb.

Kleitus szeme összeszűkült, és Haplo egy pillanatra arra gondolt, hogy most - túl messzire ment. Nem volt hozzászokva, hogy az agyában kutakodjanak. Azt a bolond Alfredet mindig is túlságosan lefoglalták a saját problémái ahhoz, hogy megpróbálja Haplóéiba ártani magát. Oda kell figyelnem magamra, figyelmeztette magát a Patryn.

– Addig is - mondta lassan az uralkodó –, reméljük, nincs kifogásod a vendégszeretetünk ellen. Sajnáljuk, hogy a szállás egy kissé kényelmetlen. Felajánlanánk egy szobát a palotában, de az találgatásokra és pletykákra adna alkalmat. Sokkal ésszerűbb, ha itt tartunk, biztonságban és nyugalomban.

Kleitus indulni készült, aztán megtorpant és megfordult.

- Ja, jut eszembe, az a te barátod...

– Nekem nincsenek barátaim - jelentette ki Haplo kurtán. Már éppen le akart ülni, de most valami arra kényszerítette, hogy állva maradjon.

- Valóban? Arra a sartanra gondolok, aki megmentette az életedet. Arra, aki elpusztította azt a halott őrt, aki meg akart ölni...

– Azt csak önös érdekből tette, Felség. Én jelentem számára az egyedüli haza vezető utat.

- Akkor nem is nagyon érdekel, hogy ez a - mondjuk úgy - ismerősöd összejátszik az ellenségeinkkel, s ily módon hatalmas veszélybe sodorja az életét?

Haplo elmosolyodott, és leült a kőből készült priccsre. Ha azzal akarsz beszédre bírni, barátom, hogy Alfred életével fenyegetőzől, nagyon rossz úton jársz.

– Az sem érdekelne különösebben, ha megtudnám, hogy Alfred belepottyant a Tűztengerbe.

Kleitus becsapta a cella ajtaját. - Ez alkalommal a kezét használta, nem a rúna-mágiát. Indulni készült.

- Ó, ha megbocsát, Felség... szólt utána Haplo, miközben a tetoválásokat dörzsölgette a karján. Ezt a játékot ketten játszhatják.

Kleitus nem reagált, nyugodtan ment tovább.

- Hallottam valami jóslatot emlegetni... Haplo nem folytatta, hagyta, hogy a szavak csak lógnak a katakombák hideg, nedves levegőjében.

Az uralkodó megtorpant. Már a fejébe húzta a csuklyáját, s ahogy Haplo felé fordult, az arca rejtve maradt. A hangja azonban, bár igyekezett hűvösnek és közömbösnek maradni, élesen, acélosan csengett.

- Mi van vele?

– Csak kíváncsi vagyok, mi is az. Arra gondoltam, Felséged talán elmondhatná.

Az uralkodó szárazon felnevetett.

- Az egész hátralévő napot eltölthetnénk azzal, hogy jóslatokról mesélünk neked, Patryn, s még az alvásidő felét is.

– Tényleg olyan sok jóslatuk van? – csodálkozott Haplo.

– Olyan sok. És a legtöbbjük annyit is ér, amennyit gondolsz róluk – félőriült öregemberek és transzba esett, fonnyadt aggszűzek összefüggéstelen zagyválása. Miért kérded? - próbálkozott a hang.

Olyan sok, mi?, gondolta Haplo. A jóslat, Jera határozottan ezt mondta, és mindenki pontosan tudta - vagy legalábbis úgy tűnt, tudja –, mire gondol. Kíváncsi vagyok, miért nem akarod elmondani, te alattomos sárkányivadék. Lehet, hogy ezzel túlságosan is az elevenedre tapintottunk, he?

- Arra gondoltam, az egyik jóslatban tálán említenek valamit a Mesteremről - kockáztatta meg Haplo.

Nem tudta pontosan, hogy milyen vadat akar ejteni ezzel a vaktában kiadott lövéssel. De ha sebet akart okozni, szemmel láthatólag eltévesztette a célt. Kleitusnak egy arcizma sem rándult, s meg sem rezzent. Egy szót sem szólt, csak hátat fordított, mint akit halálosan untat a beszélgetés, és elsietett a keskeny folyosón.

Haplo feszülten figyelt, és hallotta, hogy az uralkodó ugyanezen az unott, közönyös hangon üdvözi Ponsot. Szavaik visszhangja fokozatosan elveszett a távolban, és a Patryn magára maradt a halottak társaságában.

A halottak legalább csendben voltak... leszámítva a szűnni nem akaró sóhajtozást és jajveszékelést, vagy bármi is volt az a hang, amely folyamatosan a fülében zúgott.

Haplo a kőágyra vetette magát, hogy elgondolkozzon az uralkodóval folytatott beszélgetésről, s minden egyes kimondott és kimondatlan szavát megrágta. Végül arra a következtetésre jutott, hogy az erőknél ebből az első összecsapásából ő került ki győztesen.

Kleitus ki akar jutni ebből a körengetegből, ez nyilvánvaló. El akar jutni más világokra, uralkodni akar más világok felett - ez is nyilvánvaló.

- Ha létezik olyasmi, hogy lélek, ahogy az ősök hitték, ez itt eladná az ördögnek, hogy megkapja a lehetőséget - jegyezte meg Haplo a halottaknak. - De a lelkéért cserébe, eladja nekem a nekromancia tudományát. És ha a halottak mellé állnak, a Mesterem megvalósítja majd a saját jóslatát!

A szemben levő cellában fekvő testre pillantott.

– Ne aggódj, felség - mondta csendesen. – Te is elégtételt kapsz.

- Természetesen hazudik, az az alattomos fattyú – mondta az uralkodó Ponsnak, mikor a két sardan ismét egyedül maradt a könyvtárszobában. – Azt próbálja meg elhitetni velünk, hogy a többi világon a mensch-ek uralkodnak! Mintha a mensch-ek bármin is képesek lennének uralkodni!

– De láthatta...

– Azt láttuk, amit akart, hogy lássunk! Ez a Haplo meg a társa kémek, akiket azért küldtek, hogy feltérképezzék a gyenge pontjainkat, és kiderítsék az erősségeinket. A Mestere az, aki valójában uralkodik. Láttuk azt a fickót. - Kleitus elhallgatott, ismét az emlékezetébe idézte a képeket. Aztán lassan bólintott. - Egy olyan erő, amellyel számolni kell, Pons. Egy idősebb varázsló, kivételes hatalommal, határozottsággal és akaraterővel.

– Ezt abból tudja megállapítani, hogy látta őt egy vízióban, Sire?

- Ne légy idióta, Pons! Az egyik talpnyaló szolgája szemén keresztül láttam! Ez a Haplo veszélyes, intelligens, és felettébb jártas az általuk használt mágikus tudományokban, akármilyen primitív legyen is. Tiszteli és nagyra becsüli ezt a férfit,

akit a „mesterének” nevez. Egy ember, aki olyan erős, mint ez a Haplo, nem szolgálna testestül-lelkestül egy nála alacsonyabb rendűt, vagy akár egy vele egy szinten állót. Ez a mester minden bizonnyal méltó ellenfél lesz.

- De ha világok állnak az uralma alatt, Sire...

- Nekünk itt vannak a halottak, kancellár. És a halottak feltámasztásának tudománya. Neki pedig nincs. Ez a kém elismerte nekünk. Megpróbál rávenni minket egy alkura.

- Egy alkura, Felség?

- Elvezetne minket a Halálkapuhoz, és cserébe mi megtanítanánk a nekromancia tudományára. – Kleitus ajka elkeskenyedett, s minden jókedvet nélkülöző mosolyra húzódott. - Hagytuk, hadd higgye, hogy gondolkozunk a dolgon. És a jóslatot is megemlítette.

A kancellárnak elállt a szája a csodálkozástól.

- Valóban?

- Úgy tesz, mintha semmit sem tudna róla. Még arra is megkért, hogy mondjuk el, miről szól! De én biztos vagyok benne, hogy ismeri az igazságot, Pons. És el tudod képzelni, mit jelent ez?

- Nem vagyok benne biztos, Sire. - A kancellár óvatos volt, nem akarta, hogy úgy tűnjön, lassan forog az agya. – Nem volt eszméleténél, amikor Jera hercegné beszelt róla...

- Nem volt eszméleténél! - horkant fel Kleitus. – Semmivel sem volt kevésbé eszméleténél, mint most mi vagyunk! Ez egy hatalmas varázsló, Pons. Akár ebben a pillanatban kísétálhatna abból a cellából, ha akarna. Szerencsére azt hiszi, hogy ő tartja kézben a dolgokat.

- Nem, Pons, azt az egész jelenetet csak színlelte. Tudod, mi már tanulmányoztuk a mágiát, amelyet használnak. – Kleitus felemelt egy rúna-dominót, és a fény felé tartotta. – És úgy gondoljuk, már kezdjük megérteni, hogyan működik. Ha azok a hájas, önelégelt őseink vették volna a fáradságot, hogy egy kicsivel többet megtudjanak az ellenségükről, akkor lehet, hogy elkerülhettük volna a katasztrófát. De ők mit csinálnak elbizakodottságukban? Hitvány ismereteikből egy játékot kreálnak! Ha! - Az uralkodó hirtelen támadt ritka nagy haragjában a földre söpörte a dominóköveket az asztalról. Aztán felállt és járkálni kezdett.

- Szóval a jóslat, Felség...

- Köszönöm, Pons. Emlékeztetsz rá, mi is az, ami igazán fontos. És az a tény, hogy ez a Haplo tud a jóslatról, hatalmas jelentőséggel bír.

- Bocsásson meg, Felség, de nem látom...

- Pons! Kleitus megállt a minisztere előtt. - Gondolkozz! Valaki átjön a Halálkapun, aki tud a jóslatról. Ez azt jelenti, hogy a jóslatot odaát is ismerik.

Az eddig sötétben tapogatózó kancellár fejében fény gyúlt.

- Felség!

- Ez a Patryn főúr fél tőlünk, Pons – jelentette ki Kleitus halkan, s tekintete a távolba meredt, olyan világok felé, melyeket csak a képzeletében látott. – A nekromancia tudományának birtokában a legnagyobb hatalommal bíró sartanok lettünk, akik valaha is éltek. Ezért küldte ide a kémeit, hogy kipuhatolják a titkainkat, és szétszüllesszék a világunkat. Látom őt, ahogy arra vár, hogy kémei visszatérjenek. De várhat, mert hiába!

— Kémei. Többes számban. Feltételezem, hogy Felséged a másik férfira gondol, arra a sartanra, aki elpusztította azt a halottat. Tisztelettel emlékeztetem, Sire, hogy ez az ember egy sartan. A népünkhöz tartozik.

— Valóban? Aki elpusztítja a halottainkat? Nem, ha valóban sartan, akkor a népünk

egy olyan tagja, akit a gonosz szolgálatába állítottak. Valószínű, hogy az évszázadok folyamán a Patrynok megrontották a népünket. De minket nem fognak! Minket nem fognak megrontani. El kell kapnunk azt a sartant. Meg kell tudnunk, hogyan csinálta azt a dolgot.

— Ahogy már említettem, Sire, nem használt olyan rúnaszerkezetet, melyet felismertem volna...

— A te képességeidnek vannak határai, Pons. Te nem vagy nekromanta.

— Valóban, Sire. — A kancellár eléggé készségesen ismerte be ezen hiányosságát. Pons nagyon is jól tudta, mi az a speciális terület, melyen ő komoly tudással rendelkezik, s tisztában volt vele, hogyan teheti magát nélkülözhetetlenné az uralkodó számára.

— A sartanoknak ez a mágiája komoly fenyegetést jelenthet a számunkra. Meg kell tudnunk, mit tett azzal a holttesttel, ami véget vetett az „életének”.

- Kétségtől, Sire, de ha ez a sartan a gróffal van, akkor bizonyos nehézségekbe ütközhet az elfogása...

— Pontosan ezért nem fogjuk megkísérelni. És „elfogásra” sem lesz szükség. A herceg és a hercegné eljönnek, hogy kiszabadítsák Edmundot, nemdebar?

- Tomas elmondása szerint ebbe az irányba haladnak a tervek.

— Akkor ez a sartan, akit mi akarunk, velük jön.

- Hogy kiszabadítsák a herceget? Miért érdekelné a dolog?

— Nem, Pons. Ő azért jönne, hogy kiszabadítsa a Patryn barátját - aki akkorra már a halál ösvényére lép.

29. fejezet

Necropolis, Abarrach

A következő ciklusban az összeesküvők eltervezték, hogyan jutnak majd be a városba, Tomas házába. Nem okoz majd semmi nehézséget, hogy az alvásidő leple alatt beosonjanak Necropolisba. Csak egyetlen főkapu vezetett a városba, s ezt a kaput halottak őrizték. De mivel Necropolis alagutak és barlangok hálózata volt, a városnak megszámlálhatatlan másik be és kijárata volt, túlságosan is sok ahhoz, hogy mindegyikhez őrköt állítsanak, különösképpen azért, mert nem volt semmiféle, ellenség, amely ellen őrizni kellett volna őket.

— De most már van ellenség – állapította meg Jera. — Talán az uralkodó elrendeli majd, hogy az összes „patkánylyukat” befoltozzák.

De Tomas biztos volt benne, hogy az uralkodó nem bajlódott volna ilyen parancs kiadásával, hiszen az ellenség, végül is, a Tűztenger másik partján állomásozik. Jera kételkedni látszott, de Jonathan emlékeztette, hogy a barátjuk, Tomas, magas posztot tölt be az uralkodónál, s így különlegesen jól informált Őfelsége gondolkodásmódját illetően. Végül is mindannyian megegyeztek abban, hogy a patkánylyukakon keresztül fognak beosonni a városba. De mit csinálnak majd a kutyával?

- Itt is hagyhatjuk - javasolta Jera, miközben elgondolkodva méregette az állatot.

— Attól tartok, a kutya nem fog itt maradni. — felelte Alfred.

- Van benne valami, amit mond – suttogta Jonathan a feleségének. - Ez a kutya még dögölt sem volt képes maradni!

— Nos, nem hagyhatjuk, hogy észrevegyék. Nem valószínű, hogy Necropolisban

sokan felfigyelnének ránk, de néhány buzgó polgár biztosan azonnal bejelentené, hogy egy állat tartózkodik a város falain belül!

Alfred megmondhatta volna nekik, hogy nem kell aggódniuk. A kutyát akárhány forrongó iszapgödörbe is belehajíthatnák, bárhány ő is kergetné el, akárhány ketrecbe is bezárhatnák, az állat, amíg Haplo él, előbb vagy utóbb úgyis felbukkanna. A sartan azonban nem tudta, hogyan is önthetné szavakba ezeket a gondolatait. Hagyta, hadd folytassák a beszélgetést, amíg nyilvánvalóvá nem vált, hogy az egyedüli megoldásnak azt tartják, hogy a kutyával együtt őt is itt hagyják.

Az öreg grófnak tetszett a terv.

- Láttam már ötven éve elhunyt halottakat, akiknél kevésbé tartottam valószínűnek, hogy darabjaikra hullanak! – súgta a lányának mogorván.

Néhány perccel azelőtt Alfred majdnem kitörte a nyakát, ahogy leesett egy lépcsőről.

- Sokkal nagyobb biztonságban lesz itt, Alfred - nyugtatta Jera. - Nem mintha a herceg kicsempészése Necropolisból bármilyen veszéllyel is járna, de mégis...

- Én is megyek – makacskodott Alfred csökönyösen. Legnagyobb meglepetésére Tomas személyében lelkes támogatóra talált.

- Én veled értek egyet, uram – jelentette ki a fiatalember lelkesen. Határozott véleményem, hogy velünk kell jönnöd. – Félrehúzta Jerát, és a fülébe súgott valamit. A nő átható tekintettel méregette Alfredet, amitől a sartan igencsak zavarba jött.

- Igen, talán igazad van.

Aztán az apjával is beszélt. Alfred feszülten figyelt, és ki tudott venni néhány szót a beszélgetésből.

- Nem kellene itt hagynunk... esély, hogy az uralkodó seregei... emlékezz rá, mit mondtam, mit láttam... a halott meghalt.

- Jól van, jól! egyezett bele az öregember kelletlenül. - De a palotába már nem akarjátok magatokkal vinni, ugye? Majd beleszalad nekünk valamibe, aztán mindannyiunknak annyi!

- Nem, nem - nyugtatta meg Jera. - De tette hozzá egy sóhaj kíséretében - mit csinálunk a kutyával?

Végül arra jutottak, hogy egyszerűen vállalják a kockázatot. Ahogy Tomas rámutatott, alvásidő alatt osonnak majd be a városba, és elég csekély annak az esélye, hogy élő polgárba botlanak, aki tiltakozhatna az ellen, hogy bevigyenek egy állatot a falakon belülre.

Az Óbirodalom mellékútjain haladtak, és az alvásidő legsötétebb óráiban érkeztek el Necropolishoz. A városba vezető főút kihalt volt. A városfalak sötétek és csendesek voltak. A gázlámpák fényét levették. Az egyetlen fény a Tűztenger sápadt, vöröses izzása volt a távolban. Leszálltak a szekérről, és követték Tomast egy lyukhoz, mely, úgy tűnt, a barlangfal mögé vezetett. A város minden lakója tudott a patkánylyukakról, ahogyan ezeket a réseket nevezték, és használták is őket, mert sokkal egyszerűbben bejuthattak a városba, mint ha a főkapun keresztül léptek volna be és a túlszűfolt alagutakon próbálták volna meg átverekedni magukat.

- Hogyan tudná az uralkodó megvédeni ezeket a bejáratokat egy rájuk törő ellenséges sereg ellen? - sutogta Jera, s behúzta a nyakát, hogy elérjen a nedvesen fénylő barlangmennyezet alatt.

- Ezen már bizonyára ő is sokat törte a fejét felelte Tomas halvány mosollyal az ajkán. – Lehet, hogy éppen ezért zárkózott be a szobájába a térképeivel és a katonai tanácsadóival.

- Másfelől lehet, hogy egyáltalán nem is aggódik emiatt – vetette fel Jonathan, aki éppen Alfredet segítette talpra. – Necropolis még soha, egyetlen csatában sem esett

el.

– Nedves az út motyogta Alfred bocsánatkérően, megrettenve a gróf dühös pillantásától. Tényleg ennyi háborút vívtak már?

- Igen - válaszolta Jonathan szinte vidáman. Akárha egy rúna-dominó partit vitatnának meg. – Később majd mesélek róluk, ha érdekel. De most, azt hiszem, jobb lenne, ha halkabbra fognánk a hangunkat. Merre, Tomas? Eléggé elveszettnek érzem magam idelent.

Tomas az egyik irányba mutatott, és a kis csapat belépett az egymást keresztező sötét alagutak tökéletes útvesztőjébe, melyben Alfred szinte azon nyomban megzavarodott, és teljesen elvesztette a tájékozódóképességét. Körbepillantott, és meglátta a kutyát, aki mögötte trappolt.

Az első utcák, azok, amelyek a legközelebb estek a falhoz, teljesen üresek voltak. Ezek a keskeny és sötét utak fekete sziklatömbökből épült vagy lávaképződményekből faragott, omladozó házak és kicsiny üzletek kusza sorai között tekeregtek.

Az üzleteket az alvásidőre bezsaluzták, a házak sötétbe burkolóztak. Sokan közülük elhagyatottnak, kihaltak tűntek, otthagya az enyészet martalékaul. Ajtók csüngtek furcsa szögben a csuklópántokon, szemét és csontdarabok hevertek szanaszét az utcán. A rothadás szaga ezen a helyen különösen erős volt. Alfred kíváncsian bekukucskált egy törött ablakon.

Egy hullaszerű arc derengett fehéren a sötétben. Üres, fekete szemgödör meredt világtalanul az utca irányába. Alfred rémülten hőkölt hátra, s majdnem ledöntötte Jonathant a lábáról.

- Nyugalom! - háborgott a herceg, s megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, miközben segített Alfrednek is összeszedni magát. – Elismerem, hogy nyomasztó látvány. A városnak ez a része régebben nagyon szép hely volt, legalábbis az ősi feljegyzések szerint. A régi időkben itt lakott Necropolis dolgozó osztálya: a katonák, építőmunkások, boltosok, és az alacsonyabb rangú nekromanták és preservek.

- Azt hiszem - tette hozzá, és felesége figyelmeztető pillantására lehalkította a hangját –, úgy is mondhatnánk, hogy még most is itt élnek, de mostanra már a legtöbben halottak.

Olyan lehangolóak voltak ezek az üres utcák, a kriptaszerű házakkal, hogy Alfred megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor végre kiértek egy szélesebb alagútba, és megpillantott néhány arra járó embert. Aztán eszébe jutott, hogy milyen veszélyes lehet, ha észreveszik a kutyát. Annak ellenére, hogy Jera súgva biztosította őket, hogy minden rendben lesz, Alfred idegesen lépkedett tovább, szorosan a falhoz lapulva, s igyekezett elkerülni azokat a helyeket, amelyeket halvány fénnel megvilágítottak a sercegő gázlámpák. A kutya szorosan a sarkában ügetett, mintha az állat maga is megértette volna, hogy mi a helyzet, és készségesen együttműködött volna.

Az utcán járkáló emberek úgy mentek el mellettük, hogy egy pillantást sem vetettek rájuk, mintha észre sem vették volna őket, s nem is törődtek volna vele, hogy ott vannak. Alfred lassanként rájött, hogy ezek az emberek nem élnek. Necropolis utcáin alvásidő alatt halottak mászkáltak.

A legtöbb halott céltudatosan ment valahová, szemmel láthatólag valamilyen feladat végrehajtásán fáradoztak, melyet az élők jelöltek ki számukra, mielőtt nyugovóra tértek. De néha-néha belebotlottak egy olyan halottba, amely céltalanul mászkált fel-alá, vagy valami olyan feladatot igyekezett végrehajtani, melyet még ébrenlét idején kellett volna elvégezniük. Necropolis utcáin nekromanták őrzáratoztak, s összeszedték ezeket a halottakat, akik valami folytán

összezavarodtak, elfelejtkeztek a feladatukról, vagy bármiféle gondot okoztak. Alfred csapata nagyon ügyelt, hogy nehogy ezeknek a nekromantáknak az útjába kerüljenek, s ha meglátták őket, behúzódtak egy-egy sötét kapualjba, és ott vártak, amíg a fekete csuhás varázslók el nem mentek.

Necropolisban a házak félkör alakban sorakoztak az erőd, körül, sugár irányban kifelé. Eredetileg néhány mensch és sardan élt csak a várban, de ahogy egyre több és több ember telepedett le véglegesen a környéken, a népesség lassan kinőtte a palotát, és a védelmet nyújtó falak árnyékában kezdték megépíteni új otthonaikat.

Necropolis fénykorában az akkori uralkodó, III. Kleitus, saját kezébe vette a várat, és saját palotájaként kezdte használni. A nemesség fényűző házakban élt a kastély közelében, a népesség többi része pedig körülöttük építette fel az otthonait, rangjuk és vagyonuk függvényében.

Tomas háza körülbelül félúton helyezkedett el a város külső falán épült szegény lakóházak, és a palota falának közelében álló gazdag kúriák között. Az utazástól elfáradt és lehangolt Alfred borzasztóan örült, hogy végre kijutottak a sötétből is a ködszítalásból, és bemehetett egy házba, ahol világos volt és meleg.

Tomas elnézést kért a hercegtől, a hercegnétől és a gróftól a ház szerény kivitele miatt, melyet hasonlóképpen a barlangban épült oly sok lakóházhoz – a hely legjobb kihasználása végett felfelé terjeszkedően építettek.

- Az apám a kismemességhez tartozott. Rám hagyta a jogot, hogy az udvarban ögyelegyek a többi udvaronccal egyetemben, abban reménykedve, hogy Őfelsége egyszer rám mosolyog, de tulajdonképpen összesen ennyit - mondta Tomas, s hangjába némi keserűség vegyült. - Ő most a halottak között áll. Én pedig az élők között. Nem sok különbség van köztünk.

A gróf a kezét dörzsölte.

- Hamarosan mindez megváltozik. Eljő a forradalom.

- Eljő a forradalom – visszhangozták a többiek, mint egy tiszteletteljes litániát.

Alfred halványan elmosolyodott, lehuppant egy székre, és azon tűnődött, mihez kezdjen most. A kutya összegömbölyödve feküdt a lábánál. Teljesen benujnak érezte magát, képtelen volt gondolkodni, vagy önerejéből bármit is tenni. Ő nem a tettek embere volt, nem úgy, mint Haplo.

Az események mozgatnak engem, gondolta Alfred szomorúan, nem pedig én az eseményeket. Úgy érezte, tennie kellene valamit, hogy véget vessen a nekromancia rég elfeledett tudománya gyakorlásának, de vajon mit? Ő csak egyetlen ember volt, egyes-egyedül. És nem is valami erős vagy okos ember.

Az egyetlen gondolat a fejében, az egyetlen vágya, az egyetlen kívánsága az volt, hogy itthagya ezt a rettenetes világot, elfusson, elmeneküljön, elfeledje az egészet és soha többé ne emlékeztesse rá semmi.

- Bocsásson meg, uram szólalt meg a gróf. Közelebb lépett, és tiszteletteljesen megérintette Alfred térdét.

A Patryn felugrott, és rémült arckifejezéssel tekintett fel.

- Jól vagy? - kérdezte aggódva Jonathan.

Alfred bólintott, bizonytalanul intett a kezével, és motyogott valamit a fárasztó utazásról.

- Azt mondtad, érdekel a háborúink történelme. A feleségem, a gróf és Tomas a herceg kiszabadítására készített terveinken dolgoznak. Engem elküldtek. - Jonathan elmosolyodott, és megvonta a vállát. - Nekem egyszerűen nincs tehetségem az összeesküvéshez. Az én feladatom, hogy téged szórakoztassalak. De ha túlságosan fáradt vagy, és inkább pihennél, Tomas megmutatja a szobádat...

- Nem, nem! - Az utolsó dolog, amire most vágyott, az az volt, hogy magára

maradjon a gondolataival. – Kérlek, nagyon szívesen hallanék a... háborúitokról. - Hatalmas erőfeszítésébe került, hogy kipréselje magából a szavakat, akkora gombóc képződött a torkában.

- Csak azokról tudok mesélni, amelyeket itt vívtak a környéken. - A herceg közelebb húzott egy széket, és kényelmesen elhelyezkedett. – Teát? Süteményt? Nem éhes. Honnan is kezdjem? Necropolis kezdetben nem volt más, csak egy kis város, ahová leginkább azért jöttek az emberek, hogy átmenetileg letelepedjenek, amíg tovább nem indulnak Abarrach más területei felé. De egy idő múltán a sardanok és a mensch-ek – akkoriban még éltek itt mensch-ek – körbenéztek, és úgy döntöttek, egész kellemes az élet erre felé, és szükségtelen továbbköltözniük. A város gyorsan fejlődött. Az emberek elkezdtek megművelni a termékeny földeket. A gabona gazdagon gyarapodott. Sajnos a mensch-ek nem.

Jonathan gondtalan, vidám hangon beszélt, amelyet Alfred igencsak megdöbbenőnek talált.

– Úgy tűnik, nem sokat törödsz velük - állapította meg enyhe szemrehányással a hangjában. - Segítenetek kellene azokat, akik gyengébbek nálatok.

- Ó, azt hiszem, az őseink először nagyon elkeseredettek voltak – védekezett Jonathan. Borzasztóan le voltak sújtva. De igazan nem mi tehattunk róla. A segítség, amelyet ígértek nekik más világokról, sohasem érkezett meg. A mágikus erő, amelyre szükség volt ahhoz, hogy a mensch-ek életben maradjanak ezen a kegyetlen világon, egyszerűen túl hatalmas volt. Az őseink nem rendelkeztek ekkora erővel. Nem tehettek semmit. Végül aztán felhagytak azzal, hogy önmagukat hibáztassák. A legtöbbször, még akkoriban, hinni kezdett benne, hogy a Mensch-ek Kihalásának kora szükségszerűen és elkerülhetetlenül be kellett hogy köszöntsen.

Alfred nem szólt egy szót sem, csak szomorúan csóválta a fejét.

- Ebben a korszakban történt – folytatta Jonathan -, valószínűleg mintegy válaszfolyamatként, hogy a nekromancia tudományát tanulmányozni kezdték.

- A nekromancia tiltott tudományát – helyesbített Alfred, de olyan halkán, hogy a herceg nem hallhatta meg.

– Most, hogy már nem kellett a mensch-ek életének megóvásával foglalkozniuk rájöttek, hogy egészen jól elboldogulnak ezen a világon. Hajókat készítettek vasból, amelyekkel képesek voltak áthajózni a Tűztengeren. Sardan települések jelentek meg mindenhol az Abarrachon, és megindult a kereskedelem. Megszületett Kairn Necros birodalma. És ahogy fejlődött a világ, úgy fejlődött a nekromancia tudománya is. Hamarosan az élők már a halottak nyakán éltek.

Igen, Alfréd látta is a lelki szemei előtt, ahogy Jonathan beszélt.

- Az élet az Abarrachon igen-igen jó volt. És a halál sem volt rossz. De aztán, amikor úgy tűnt, minden (a mensch-eket leszámítva, akik addigra már úgyis szinte teljesen feledésbe merültek) a legjobb úton halad, akkor egyszer csak minden elkezdett szörnyen rossz irányt venni.

– A Tűztenger, az összes magmató, a folyók és az óceánok lassan hűlni és apadni kezdtek. Szomszédos birodalmak, melyek előzőleg kereskedelmi partnerek voltak, keserű ellenségekké váltak, felhalmozták az értékes élelmiszert, és harcba szálltak az életadó kolosszusokért. Ekkor törtek ki az első háborúk.

- Azt hiszem, pontosabb lenne, ha inkább csetepatéknak vagy csatározásoknak neveznénk őket, nem háborúknak. Azok - folytatta Jonathan immár komolyabb, ünnepélyesebb hangon -, csak később jöttek. Az őseink, szemmel láthatólag, akkoriban mit sem tudtak a hadviselésről.

- Hát persze, hogy nem tudtak semmit! jegyezte meg Alfred indulatosan. - Mi irtózunk a háborútól. Mi a béke követői vagyunk. A békét kell fenntartanunk!

- Nektek megadatott ez a luxus – felelte Jonathan csendesen. – Nekünk nem.

Alfred meghökkent, megdöbbenették az ifjú herceg szavai. Vajon a béke valóban olyan luxus, mely csak a gazdag világoknak adatik meg? Eszébe jutott Edmund herceg népe, akik rongyokban jártak, fáztak és éheztek, s látták meghalni a gyermekeiket és az időseket, mikor ennek a városnak a falain belül meleg volt, és volt elegendő élelem. Vajon én mit tennék a helyükben? Békésen meghalnék, és nézném, ahogy a gyermekeim is meghalnák? Vagy harcba szállnék? Alfred kényelmetlenül fészkelődött a széken.

Azt tudom, hogy én mit tennék, gondolta keserűen. Én elájulnék!

- Az idő múlásával a népem egyre képzetesebb lett a háborúk terén. - Jonathan belekortyolt egy csésze kairnfűteaába. - A fiatal férfiakat katonának képezték ki, és seregeket állítottak. Először mágiát használtak fegyverként, de ez túl sok energiát vont el attól a mágiától, melyre a túléléshez volt szükség.

- Aztán tanulmányozni kezdték az ősi fegyvereket. A kardok és a lándzsák sokkal kezdetlegesebb fegyverek, mint a mágia, de hatékonyak. A csetepaték csatákká fejlődtek, melyek aztán, egy évszázaddal ezelőtt, elkerülhetetlenül, hatalmas háborúvá fajultak - a Cserbenhagyás Háborújává.

- Egy hatalmas varázslónő, akit Bethelnek hívtak, azt állította, hogy megtalálta a kivezető utat ebből a világból. Bejelentette, hogy elmegy, és azokat, akik vele akarnak tartani, magával viszi. Óriási tömegeket állított maga mögé. Ha az emberek elmentek volna, azzal a lakosság létszáma, mely amúgy is nagyon gyorsan fogyatkozott, megtizedelődött volna. Arról nem is szólva, hogy mindenki tartott tőle, mi történhet, ha a „Kapu”, ahogy ő nevezte, megnyílik. Ki tudja, milyen rettenetes erők törhetnek át rajta, és ragadhatják magukhoz a hatalmat a világ felett?

- Kairn Necros uralkodója, III. Kleitus megtiltotta Bethelnek és a követőinek, hogy elmenjenek. A varázslónő megtagadta az engedelmisséget, elvezette a híveit a Tűztengeren keresztül Zembar Oszlopához, és arra készültek, hogy elhagyják a világot. A két fél közötti harcok évekig elhúzódtak, újra és újra fellángoltak, míg végül valaki elárulta Bethelt, és a varázslónőt elfogták. Egy komppal szállították a Tűztengeren, amikor megszökött fogvatartói őrizetéből, és belevetette magát az izzó lávába, hogy megakadályozza, hogy a testét felélesszék. Mielőtt beleugrott a lávatengerbe, kiáltott valamit, s ez később a Kapuról szóló jóslatként vált ismertté a nép körében.

Alfred maga előtt látta a nőt, ahogy áll a hajó orrában, és dacosan kiabál. Elképzelte, ahogy a lángoló óceánba veti magát. Elvesztette Jonathan történetének fonalát, s csak akkor vette fel újra, amikor a fiatal férfi hirtelen halkabbra fogta a hangját.

- Ennek a háborúnak az ideje alatt állítottak először halottakat csatába, és küldték őket egymás ellen. Azt beszélik, voltak olyan parancsnokok, akik addig merészkedtek, hogy saját csapataik élő katonáinak meggyilkolására utasították az alárendeltjeiket, hogy megfelelő létszámú halottakból álló hadsereg álljon rendelkezésükre...

Alfred felkapta a fejét.

- Micsoda? Mit mesélsz nekem? Hogy a saját fiatal katonáikat gyilkolták meg?! Szent sartanok! Milyen sötét mélységekig süllyedtünk? – Arca halottsápadt volt, és egész testében reszketett. Nem, ne gyere közel hozzám! - Védekezően felemelte a kezét, és tébolyodottan felpattant a székről. – Ki kell jutnom innen! Itt kell hagynom ezt a helyet! Olyan lázasan indult neki, mintha abban a szent pillanatban ki akart volna rontani a házból.

– Férjecském, mit mondtál neki, hogy ennyire nekikeseredett? - tudakolta Jera, aki

Tomas társaságában sietett be a szobába. – Kedves uram, kérem, üljön le, és nyugodjon meg!

- Csak azt a régi történetet meséltem el neki a tábornokokról, akik a saját embereiket ölték meg a háború idején...

- Ó, Jonathan! csóválta a fejét Jera. – Természetesen elmehet, Alfred. Amikor csak akar. Maga itt nem fogoly!

De még mennyire, hogy az vagyok!, sóhajtott Alfred magában. Fogoly vagyok, saját tehetetlenségem foglya! Pusztán véletlenségből jutottam át ide a Halálkapun keresztül! Soha nem lenne elegendő bátorságom vagy tudásom ahhoz, hogy egyedül visszamenjek!

- Gondolj a barátodra! tette hozzá Tomas csillapítólag, és töltött egy csésze kairnfűteát. - Ugye nem akarsz itt hagyni a barátodat, vagy igen?

- Sajnálom. - Alfred visszacsuklott a székre. - Bocsássatok meg nekem! Csak... csak nagyon fáradt vagyok, ennyi az egész. Nagyon fáradt. Azt hiszem, lefekszem. Gyere, pajtás!

Remegő kezét a kutya fejére tette. Az állat felnézett rá, vinnyogott egyet, s a farkát lassan csóválni kezdte a padlón, de nem mozdult.

A hang, amelyet kiadott, valahogy különösen hangzott, Alfred még sohasem hallotta így nyüszíteni a kutyát Közelebb hajolt hozzá, és kutató pillantást vetett az állatra. A kutya megpróbálta felemelni a fejet, de aztán erőtlenül ejtette vissza a mancsára. Csak a farkát csóválta egy kissé erősebben, mintegy jelzésképpen, hogy értékeli a férfi aggodalmát.

— Valami baj van? - érdeklődött Jera, és a kutyára pillantott - Gondolod, hogy az állat beteg?

- Nem tudom biztosan. Attól tartok, nem tudok túl sokat a kutyákról motyogta Alfred, s érezte, hogy a félelemtől görcsbe rándul a gyomra.

Nagyon is tud valamit erről a kutyáról, vagy legalábbis gyanít valamit. És ha az, amit gyanít, valóban úgy van, akkor bármi baja is van a kutyának, ugyanaz a baja Haplónak is.

30. fejezet

Necropolis, Abarrach

A kutya állapota fokról-fokra romlott, s másnapra már mozdulni sem tudott. Csak feküdt az oldalán, s csak a horpasa emelkedett fel-le, ahogy zihálva vette a levegőt. Az állat visszautasított minden próbálkozást, hogy élelmet vagy vizet adjanak neki.

Bár a házban mindenki sajnálta, hogy a kutya így szenved, de Alfreden kívül igazán senki sem aggódott. A gondolataik a palotába való bejutás körül forogtak, a herceg holttestének kiszabadítása körül. A terveket már felvázolták, megvitatták, és minden lehetséges szempontból kielemezték az esetleges fogyatékoságait. Egyetlenegyét sem találtak.

— Szinte nevetségesen egyszerű dolgunk lesz — állapította meg Jera reggeli közben.

- Elnézést kérek vetette fel Alfred bátortalanul -, de én töltöttem egy kis időt az... öö... szóval, azon a világon, ahonnan jöttem, és István király... azaz... a király... várbörtöneit igen erősen őrizték. Hogyan akarjátok...

- Maga nincs benne! - mordult fel a gróf. — Úgyhogy nem kell aggódnia. Nagyon is

lehetséges, hogy benne leszek, gondolta Alfred. Tekintete a beteg kutyára tévedt. De nem mondott semmit, úgy döntött, vár még, amíg többet meg nem tud.

- Ne legyen olyan harapós, Milord! - nevetett Jonathan. - Megbízunk Alfredben, nem?

A csapatra hirtelen csend telepedett, Jera arcát halvány pír futotta el. Szeme önkéntelenül Tomasra villant, aki viszonzta a pillantást, alig észrevehetően megcsóválta a fejét, és lesütötte a szemét a tányérjára. A gróf ismét felmordult, Jonathan tekintete értetlenül vándorolt egyikről a másikra.

- Ó, hát... kezdte.

- Meg egy kis teát, uram? – vágott közbe Jera, miközben felemelte a kőből készült teáskannát, és Alfred csészéje fölé tartotta.

- Nem, köszönöm, Felség.

Aztán senki sem szólt egy szót sem. Jonathan ismét belekezdett volna a mondókájába, de felesége egyetlen pillantással elhallgattatta. Az egyetlen hang a kutya nehézkes légzése volt, s az, amikor az evőeszközök vagy a cseréptányérok egyszer-egyszer összecsiszolódnak. Mindannyian nagyon megkönnyebbültnek látszottak, amikor Tomas felállt az asztaltól.

- Ha megbocsát, Felség! – Meghajolt Jera felé. - Itt az ideje, hogy megjelenjek az udvarban. Bár személyem a legkevésbé sem fontos – tette hozzá túlzott szerénységről tanúskodó mosollyal -, éppen ebben a ciklusban semmit sem szabad tennem, amivel esetleg felhívhatom magamra a figyelmet. A szokott helyemen kell lennem a szokott időben.

Alfred ott sündörgött a csapat körül, amíg mindenki el nem ment a reggeli teendőit végezni. Tomas egyedül volt az alsó szinten, s az ajtó felé indult. Ekkor Alfred előlépett egy sötét sarokból, és megragadta a férfi köpenyének ujját.

Tomas összerezzent, s sápadt arccal, tágra nyílt szemmel tekintett körbe.

- Bocsáss meg - sajnálkozott Alfred zavartan, Nem akartalak megijeszteni.

Tomas arca elkomorodott, amikor rájött, ki állította meg.

- Te meg mit akarsz? – kérdezte türelmetlenül, és kiszabadította magát Alfred kezéből. - Az a helyzet, hogy már így is késésben vagyok.

- Nem lehetne esetleg... nem tudnál esetleg beszélni a barátoddal a börtönben, és megkérdezni, hogy... hogy mi van a barátommal?

- Már megmondtam neked. Életben van, ahogy mondtad – csattant fel Tomas. - Ez minden, amit tudok.

- De ma... többet is megtudhatnál - erősködött Alfred, s maga is meglepődött saját vakmerőségén. - Az az érzésem, hogy valami betegség lett úrrá rajta. Valami komoly betegség.

- A miatt a kutya miatt?!

- Kérlek...

- Ó, hát jól van. Megteszem, amit tudok. De nem ígérek semmit. És most mennem kell.

- Köszönöm, csak ennyit...

De Tomas már el is ment, kisietett az ajtón, és elvegyült a Necropolis utcáin, tolongó élők és halottak tömegében.

Alfred leült a kutya mellé, és nyugtató mozdulatokkal simogatni kezdte az állat puha szőrét. A kutya rettenetesen beteg volt.

Később aznap Tomas visszatért. Az uralkodó étkezési idejének közelében jártak, amikor azok a szerencsétlen udvaroncok, akiket nem invitáltak ebédre, otthagyták a palotát, és maguk gondoskodtak harapnivalóról.

- Nos, mi újság? - kérdezte Jera. - Minden rendben?

– Minden rendben - felelte Tomas komolyan. - Őfelsége a lámpaoltás órájában fogja újraéleszteni a herceget (5).

- És van rá engedélyünk, hogy meglátogassuk az Anyakirálynőt?

— A királynő a legnagyobb örömmel - maga adott engedélyt.

Jera az apja felé bólintott.

- Minden készenlétben. De arra gondoltam, nem kellene-e...

Tomas jelentőségteljes pillantást vetett Alfredre, és a hercegné elhallgatott.

- Bocsássanak meg — motyogta Alfred, és szertartásosan felállt. - Most magukra hagyom önöket...

- Nem, várj! - Tomas felemelte a kezét. Arc kifejezése komolyabbá vált. — Számodra is vannak híreim, és ez mindannyiunkat érint. S attól tartok, a terveinkre is befolyással van a dolog. Beszéltem az éjszakai szolgálatot ellátó preserver barátommal, mielőtt eljött a palotából ma reggel. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de amitől tartottál, Alfred, az valóban úgy van. Azt beszélik, a barátod haldoklik.

Méreg.

Haplo abban a pillanatban tudta, amint az első görcs a gyomrába markolt, tudta, amint az első rosszullét rátört. Tudta, de nem akarta elhinni. Ennek nincs semmi értelme! Miért?

Hánynia kellett, s ettől legyengült, csak feküdt a kőágyon, összezsugorodva a mardosó fájdalomtól, mely úgy nyilallott a testében, mintha ezernyi tüzes késsel szurkodnák. A nappali szolgálatot teljesítő preserver hozott neki vizet. Csak annyi ereje maradt, hogy kiüsse a poharat a nő kezéből. A kupa a földre esett, és összetört. A preserver gyorsan hátralépett. A víz pillanatok alatt beszivárgott a kövek közti repedésekbe. Haplo az ágyra, dőlt, nézte, ahogy a folyadék eltűnik a résekben, és azon tűnődött: miért?

Megpróbálta felgyógyítani magát, de ezek csak gyenge, erőtlen kísérletek voltak, s végül feladta a próbálkozást. Kezdetől fogva tudta, hogy a gyógyítás nem sikerülhet. Ravasz, alattomos hatalom - egy sardan elméje tervelte ki a megölését. A méreg nagyon erős volt, s egyaránt hatott a testére és a mágikus erejére. A komplex, szövevényesen kapcsolódó rúnakör, mely az életének esszenciáját alkotta, szétesőben volt, s ő képtelen volt újra összekovácsolni. Olyan volt, mintha a mágikus jelek széle lassan elégett volna, s nem lennének képesek újból összekapcsolódni. Miért?

— Miért?

Haplo csak egy kába pillanat múlva ébredt rá, hogy hangosan is feltette a kérdést. Felemelte a fejét — minden mozdulatát fájdalom itatta át, minden mozdulathoz rendkívüli akaraterőre és erőfeszítésre volt szükség. Tekintetét elhomályosította a halál árnyéka, s csak alig tudta kivenni az uralkodó alakját, aki a cellája előtt állt.

— Mit miért? — kérdezte Kleitus csendesen.

— Miért... miért kell megölnöd? — zihálta Haplo. Nyomorultul érezte magát, émelygett, meggörnyedt, s kezét a gyomrára szorította. Izzadságcseppek gördültek le az arcán, és magába fojtott egy fájdalmas kiáltást.

- Á, hát felfogod, mi történik veled. Fájdalmas, nemde? Elnézést kérünk miatta. De olyan méregre volt szükségünk, amely lassan hat, és nem volt rá túl sok időnk, hogy foglalkozzunk a dologgal. Amit végül találtunk, az elég primitív, jöllehet hatásos. Gyilkos méreg?

Az egész úgy hangzott, mintha az uralkodó valami professzorféle lett volna, aki a tanítványától próbálja megtudni, vajon a kísérlet, melyet az alkímia területén végzett, a várakozásoknak megfelelően halad-e.

– Igen, a fenébe is! Gyilkos méreg! - mordult fel Haplo.

Elöntötte a düh. Nem amiatt, hogy haldoklik. Már azelőtt is előfordult, hogy a halál közelébe került, amikor a kaodinok megtámadták, de akkor belenyugodott, hogy meghalhat. Rendesen megvívta a maga harcát, legyőzte az ellenfeleit. Győzelmet aratott. Most azonban megalázó módon támadta meg a halál, valaki más keze által, szégyenletes módon került közel hozzá, úgy, hogy nem volt képes megvédeni önmagát.

Hirtelen lefordult a kőpriccsről, a cellaajtónak vetette magát, aztán a földre zuhant. Kinyújtotta a kezét, és megragadta Kleitus köpenyének szegélyét, mielőtt még a meglepett uralkodó hátraugorhatott volna.

- Miért? - tudakolta Haplo kitartóan, s nem engedte el a bíborszínűre festett fekete anyagot. Elvihettek volna... a Halálkapu!

- De nekünk nincs szükségünk rá, hogy elvigyél! – válaszolta Kleitus szenvtelenül. - Tudom, hogy hol van a Halálkapu. Azt is tudom, hogyan lehet keresztüljutni rajta. Nincs rád szükségem... ehhez a dologhoz. – Az uralkodó lehajolt, s a keze már mozdult, hogy megérintse a rúnákkal borított kezét, mely a fekete köpenybe kapaszkodott.

Haplo összeszorította a fogát, de nem enyhült a szorítása. A finom ujjak végigfutottak a rúnákon a Patryn bőrén.

- Igen, most már kezded érteni a dolgot. Az, hogy a halottakat életben tartsuk, olyannyira igénybe veszi a mágikus erőnket, hogy teljesen legyengülünk. Nem is vettük észre, mennyire, amíg nem találkoztunk veled. Megpróbáltad eltitkolni a mágikus hatalmadat, de mi megéreztuk. Nyugodtan megpróbálhattunk volna lándzsát döfni beléd, sőt, hajigálhattunk volna feléd akár ezer lándzsát is, egyik sem ejtett volna egy karcolást sem rajtad. Igaz? Igen, persze, hogy igaz. Az a helyzet, hogy minden bizonnyal akár az egész palotát is a fejedre ejthettük volna, te élve és tökéletes épségben kerültél volna ki alóla. Ujjaival tovább követte a rúnák vonalát, lassan, vágyakozva, sóvárgással telve.

Haplo csak bámult, végre megértette, miről van szó, de nem hitt a fülének.

- Már nem tudunk többet kinyerni a mi mágikus erőnkből. De nagyon sokat nyerhetünk a tiétekből! Hát ezért - fejezte be gyorsan az uralkodó a magyarázatot, felállt, és a Patryn számára úgy tűnt, hihetetlen magasságból tekint le rá - nem ejthettünk sebet a testeden. A rúnaszerkezeteknek hibátlanoknak kell lenniük, töretleneknek, hogy nyugodtan tanulmányozhassuk őket, amikor csak akarjuk. A holttested kétségkívül nagy segítséget nyújt majd számunkra a mágikus jelek működésének megvilágításában.

– „Primitív” - így jellemezték az őseink a mágiát, amelyet használtok. A tökfilkók! Kombináljuk a ti mágikus erőtöket a miénkkel, és legyőzhetetlenné válunk! Ha feltételezéseink helytállóak, még a ti úgynevezett Mesteretek, a Nexus Ura sem lesz képes legyőzni minket!

Haplo a hátára gördült. Az uralkodó köpenyének széle kicsúszott a kezéből: ujjaiából már elszállt az erő, nem tudta tovább megtartani.

– Aztán itt van ez a te bajtársad, a szövetségese - az, aki a halálba tudja küldeni a halottakat.

– Nem a barátom - suttogta Haplo, aki már alig volt tisztában azzal, hogy mit mond, vagy mit mondanak neki. – Az ellenségem.

Kleitus elmosolyodott.

– Az az ember, aki az életét kockáztatja, hogy megmentse a tiédet? Én nem hiszem. Tomas arra a következtetésre jutott, azokból a dolgokból, amelyeket ez az ember mondott, hogy iszonyodik a nekromanciától, és nem jönne el, hogy felélessze

a testedet, ha meghalnál. Minden valószínűség szerint elmenekülne erről a világról, és elveszítenénk őt. Mi azonban arra jutottunk, hogy valamiféle empatikus kapcsolatnak kell lennie kettőtök között. És bebizonyosodott, hogy jól gondoljuk. Tomas jelentette, hogy ez a te barátod valami módon tudja, hogy megérintett a halál szele. A barátod azt hiszi, van még rá esély, hogy megmenekülj. Természetesen a dolog teljesen esélytelen, de ez a barátodnak úgylis mindegy. Legalábbis nemsokára mindegy lesz.

Az uralkodó elhúzta köpenyének szegélyét.

- És most el kell kezdenem Edmund herceg felélesztését.

Haplo hallotta a férfi hangját, ahogy olvas, hallotta, ahogy a köpeny széle a padlót súrolja, és a hang lassan beleolvadt a suhogásba, vagy talán a suhogás olvadt bele a hangba.

- Ne aggódj! A szenvedésed lassan véget ér. Úgy képzeljük, hogy a vég közeledtével a fájdalom enyhül.

- És, tudod, Haplo, nincs szükség arra, hogy megkérdezd, miért. A jóslat – suttogta a hang. - Minden a jóslat miatt van.

Haplo a hátán feküdt a padlón, túlságosan gyenge volt, hogy megmozduljon. Ennek a gazembernek igaza van. A fájdalom lassan elszáll... mert az életem is lassan elszáll. Közeleg a halál. Közeleg a halál, és én semmit, átkozottul semmit sem tehetek ellene. Közeleg a halál, hogy beteljesítsek egy jóslatot.

- Mi... a csoda ez a jóslat? – kiáltott fel Haplo.

De ez a kiáltás valójában nem volt más, csak egy gyenge sóhaj. Senki sem válaszolt. Senki sem hallotta. Még ő maga sem hallotta saját magát.

31. fejezet

Necropolis, Abarrach

Az összeesküvők esdekeltek, könyörögtek, érveltek, s végül meggyőzték az öreg gróft, egyezzen bele, hogy Alfred csatlakozzon hozzájuk küldetésük végrehajtásában a palotában. Tomas ékesszólóan érvelt Alfred mellett, a sardan legnagyobb megrökönyödésére. Alfrednek eddig határozottan az volt az érzése, hogy Tomas nem bíz benne. A sardan szorongva gondolt arra, vajon mi lehet az oka ennek a változásnak.

De már elhatározta, hogy elmegy a palotába, elhatározta, hogy Haplo segítségére siet, annak ellenére, hogy egy belső hang szüntelenül arra intette, jobb lenne, könnyebb és egyszerűbb, ha hagyná meghalni a Patrynt.

Tudod, milyen gazságra készül, tudod, milyen gazságokat tett. Világháborút robbantott ki az Arianuson.

Lehet, hogy Haplo volt a szikra, szállt vitába magával Alfred, de a puskaport már régen azelőtt szórták el, mielőtt megérkezett, s az ott várt, készen arra, hogy tüzet fogjon. Mindamellett, érvelt magában, szükségem van Haplóra, ha el akarok menekülni erről a rettenetes világról!

Nincs szükséged Haplóra! Tiltakozott megvetően a belső hang. Egyedül is vissza tudsz menni a Halálkapun keresztül. A mágikus erőd elég hatalmas. A Nexusra is eljutottál a segítségével. És ha haldoklik? Mit teszel? Megmented az életét? Megmented az életét, ahogyan Bane életét is megmentetted? Az a fiú haldoklott, és te hoztad vissza az életbe! Te nekromanta!

Alfred nem tudott kibékülni a lelkiismeretével, nem tudta, milyen döntésre jusson. Ismét ugyanaz előtt a rettenetes választás előtt állok. És mi van, ha megmentem Haplót, csak hogy megmentsem a gonosz számára? A Patryn borzalmas bűnök elkövetésére képes, ezt jól tudom. Láttam a gondolataiban. Könnyű lenne, olyan nagyon könnyű, hogy egyszerűen itt maradjak, hátat fordítsak, és hagyjam a Patrynt meghalni. Fordított helyzetben Haplo egyetlen rúnákkal borított ujját sem mozdítaná, hogy megmentsen. De mégis... mégis... Mi van a könyörületességgel? A részvétellel?

Egy nyöszörgő hang térítette magához zavaros gondolataiból, s figyelme a kutyára terelődött, amely a lába előtt feküdt. Az állat nem tudta felemelni a fejét, s csak gyöngén csóválta a farkát, mely erőtlenül puffant a padlón. Alfred az egész ciklus alatt alig hagyta magára a kutyát, úgy tűnt, az állat jobban érzi magát, ha mellette van és látja őt. Számos alkalommal mart belé a félelem, hogy a kutya elpusztult, s az oldalára kellett helyeznie a kezét, hogy érezze az állat szívverését. De a finom ujjak érintése alatt még dobogott benne az élet.

A kutya olyan magabiztos tekintettel nézett rá, mintha azt mondta volna: Nem tudom, miért szenvedek ennyire, de tudom, hogy mindent rendbe hozol majd.

Alfred lenyúlt, és megsimogatta az állat fejét. A türelmes szempár lecsukódott, az állat megnyugodott a férfi érintésétől.

Tegyük fel, mondta annak a kellemetlenkedő belső hangnak, hogy nem mentem meg Haplót. Megmentem Haplo kutyáját. Jobban mondván, megpróbálom megmenteni, tette hozzá aggodalommal telt, szomorú hangon.

- Mi az? - kérdezte Jera. - Alfred, mondott valamit?

- Én... én csak elgondolkoztam, vajon tudják-e, mi baja a barátomnak?

- A preservernek az a megalapozott véleménye – felelte Tomas -, hogy a barátod mágikus ereje nem elegendő arra, hogy életben tartsa ezen a világon. Csakúgy, mint ahogy a mensch-ek mágikus ereje sem volt elegendő ahhoz, hogy életben tartsa őket.

- Értem - motyogta Alfred, de nem értette, sőt mi több, nem is nagyon hitte a dolgot. Alfred nem töltött sok időt (Haplo testében) a Labirintusban, de meg volt győződve róla, hogy valakinek, aki életben jutott ki arról a félelmetes helyről, Abarrach bizonyosan nem okozhatja a halálát. Valaki hazudott Tomasnak... vagy Tomas hazudott nekik. Egy ideg rángatózni kezdett Alfred lábában. Kezével leszorította a rángatózó izmot, és nagyon igyekezett, hogy ne remegjen a hangja.

- Ebben az esetben ragaszkodnom kell hozzá, hogy veletek menjek. Biztos vagyok benne, hogy a segítségére lehetek.

- És akár tud segíteni a barátjának, akár nem - mondta Jera az apjának, aki barátságtalan tekintettel meredt Alfredre -, nekünk mindenképpen szükségünk van a segítségére. Jonathan és én majd a herceget támogatjuk, Tomas egymaga nem képes mindent megtenni egy beteg, vagy már megbocsáss, de ragaszkodnunk kell a valósághoz, egy halott ember körül. Nem akarjuk otthagyni Haplót, akármilyen állapotban van is, az uralkodó kezében.

- Ha húsz évvel fiatalabb lennék...

- De nem vagy, apa - hívta fel a figyelmét Jera.

- Még én is többet érek, mint ő! - dörrent fel a gróf, és csontos ujjával Alfred felé bökött.

- De te nem tehetsz semmit, hogy segíts Haplón.

- Jottányit sem változik a tervünk, uram - tette hozzá Tomas. - Csak eggyel többen leszünk, ennyi az egész.

- Teljesen egyszerű és biztonságos a dolog, ahogy a feleségemmel és Tomasszal elterveztük - jelentette ki Jonathan, s büszkén tekintett a hercegnére. - Mikor nálunk

lesz a herceg, találkozunk a kapunál, ahogy elterveztük.

- Minden rendben lesz, apa, – Jera közelebb hajolt, és megcsókolta az öregember ráncos arcát. – Ezzel az alvásidővel beköszönt a Kleitus-dinasztia végének kezdete.

A vég kezdete. Jera szavai olyan hatással voltak Alfredre, mint a Háló hullámozása, minden idegszála bizseregni kezdett, s az érzés elmúltával teljesen kifacsartnak és kimerültnek érezte magát.

– Nem jelenhetsz meg az udvarban ilyen ruhában - mondta Jera Alfrednek, mikor kopott bársony térdnadrágjára és viseltes bársonykabátjára nézett. Túl sok ember figyelmét hívnád magadra. Keresnünk kell valamit, ami jó rád.

– Ne haragudj, kedvesem - szólalt meg Jonathan, miután Alfred átváltoztatását véghezvitték –, de nem hiszem, hogy ezzel túl sokat javítottatok a helyzeten.

Alfred görnyedt vállal járt, így alacsonyabbnak tűnt, mint valójában volt. Jera először úgy gondolta, Tomas egyik szürke köpenyét adja rá, de a fiatal férfi alacsonyabb volt, mint a sartan, és a köpenye szegélye alig ért Alfred lábszárának közepéig. Borzasztóan groteszk hatást keltett. A hercegné megkereste a leghosszabb ruhát, amelyet csak talált, és végül Tomas egyik kiselejtezett udvari köpenyébe bújtatta a sartant.

Alfred rettenetesen kényelmetlenül érezte magát egy, nekromanta fekete köpenyében, és erőtlenül tiltakozni próbált, de a legkisebb figyelemre sem méltatták. A köpeny a lábszárát verdeste, valamivel csontos bokája fölött. Legalább a saját cipőjét viselhette, mivel egyetlen olyan lábbélit sem találták, amely akár a közelében is járt volna az ő méretének.

- Azt fogják hinni róla, hogy valami menekült - sóhajtott fel Jera. - Csak húzd a fejedbe a csuklyát utasította Alfredet –, és ne szólj senkihez egy szót se! Hagyd, hogy mi beszéljünk!

A köpenyt a derék körül lazán megkötve viselték. Tomas egy himzett erszényt is ráakasztott az övére. Jera egy vasból készült tört is bele akart csúsztatni az erszénybe, de Alfred hallani sem akart róla.

– Nem! Nem vagyok hajlandó fegyvert vinni magammal jelentette ki, miközben úgy, ugrott el a tör elől, mintha az Arianus valamelyik halálos marású kígyója támadta volna meg.

– Csak elővigyázatosságból – próbálta meggyőzni Jonathan. Egy pillanatig sem gondolja senki, hogy valóban használnunk kell majd ezeket a fegyvereket. Látod, nekem is van egy. Elővett egy ezüsből készült tört, melyet értékes drágakövek ékesítettek. - Az, apámé volt.

– Nekem nem kell. - Alfred hajthatatlan volt. – Megfogadtam...

– Megfogadta! Megfogadta! – utánozta a gróf gúnyosan. - Ne erőltesd rá, Jera! Legyen, ahogy akarja! Valószínűleg úgyis csak a saját kezét vágná le vele.

Alfred nem vitt magával fegyvert.

Úgy gondolta, az uralkodó alvásidejének legsötétebb óráiban fognak belopózni a palotába. Legnagyobb megrökönyödésére Tomas röviddel ebéd után bejelentette: itt az idő, hogy elinduljanak.

Röviden és tömören mondtak búcsút, mint azok, akik tudják, hogy hamarosan ismét találkozni. Mindenki izgatott volt és várakozással teli, s a legkevésbé sem tűnt úgy, mintha félnének, vagy bármiféle veszéllyel is, számolnának. Az egyetlen kivétel talán Tomas volt.

Mivel biztosra vette, hogy Haplóval kapcsolatban hazudott, Alfred szemmel tartotta Tomast, és úgy vette észre, hogy gondtalan mosolya erőltetett, könnyed nevetése egy tizedmásodperccel később hangzott el ahhoz, hogy természetes legyen, s

minduntalan elkapta a tekintetét, valahányszor valaki egyenesen ránézett. Alfred gondolkodott rajta, hogy elmondja a gyanúját Jerának, de aztán elvetette az ötletet.

Én itt kívülálló vagyok, idegen. Őt sokkal régebb óta ismerik, mint engem. Nem hinne nekem, és lehet, hogy csak rontanék a helyzeten, ahelyett hogy javítanék rajta. Nem bíznak bennem, sajnos ez tény. Még úgy döntenek, hogy itt hagynak!

Alfred még egy utolsó pillantást vetett a kutyára, mielőtt elindult.

– Az a dög a halálán van - állapította meg a gróf nyersen.

- Igen, tudom. - Alfred megsimogatta az állat selymes szőrét, és megtapogatta ziháló oldalát.

– Akkor mit csináljak vele? – kérdezte az öregember. - Nem vonszolhatok magammal egy testet a kapuhoz!

– Csak hagyja itt! – sóhajtott Alfred és felállt. Ha minden úgy történik, ahogy kell, a kutya meg fog keresni minket. Ha pedig nem, akkor úgysem számít majd.

Annak ellenére, hogy az uralkodó nem jelent meg a nyilvánosság előtt, az udvar tele volt emberekkel. Alfreden erőt vett a tömegiszony, és amíg be nem lépett a palotába, azt gondolta, nem járt még zsúfoltabb helyen, mint ezeknek az alagutaknak az utcái. Azonban Necropolis élő lakosságának a legnagyobb részét éjszaka a palotában lehetett megtalálni - táncoltak, a legújabb pletykákat mesélték egymásnak, rúna-dominót játszottak, és az uralkodó ételeit fogyasztották.

Beléptek a zsúfolt előtérbe. Alfred mindent elkövetett, hogy ne lépjen Jonathan sarkára és ne tapossa le Jera köpenyének szegélyét, miközben majdnem megfulladt a hőségtől, a rezvirág átható illatától, és a zene és a felhangzó nevetések érdes hangjától. A rezvirág illata pompázatos volt, édes és fűszeres. De nem tudta teljesen elnyomni a bálteremben terjengő másik szagot, azt a mélyről ható, mindent átítató, émelyítő, undorító bűzt, mely a melegben még erősebben érződött – a halál szagát.

Az élők ettek, ittak, tréfálkoztak és bájcsevegtek. A halottak az élők között járkáltak, lesték a kívánságaikat és kiszolgálták őket. A holttestek nyomában mindenhol ott jártak a szellemárnyaik, melyek szinte elvesztek a világító fények csillogásában.

Mindenki, akivel találkoztak, lelkesen üdvözölte a herceget és a hercegnét.

– Hallottátok a legújabb híreket; drágáim? Háború lesz! Hát nem rémisztő? kiabált egy hölgy mályvaszínű ruhában, és elragadtatva, élvezettel forgatta a szemét.

Jera, Jonathan és Tomas nevettek, táncoltak, csevegtek, és feltűnés nélkül, ügyesen jutottak keresztül a tömegen, át az előtéren, magukkal húzva, vonva lökdösve a bukdácsoló, vigasztalan Alfredet. Az előtérből a bálterembe jutottak, amely, ha ez egyáltalán lehetséges, még zsúfoltabb volt.

A tömeg egy hirtelen hulláma elsodorta Alfredet a társai mellől. Tett egy bizonytalan lépést arrafelé, ahol utoljára látta Jera csillogó haját, és egy fiatalokból álló csoportosulás közepén találta magát, akik azzal szórakoztak, hogy egy halott táncát figyelték.

A holttest egy idősebb, komoly, méltóságteljes megjelenésű emberé volt. Mind a holttest, mind a ruházata olyan rossz állapotban volt, hogy arra lehetett következtetni, már igen-igen régóta lehet halott. A nevetgélő fiatalok unszolására a holttest olyan táncot lejtett, melyet valószínűleg az ő fiatalkorában járhatott.

A fiatalok fűtjögtek, fűjjögtak, és maguk is ropni kezdtek a holttest körül, kifigurázva a régi idők tánclépéseit. A halott nem figyelt rájuk, csak folytatta a táncot oszladozó lábain, ünnepélyesen, patetikus tisztelettel adózva a zene hangjainak, melyet csak ő hallhatott.

- Megtaláltam! Tűz és hamu! Mindjárt elájul! - lihegte Tomas. Megragadta Alfredet, és felrántotta, mikor a sartan már éppen el akart ájulni.

- Elkaptam - mondta Jonathan, és megragadta Alfred erőtlenül lecsüngő karját.
- Mi van vele? - tudakolta Jera. - Alfred? Jól van?
- Ez a... ez a hőség! – pihegte Alfred, és remélte, hogy társai izzadságcseppeknek nézik a könnycseppeket az arcán. – És a zaj... én... rettenetesen... borzasztóan sajnálom...

– Már elég sokáig voltunk a bálteremben, hogy elaltassuk a gyanakvást. Jonathan, menj és keresd meg a kamarást, és kérdezd meg, hogy az Anyakirálynő fogad-e már!

Jonathan sikeresen átfurakodott a tömegen. Tomas és Jera kettőjük közé fogták Alfredet, és egy valamivel csendesebb sarokba kísérték, ahol kirángattak egy pocakos, zsörtölődő nekromantát a székéből, és belependerítették a megtört Alfredet. A sardan lehunyta a szemet, megrázkódott, és csak abban bízott, hogy valahogy elkerülheti a hányingert.

Jonathan hamarosan visszatért a hírrel, hogy az Anyakirálynő fogad, és engedélyt kaptak rá, hogy várjanak rá, és tiszteletüket tegyék nála.

Hármuk között talpra rántották Alfredet, és magukkal rángatták a tömegen keresztül, ki a teremből a hosszú, üres folyosóra, amely a bálterem melege és zaja után hűvös és csendes menedékhelynek tűnt.

- Felség! - A kamarás lépett eléjük. – Legyenek szívesek követni!

A kamarás végigvezette őket a folyosón. Mindvégig néhány lépéssel előttük haladt, hivatali botja nagyjából minden ötödik lépés után pendülve koppant a kőpadlón. Alfred követte őket, rendkívül összezavarodottan, s azon tűnődött, vajon miért vesztegetik az értékes idejüket, melyet egy kétségbeesett kísérletre szántak, hogy kiszabadítsák egy bebörtönzött herceg holttestét, holmi királyi látogatásra. Megkérdezhetette volna Jonathant, aki ott lépdelt mellette, de úgy tűnt, a legkisebb hang is végigvisszhangzik az egész folyosón, és attól tartott, hogy a kamarás meghallhatja, mit mond.

Alfred zavara egyre nőtt. Feltételezése szerint a királyi család számára fenntartott részlegbe igyekeztek. De messze maguk mögött hagyták a pazar, gazdagon díszített termeket. A folyosó, ahol haladtak, keskeny volt és kanyargós, s lassan lejteni kezdett lefelé. Gázlámpák sem sűrűn voltak a falon, s rövidesen már egyáltalán nem láttak egyet sem. Mély és súlyos sötétség nehezedett rájuk, melyet a rothadás és doh szaga itatott át.

A kamarás elsütött egy rúnát, és halvány fény jelent meg a botja végén, mely azonban éppen csak hogy megvilágította az utat. Nem sokat segített abban, hogy tudják, hová lépjenek. Szerencsére a padló köve sima volt és akadálymentes, s bármiféle nemkívánatos nehézség nélkül tudtak haladni rajta, leszámítva Alfredet, aki megbotlott egy apró repedésében a földön, és orra bukott.

- Tényleg semmi bajom. Kérlek, ne aggódjatok! – tiltakozott. Ahogy az orrát a padlónak nyomta, egész közeliről megszemlélhette a kőfalak alsó részét. Rúna-jelek. Alfred pislogott, aztán csak bámult, a gondolataiban újból megjelent a mauzóleum, az a föld alatti alagút, melyet a népe épített az Arianuson, mélyen a gegek birodalma, Drevlin alatt, s a rúna-jelek, melyek végigfutottak a folyosók padlója mentén, s amikor a megfelelő mágia aktiválta őket, apró, fényes vezércsillagokként világítottak a sötétben. Az Arianuson az alagutak jó állapotban voltak, megfelelően karban tartották őket, és a rúna jeleket könnyen észrevehették azok, akik szemének látnia kellett őket. Az Abarrachon azonban ezek a jelek kopottak voltak, némelyiket elhomályosította a ráakódott szennyeződés, s néhány helyen teljesen olvashatatlaná váltak. Már hosszú idő óta nem használták őket. Valószínűleg mára teljesen elfelejtették, hogyan működnek.

- Kedves uram, megsérült? – A kamarás visszajött, hogy megnézzé, mi van vele.
- Kelj fel! - suttogta erélyesen Tomas. – Mi bajod van?
- Semmi, semmi. Jól vagyok. – Alfred talpra kecmergett - Kö... köszönöm.

Az alagút mindenfelé tekergett, más alagutakkal találkozott, újabb alagutak keresztezték, és más alagutak mellett, alatt, fölött haladt el, vágott keresztül rajtuk, vagy csatlakozott beléjük. És minden alagút pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az összes többi. Alfred teljesen összezavarodott, elvesztette minden tájékozódási képességét, és csodálkozva tekintett a kamarásra, aki habozás nélkül haladt előre ebben az útvesztőben.

Könnyű lett volna megtalálni az utat, ha a kamarás a rúnák útmutatását követte volna a padlón, de még csak véletlenül sem pillantott arrafelé egyszer sem. Alfred sem látta őket a sötétben, és nem merete megkockáztatni, hogy magára vonja a figyelmet azzal, hogy működésbe hozza mágikus erejüket, így vakon bukdácsol elő, s csak annyit tudott, hogy lefelé haladnak, folyamatosan lefelé, és arra gondolt, hogy milyen különös helyen fogad az Anyakirálynő.

32. fejezet

A katakombák, Abarrach

A lejtős talaj egyre egyenesebbé vált, ismét megjelentek a gázlámpák a falon, s sárga fénnel ragyogtak a sötétben. Alfred hallotta, hogy Jera az izgalomtól kissé kapkodva vette a levegőt. Érezte, hogy Jonathan teste megmerevedik. Tomas, ahogy elsétált egy gázlámpa alatt, majdnem olyan sápadtnak tűnt, mint egy halott. Alfred a jelekből arra a következtetésre jutott, hogy már közel járnak a céljukhoz. Szíve hevesen kalapált, a keze remegett, és határozottan elhessegette az agyából az ájulás megnyugtató gondolatát.

A kamarás botjának határozott mozdulatával megálljt parancsolt a csapatnak.

- Kérem, várjanak itt! Bejelentem önöket. – Elsietett, és hallották, ahogy kiabál. - Preserver! Látogatók érkeztek az Anyakirálynőhöz!

- Hol vagyunk? - Alfred kihasználta az alkalmat, hogy suttogva érdeklődjön Jonathantól.

- A katakombákban! - felelte Jonathan, és a tekintete vidáman, izgatottan csillogott.

- Micsoda? - Alfred meglepődött. - A katakombákban? Ahol Haplo és a herceg...

– Igen, igen! - sziszegte Jera.

– Mondtuk neked, hogy egyszerű lesz – tette hozzá Jonathan.

Alfred észrevette, hogy Tomas nem szólt egy szót sem, hanem félreállt, és meghúzódott a sötétben, a gázlámpák fényén kívül.

– Természetesen át kell esnünk ezen a nevetséges látogatáson az Anyakirálynőnél – suttogta Jera, és türelmetlenül nézegetett előre a katakombában, hogy nem látja-e valami jelét a kamarásnak. - Érdekelne, vajon hová ment?

– Az Anyakirálynőhöz. Oda le. - Alfred teljesen össze volt zavarodva. - Talán valami bűnt követett el?

- Ó, istenem, dehogyis! – háborodott fel Jonathan. - Nagyszerű asszony volt, amikor még élt. Csak a holtteste okozott némi gondot.

– A holtteste - ismételte meg Alfred elgyengülve, miközben nekidőlt a nedves kőfalnak.

– Állandóan beleavatkozott mindenbe - magyarázta Jera halkan. – Egyszerűen

nem volt képes megérteni, hogy többé már nincs szükség rá a királyi teendők ellátásában. A legalkalmatlanabb pillanatokban kotnyeleskedett bele mindenbe. Végül az uralkodó nem tehetett mást, és bezárta ide a holttestét, ahol nem okozhat semmilyen problémát. Mindazonáltal, előszeretettel látogatják őt idelent is. És ez az uralkodónak is öröme szolgál. Szereti az édesanyját, ha sokkal több jót nem is lehet elmondani róla.

– Sssh! - intette le őket Tomas élesen. – A kamarás visszafelé tart.

– Erre, ha lennének olyan kedvesek invitálta őket a férfi zengő hangon.

A keskeny folyosó és a nyirkos falak köpenyek suhogását és csoszsanó léptek hangját visszhangozták. Egy szegély nélküli fekete köpenybe burkolózott férfi hajolt meg előttük, és tiszteletteljesen félrehúzódott. Vajon csak Alfred képzelete játszott a férfival, vagy Tomas és ez a fekete köpenyes jelenés valóban sokatmondó pillantást váltottak egymással? Alfred reszketni kezdett, ami a hidegnek és a rettegésnek egyaránt köszönhető volt.

Egy kereszt alakú útkereszteződéshez érkeztek, ahonnan keskeny folyosók ágaztak el négy irányba. Alfred egy gyors pillantást vetett a jobb oldali folyosóra. A sartan remélte, hogy megpillanthatja a herceget, vagy esetleg Haplót. De nem látott semmit, és nem mert ennél feltűnőbbet nézelődni. Az a nyugtalanító érzése támadt, hogy a preserver folyamatosan őt figyeli.

A kamarás balra fordult, és a csapat egy emberként követte. Befordultak egy sarkon és hirtelen tündöklő fényben találták magukat, mely a folyosók homálya után szinte elvakította őket. A barlang olyan pompásan volt díszítve és berendezve, mintha egy az egyben, egyenesen a királyi szobából szakították volna ki, leszámítva a vasrácsokat, amelyek kissé lerontották a képet. A rácsok mögött, minden lehetséges fényűzéssel körülvéve, egy tökéletes állapotban lévő holttest ült egy magas támlájú széken, s levegőt kortyolgatott egy üres teáscsészéből. A holttest ezüstszálas köpenyt viselt, s a viaszos ujjakon aranyak és drágakövek csillogtak. Gondosan fésült, ezüstszerű haját csodaszép főkötő ékesítette.

Egy fiatal nő ült mellette egy széken, fekete köpenyben, akivel felületes társalgást folytattak valamiről. Alfred megrökönyödötten vette észre, hogy a fiatal nő élt; most az élő szolgált a holtat.

– Az Anyakirálynő saját nekromantája magyarázta Jera.

A fiatal nő megörült, amikor megpillantotta őket, arcáról izgatott várakozás tükröződött. Gyorsan és tisztelettudóan felállt az ülőhelyéről. Az Anyakirálynő holtteste feléjük nézett, ráncos kezével méltóságteljesen intett, mintegy beinvitálva őket.

– A katakombákon kívül várok majd, hogy csatlakozhassam önökhöz, Felség mondta a kamarás. - Kérem, ne maradjanak túl sokáig! Legkegyelmesebb Fensége könnyen elfárad.

- Távol álljon tőlünk, hogy elszakítsuk a munkájától – tiltakozott Jera behízelt hangon. - Ne hagyja, hogy alkalmatlankodjunk önnek! Ismerjük az utat.

Először a kamarás hallani sem akart a dolgról, de a felséges hercegné nagyon meggyőző volt, a felséges herceg pedig olyan gondatlanul bánt egy zacskó aranypénzzel, hogy az véletlenül a kamarás kezébe esett. A kamarás otthagya őket, és elsietett, vissza a folyosón, botjával hangosan kopogva a padlón. Alfred figyelte, ahogy távozik, és mintha úgy látta volna, hogy bólint egyet a fekete köpenyes preservernek. A sartant kiverte a hideg veríték. Testének minden idegszála arra ösztökölte, hogy meneküljön, vagy ájuljon el, esetleg mind a kettőt egyszerre.

A fiatal nő elindult, hogy kinyissa a cellaajtót.

– Hagyd, kedvesem, erre semmi szükség - állította meg Jera tompa hangon.

Az összeesküvők egy csapatban álltak, és feszülten figyeltek, arra várva, hogy a kamarás botjának hangja elhaljon a távolban. Amikor már nem hallották, a preserver intett.

– Erre! – mondta, és intett, hogy kövessék.

Erősen kiléptek. Alfred hátranézett, és látta a keserű csalódást a fiatal nő arcán, látta, hogy visszasüpped a székébe, és hallotta, hogy élettelen, tompa hangon folytatja a beszélgetést a halottal.

A preserver arra a folyosóra irányította őket, amely az Anyakirálynő szállásával ellenkező irányba vezetett. Sokkal sötétebb volt, mint az előző, amelyet elhagytak, sőt, sokkal sötétebb, mint eddigi útjuk során bármelyik másik folyosó. Alfred, aki Tomas mellett igyekezett előre, számos gázlámpát látott a falon, de valamilyen oknál fogva a legtöbbjük nem égett. Vagy kialudtak... vagy kioltották őket.

Csak egyetlen lámpa égett - a folyosón. Valahonnan előlük világított, s így még sötétebbé tette az őket körbevevő sötétséget. Ahogy közelebb értek, Alfred látta, hogy a fény egy kőtáblán ülő holttesten világít. Szeme egyenesen előre felé meredt, karja fásultan lógott a térde között.

- Az a herceg cellája! — mondta Tomas szilárd, határozott hangon. - Amelyikben a fény ég. A te barátod a holttesttel szemben lévő cellában van.

Jera izgatottan előrelelendült. Jonathan szorosan a felesége mögött igyekezett. Alfrednek erősen összpontosítania kellett, hogy mindkét lába nagyjából ugyanabba az irányba lépjen. Így aztán lemaradt, és hirtelen azt vette észre, hogy a preserver, aki eddig a csapatot vezette, rejtélyes módon valahogy mögé került. És Tomast sem látta sehol.

A sötétből hirtelen páncélok csörgése és csattogása ütötte meg a fülüket. Alfred tisztán látta a veszélyt, ha nem is a szemével, de a fejében világosan kirajzolódott. Mély lélegzetet vett, hogy figyelmeztetően felkiáltson, és megfeledkezett arról, hogy figyelje, hová lép. Egyik lábának nagylábujja belebotlott a sarkába. Előrezuhant, és nagyot koppant a kemény kőpadlón, az esés ereje kiszorította belőle a szuszt. A kiáltásból nem lett több, csak egy erőtlenség, melyet egy pendülő hang követett a háta mögül. Egy nyílvessző röppent el a feje fölött, s áthasított a levegőn, ahol az imént még ő állt.

Alfred megpróbált előre kukucskálni, miközben kétségbeesetten igyekezett ismét levegőhöz jutni, és meglátta Jonathant és Jerát, a két sötéten kirajzolódó alakot a fényben, melyek tökéletes célpontként szolgáltak.

- Jonathan! — kiáltott fel Jera. A két alak zavaróan összemosódott. Nyílzápor zúdult rájuk.

Alfredet az ájulás akarta hatalmába keríteni, hogy magával húzza az öntudatlanság kényelmes állapotába. De ő leküzdötte a késztetést, és elakadó lélegzettel, de valahogy sikerült kipurcolnia magából egy rúnát, a tudatalattija olyan szavakat adott a szájába, melyek értelmével nem is volt tisztában.

Valami nehéz zuhant rá Alfredre, aki megrökönyödve azon tűnődött, vajon neki sikerült-e a fejükre omlasztania a barlang mennyezetét. De aztán a szagokból, és a hús és páncél hideg érintéséből a testen, rájött, hogy ismét sikerült az a varázslat, amelyet már egyszer alkalmazott. Megölte a halottakat.

— Jera! Jonathan hitetlenkedő hangja rémült kiáltásba fulladt. — Jera!

A katona teste Alfred lábán feküdt. A sardonius kihúzta magát alóla. Egy szellem lebegett mellette, s lassan felvette annak az embernek az élő alakját és formáját, amelyet annak idején elhagyott, aztán szertefoszlott a sötétségben. Alfred homályosan hallotta, hogy léptek — élő emberek léptei - távolodnak sietve a folyosón, és látta, hogy a preserver letérdel a katona holtteste mellé, és parancsoló

hangon utasítja, hogy keljen fel.

Alfred fejében nem rajzolódt ki pontosan, hogy mit tegyen, hová menjen. Talpra kecmert, és rettegve, zavarodottan tekintett körbe. Fájdalomtól sújtott, szaggatott zokogás vonzotta előre, a sötétbe.

Jonathan a padlón térdelt. Jerát tartotta a karjában.

Ők ketten. már majdnem elérték a herceg celláját. A fölötté égő fény megvilágította őket, és megvillant egy nyílvesszőn, mely mélyen Jera mellkasába fúródott. Tekintete a férje arcára szegeződött, és éppen mikor Alfred odaért, ajkát elhagyta egy sóhaj, mellyel az utolsó lehelet is elszállt a testéből.

– Elém ugrott! – kiabálta Jonathan döbbsen. – Azt a nyílvesszőt nekem szánták... de ő elém ugrott. Jera! Megrázta a holttestet, mintha fel akarna ébreszteni valakit, aki mélyen alszik. A nő élettelen keze a padlóra csúszott. Gyönyörű haja az arcába hullott, s betakarta, mint egy szemfedél.

– Jera! – Jonathan magához szorította.

Alfred még mindig hallotta a preserver hangját, ahogy a halott katonát próbálja feléleszteni.

– De hamarosan rájön, hogy hiábavaló próbálkozás, és újabb katonákat hív. Lehet, hogy Tomas, az áruló is ebben az ügyben jár – Alfred magában beszélt, tudta, hogy így van, de nem tudta megállni. El kell tűnnünk innen, de hová? És hol van Haplo?

Halk nyöszörgés hallatszott, mintegy válaszképpen a név említésére, mely kihallatszott Jonathan sírása és a preserver kántálása közül. Alfred sietve körbenézett, és meglátta Haplót, ahogy ott feküdt a földön a cellája ajtajának közelében.

A gyorsan kimondott rúnák és a könnyed kézmozdulatok, melyek egyáltalán nem voltak tudatosak Alfred részéről, kicsiny rozsdakupacok takaros sarává alakították a rácsokat.

Alfred megtapintotta Haplo nyakát. Nem érezte a vér lüktetését, a szíve már igen lassan vert, s a sarten attól félt, elkésett. Remegő kézzel, óvatosan a fény felé fordította a férfi fejét. Láta, hogy a szemhéja megremeg. A Patryn repedezett, kiszáradt ajkai elé tartott kézfejen érezte a meleg lélegzet gyenge áramlását. Még élt, de már alig.

– Haplo! – Alfred közelebb hajolt, és unszolóan suttogott – Haplo! Hallasz engem? – Izgatottan figyelt, és látta, hogy a Patryn erőtlenül bólint. Megnyugvás töltötte el. – Haplo! Mondd el, mi történt veled! Valami betegség? Egy sérülés? Árvd el! Én... – Alfred mély lélegzetet vett, de igazából sohasem volt kétsége afelől, hogyan dönt majd – én meg tudlak gyógyítani...

– Nem! – a kisebesedett ajkak alig tudtak mozogni, de Haplo valahogy mégis kimondta a szavakat, valahogy elég erőt gyűjtött hozzá, hogy meghallják. – Én... én nem fogok az élettemmel tartozni... egy sartannak! – Nem mondott többet, lehunyta a szemét. A teste görcsbe rándult, és fájdalmasan kiáltott fel.

Alfred erre nem számított, nem tudta, most mit tegyen.

– Te nem tartozhatsz nekem az életeddel! Én tartozom neked! – dadogta, de ez volt az egyetlen, ami az eszébe jutott ebben a helyzetben. – Te mentetted meg az életemet attól a sárkánytól. Az Arian...

Haplo végre levegőhöz jutott. Kinyitotta a szemét, és megragadta Alfred köpenyét.

– Fogd be a szád, és... figyelj! Egy dolgot... tehetsz értem... Sarten. Ígérd meg! Esküdj!

– E-esküszöm – ismételte Alfred. Nem tudta, mit mondhatna még. A Patryn már nagyon közel járt a halálhoz.

Haplónak egy kis szünetet kellett tartania, hogy összeszedje egyre fogyatkozó

erejét. Megdagadt nyelvét végigfuttatta az ajkán, melyet valamilyen furcsa, fekete anyag borított.

- Ne hagyd, hogy... újraélesszenek! Égesd el... a testemet! Semmisítsd meg! Megértetted? Haplo kinyitotta a szemét, és átható tekintettel Alfred szemébe nézett.

- Megértetted?

Alfred lassan megrázta a fejét.

– Nem hagyhatom, hogy meghalj!

– A fenébe veled! – zihálta Haplo, és elengedte a sardan köpenyét.

Alfred a levegőbe rajzolta a rúnákat, és kántálni kezdett. Az egyetlen kérdés már csak az maradt számára, vajon egy Patrynon is működik-e mágikus ereje.

Maga mögött, mintha saját szavainak halk visszhangja lett volna, egy suttogó hangot hallott: „Nem hagyhatom, hogy meghalj!” És hallotta a rúnák kántálásának hangját. De Alfred a saját dolgára koncentrált, nem foglalkozott vele.

- A fenébe veled! – átkozódott Haplo.

33. fejezet

A katakombák, Abarrach

Miután Alfred először találkozott Haplóval az Arianuson, a sardan megtett minden tőle telhetőt, hogy minél többet megtudjon a Patrynokról, az ősi ellenségeikről. A régi korok sardanjai megszállottan vezették a feljegyzéseiket, és Alfred beleásta magát a történelmi jegyzetekbe és tanulmányokba, melyeket a mauzóleum könyvtárában tároltak Drevlin alatt. Különösen azok az információk érdekelték, amelyek a Patrynokra és az általuk használt mágiára vonatkoztak. Elég kevés ilyen utalást talált, a Patrynok gondosan ügyeltek rá, hogy ne fedjék fel a titkaikat az ellenségeik előtt. De az egyik szöveg mély benyomást tett rá, és ez most eszébe jutott.

Azt a szöveget nem egy sardan, hanem egy elf varázslónő írta, aki egy (rövid életű) romantikus kapcsolatba keveredett egy Patrynnal.

A Patryn mágia megértésének kulcsa a kör koncepciója. A kör uralkodik nemcsak azokban a rúnákban, amelyeket a testükre tetoválnak, és abban ahogyan felépítik őket, hanem életüknek minden egyes pontjára hatással van – a kapcsolatra a test és az agy között, a kapcsolataikra két ember között és a kapcsolataikra a közösséggel. A kör megszakadása, legyen az akár egy sérülés a testen, egy kapcsolat tönkremenetele, vagy valamiféle viszály a közösségben, mindenképpen elkerülendő, legyen bármi is az ára.

A sardanok és mások, akik kapcsolatba kerülnek a Patrynokkal, és megismerik durva, kegyetlen és erőszakos jellemüket, mindig meglepődnek azon, hogy milyen erős az összetartás a saját fajtájuk tagjai között. (És csakis a saját fajtájuk tagjai között!) Azok számára azonban, akik megértették a kör koncepciójának szerepét, ez az összetartás egyáltalán nem okoz meglepetést. A kör jelenti a közösség erejét, azáltal, hogy elvágja a közösséget azoktól, akiket a Patrynok alacsonyabb rendűnek tartanak maguknál. (Itt egy érdektelen fejtegetés következett a varázslónőről és balsikerű szerelmi kapcsolatáról.)

Bármilyen betegség vagy sérülés, melyet egy Patryn elszenved, úgy tűnik, megtöri a kört, mely a testet és az agyat kapcsolja össze. A Patrynok gyógyítási

módszereiben a legfontosabb feladat a kör helyreállítása. Ezt akár maga a sérült vagy beteg személy, akár egy másik Patryn megteheti. Ha egy sartan ismeri a koncepciót, minden bizonnyal képes lehet megtenni ugyanezt, de erősen kétséges, hogy 1: a Patryn megengedné, hogy megtegye, 2: hogy akár még egy sartant is arra készíthetne valami, hogy ilyen kegyelmet és könyörületet gyakoroljon egy ellensége felett, aki aztán nyomban ellene fordul, és minden lelkiismeret-furdalás nélkül lemészárolja.

A mensch varázslónő sem a Patrynokat, sem a sartanokat nem becsülte sokra. Alfred, amikor először olvasta a szöveget, kissé haragudott is a nő hangvétele miatt, biztos volt benne, hogy a népét igazságtalanul, rosszindulatúan festette le. De most már nem volt olyan biztos a dologban.

Kegyelem és könyörületesség... egy ellenség felett, aki maga sohasem gyakorolna ilyesmit. Akkoriban csak átfutotta a szavakat, nem nagyon gondolt bele az értelmükbe. Most nem volt rá ideje, hogy a kérdésen gondolkozzon, de úgy gondolta, valahol a mondatban ott rejlett a válasz.

Haplo életének köre megszakadt, összetört. Alfred a Patryn ajkán lévő fekete anyagból, Haplo feldagadt nyelvéből és a körülötte lévő egyértelmű jelekből, melyek arra utaltak, hogy a férfi rettenetesen rosszul volt, úgy sejtette, valami méreg lehetett a dologban.

– Rendbe kell hoznom a kört, és akkor rendbe hozhatom az embert is.

Alfred megfogta Haplo rúnákkal borított kezét - a Patryn bal keze a sartan jobb kezében, a sartan jobb keze a Patryn balját tartotta. A kör bezárult. Alfred lehunyta a szemét, kirekesztett minden hangot maga körül, tudta, de nem törődött vele, hogy újabb örök jönnek, s hogy még mindig halálos veszélyben vannak.

Meleg hullámozott végig rajta, a vér erősen lüktetett az ereiben, előtört benne az életerő, mely a rúnák segítségével a szívéből és a fejéből a bal karjába, majd a kezébe áramlott, és Alfred érezte, hogy az ő kezéből átáramlik Haplo kezébe. Érezte, hogy a haldokló jeges bőre lassan felmelegedik. Hallotta, vagy legalábbis úgy gondolta, hogy hallja, hogy a férfi légzése erőteljesebbé válik.

A Patrynoknak megvan az a képességük, hogy blokkolják a sartanok varázslatait, megtörhetik azok erejét. Alfred először tartott tőle, hogy Haplo pontosan ezt teszi majd. De vagy túlságosan gyenge volt hozzá, hogy megtörje a rúnaszerkezetet, melyet Alfred szőtt köré, vagy túlságosan is ragaszkodott az élethez.

Haplo egyre jobban lett, de hirtelen Alfredbe mart a fájdalom. A méreg az ő rendszerébe is belekerült, a Patryn testéből átáramlott a sartanéba, s az égető érzés tüzes pengéként hasított belé. Alfred levegő után kapkodott, felnyögött, és kétrét görnyedt, hányingerrel küszködött, s a mardosó kín, úgy tűnt, mindjárt szétszakítja.

Egy ellenség, aki aztán nyomban ellene fordul, és minden lelkiismeret-furdalás nélkül lemészárolja.

Alfrednek rettenetes gyanúja támadt. Haplo megöli őt! A Patryn egy fikarcnyit sem törődött a saját életével, ő úgyis meghal, és kihasználja az alkalmat, hogy magával vigye a halálba az ellenségét is.

De a gyanakvása egy pillanat alatt elillant. Ahogy Haplo keze melegebb és erősebb lett, egyre szilárdabban szorította a sartan kezét, s a szükséges életerőt visszaáramoltatta Alfred testébe. A kör kettejük között valóban bezárult, valóban teljes lett.

És Alfred tudta – s ettől nyomasztó szomorúság lett úrrá rajta –, hogy Haplo soha nem fog megbocsátani neki.

– Elég! Hagyd abba! Mit csinálsz? Valaki kétségbeesetten kiabált.

Alfred hirtelen tudatára ébredt, hol vannak, s ráébredt a veszélyre, amely

fenyegette. Haplo már felült, és bár sápadt volt és reszketett, de már rendesen lélegzett, a tekintete kitisztult, és elkeseredett gyűlölettel meredt Alfredre.

Haplo megtörte a kört, kirántotta a kezét Alfred szorításából.

– Jól... jól vagy? – kérdezte Alfred, és izgatottan vizsgálta Haplót.

– Hagyj békén! – mordult fel Haplo. Megpróbált felállni, de visszaesett.

Alfred segítségre nyújtotta a kezét. Haplo durván ellökte.

– Azt mondtam, hagyj békén!

Összeszorította a fogát, nekidőlt a kőágyának, és felhúzta magát a földről. Már éppen megpróbált felállni, amikor tekintete Alfred válla fölött a cellaajtón túlra vetődött. A Patryn szeme összeszűkült, teste megfeszült.

Mikor tudatára ébredt a rémült kiáltozásnak a háta mögött, Alfred gyorsan megfordult. A preserver kiabált, de a hercegnek, nem Alfrednek.

– Te teljesen megőrültél! Nem tehetsz ilyet! Minden törvénnyel ellenkezik! Hagyd abba, te örült!

Jonathan a rúnákat kántálta, halott feleségének, testére irányozva a varázslatot.

– Nem tudod, mit csinálsz!

A preserver Jonathanra vetette magát, és megpróbálta elrángatni a holttest mellől. Alfred hallotta, hogy a preserver még valami „lázárt” emleget, de nem értette tisztán az összefüggéstelen kiabálást.

Jonathan a fájdalom, kétségbeesés és örület minden erejével taszította el magától a preservert. A férfi nekiesett a falnak, beverte a fejét, és a padlóra zuhant. A herceg nem törődött vele, mint ahogy nem törődött a léptek, dobogásával sem, melyek egyelőre messziről hallatszottak, de egyre közelebb értek. Jonathan magához ölelte felesége még ki sem hűlt testét, és tovább kántálta a rúnákat, miközben könnycseppek gördültek végig az arcán.

– Jönnek az örök – állapította meg Haplo éles, metsző hangon. – Valószínűleg csak azért mentetted meg az életemet, hogy újból a kezükbe add a lehetőséget, hogy megölhessenek. Feltételezem, arra nem ötlöttél ki semmit, hogy hogyan jutunk ki innen?

Alfred önkéntelenül arra az útra nézett vissza, ahonnan jöttek, és rájött, hogy a dobogó csizmák zaja pontosan ugyanabból az irányból hallatszik.

– Én... én. – dadogott.

Haplo gúnyosan felhorkant, és dühösen a hercegre meredt.

– Túlságosan meg van zavarodva ahhoz, hogy a segítségünkre legyen.

A Patryn kissé reszketegen felállt, s majdnem visszazuhan a kőpriccsre. Egy dühödt pillantás figyelmeztette Alfredet, hogy maradjon távol. Haplo visszanyerte az egyensúlyát, kitántorgott a cellából, és végignézett a folyosón, mely az áthatolhatatlan sötétségben folytatódott.

– Ez az út vezet innen? Vagy csak egy zsákutca? Ha csak úgy hirtelen vége, akkor nekünk is. Vagy a végtelenségig bolyonghatunk egy útvesztőben. De akkor is csak ez a... Hé, helló, pajtás! Hát te meg hogy kerülsz ide?

A kutya, mintha a sötétségből öltött volna testet, vidám csaholással vetette magát a gazdájára. Haplo lehajolt, hogy megsimogassa. A kutya vidáman izgett-mozgott, ugrabugrált, és kitörő szeretettel harapdálta gazdája bokáját.

A lépések egyre közelebről hallatszottak, de most már lassabban, és Alfred már hangokat is hallott, alig kivehető hangokat, de hangokat. A beszélgetéstöredékekből, amelyeket megértett, úgy tűnt, vonakodnak belépni a katakombákba, nem szívesen kerülnének szembe a rejtélyes idegen halálos varázslatával.

Haplo megtapogatta az állat oldalát, és kérdő pillantást vetett Alfredre.

– Tudom, mit akarsz kérdezni! – kiáltott fel Alfred zavartan. A sarten sietve talpra

ugrott, elkerülte a Patryn tekintetét, és átment a folyosó túloldalára, ahol a preserver feküdt összegörnyedve a padlón. Letérdelt az eszméletlen férfi mellé.

- De nem! Nem emlékszem arra a varázslatra, amellyel megöltem a halottakat. Próbálkozom, de lehetetlen. Ez olyan, mint amikor elájulok. Olyasmi, amit nem tudok irányítani!

- Akkor mi a fenét csinálsz, mivel töltöd a drága időt? – tudakolta Haplo dühösen. – Ki kell jutnunk innen! Ha tudnánk az utat...

- A rúnák! jutott eszébe Alfrednek. A katakombák falát nézte, amely fényesen világított a sötétben. Remegő kézzel mutatott felé. - A rúnák!

- Mi van velük?

- A rúnák fognak kivezetni innen! Én... Várjunk csak!

Alfred végigfuttatta az ujjait a falba vésett jeleken, a spirálokon, rovátkákon és kusza vonalakon. Megérintette az egyiket és hangosan kimondta. A mágikus jel az ujjai alatt tündöklő, halványkék fénnel izzani kezdett. Egy másik, a mellett a jel mellett, amelyet megérintett, átvette a mágikus izzást, és szintén világítani kezdett. Hamarosan egy sor rúna rajzolódott ki a sötétségben, egyik a másik után, végig a folyosón, túl azon a vonalon, ameddig elláttak.

– Ezek fognak kivezetni innen?

– Igen – jelentette ki Alfred meggyőződéssel. – Azaz... - Hirtelen elbizonytalanodott, megingott, eszébe jutott, amit a felső szinteken lévő folyosókon látott. Válla meggörnyedt. - Ha a jelek nem semmisültek vagy rongálódtak meg...

Haplo felhőrdült.

– Hát, kezdetnek elmegy. - A hangok egyre erősödtek. – Igyekezzünk! Úgy hangzik, mintha az egész átkozott hadsereg itt masírozna a nyomunkban! Te menj előre! Én hozom a herceget. Ahogy Baltazart ismerem, az az érzésem, még problémákba ütközhetünk, ha Őfelsége társasága nélkül próbálunk eljutni a hajóhoz.

A preserver elvesztette az eszméletét, de még életben volt. Alfred tiszta lelkiismerettel hagyhatta ott. A sarkan odarohant a herceghez, lehajolt, de nem volt biztos benne, mit is mondhatna, hogy meggyőzze a bánattól sújtott Jonathant, hogy fusson az életéért, amely immár oly keveset ért a számára.

Alfred már megszólalt volna, de aztán elakadt a szava és döbbsen felcsuklott.

Jonathan varázslata működött. Jera felnyitotta a szemét, és körbenézett. Az élők meleg, csillogó tekintetével pillantott fel a férjére. A férfi felé nyúlt, de abban a pillanatban Jera tekintete megremegett, elhomályosult, és már egy halott üres, hideg nézésével meredt a férjára.

– Jonathan! - sóhajtott fel életteli hangja fájdalmasan. - Mit tettél?

És nyomban utána a síron túli, fagyos visszhang sóhajta: „Mit tettél?”

Alfreden rémület lett úrrá, s teljesen megbénította. Hátrahőkölt, nekiütközött Haplónak, és hálásan belekapaszkodott a Patrynba.

– Úgy emlékszem, azt mondtam, hogy menj előre! - csattant fel Haplo. Egyik kezével Edmund herceg karját fogta, s a holttest engedelmesen lépkedett mellette, - Hagyd Jonathant, ha nem akar jönni. Nekünk nincs rá szükségünk. Most meg mi a fene bajod van? Esküszöm...

Haplo tekintete továbbcsuklott, és elakadt a szava. A Patrynnak leesett az álla.

Jonathan már felállt, és éppen a feleségét segítette talpra. A nyilvánvalóan még mindig ott volt, Jera mellkasába fúródva, s a köpenyének elejét átítatta saját vére. Ennyi maradt meg a képéből szilárdan bevésődve az agyukba. De az arca...

- Egyszer Drevlinen láttam egy nőt, aki vízbe fulladt - szólalt meg Alfred halkán, s a hangját átítatta a félelemmel vegyes áhítat. – Ott feküdt, a víz alatt, a szeme nyitva volt, és a haja lebegett a víz hullámaiban. Úgy nézett ki, mintha élne! De mindvégig

tudtam... hogy nem él.

Nem, nem élt. Eszébe jutott a szertartás, amelynek a barlangban volt tanúja, eszébe jutottak a holttestek mellett álló szellemek, melyek elszakadtak a testtől, és különváltak.

- Jonathan? - a hang újra és újra felkiáltott. - Mit tettél?

Aztán a rettenetes visszhang: „Mit tettél?”

Jera szellemének nem volt ideje, hogy kiszabaduljon a testéből. A nő csapdába szorult két világ közt: a halottak és a szellemek világa között. Lázár (6) maradt.

34. fejezet

A katakombák, Abarrach

A preserver nyöszörögni és mozgolódni kezdett, lassan kezdte visszanyerni az eszméletét. Ismét lépések zaja hallatszott. A vitatkozó hangok elhaltak. Nyilvánvalóan megkapták a parancsot, és igyekeztek végrehajtani.

Edmund herceg életre keltett teste olyan zavarodottan tekintett körbe, mint aki mély álomból ébredt; a szelleme, mely a válla felett lebegett, összefüggéstelenül susogott, hangja olyan volt, mint a jeges szél süvítése. A hercegné holtteste rémisztő jelenség volt. Alakja folyamatosan változott. Az egyik pillanatban vibráló szellemkép volt, csak hogy aztán ismét összeálljon egy sápadt, véres tetemmé. Jonathan mozdulni sem bírt, csak bámult a feleségére, a rettenetes bűn, amelyet elkövetett, teljesen megbénította. Alfred halottsápadt volt, fehérebb, mint a holttest, és úgy tűnt, pillanatokon belül elájul. A kutya őrjöngve ugatott.

- Könnyebb lenne – állapította meg magában Haplo keserűen –, ha egyszerűen lefeküdnék és meghalnék... csak az az egy a gond, hogy nem merném a holttestemet hátrahagyni nekik.

- Gyerünk már! - bökött egyáltalán nem finoman Alfred bordái közé. – Edmund herceg már velem van. Gyerünk tovább!

- És mi lesz a... – Alfred nem tudta levenni a tekintetét Jonathanról, és arról a rettenetes alakról, amely valaha a hercegné volt.

- Felejtsd el őket! Ki kell jutnunk innen! A katonák - és minden valószínűség szerint az uralkodó is – már a nyomunkban vannak. - Haplo lökdösni kezdte a vonakodó Alfredet előre a folyosón. – Kleitus majd foglalkozik a herceggel és a hercegnével.

- A feledésbe fognak küldeni! - kiabálta kétségbeesetten a lázár.

- ...feledésbe... – ismételte a visszhang.

A félelem mozgásra sarkallta mind a testet, mind a szellemet. Haplo hátranézett a rúnák kísérteties, kék fényével megvilágított sötétségbe, és az a szörnyű benyomása támadt, mintha két nő rohanna utána.

Jera hirtelen nekiiramodása Jonathant is felrázta bénultságából. A herceg a felesége után szaladt. Kezét feléje nyújtotta, de úgy tűnt, nem képes megérinteni. Karja bénultan hullott alá.

Alfred tovább kántált. A rúnák a falon fényesen izzottak, s egyre messzebb mutatták számukra az utat a katakombákban. A fény alig néhány helyen tört meg. Ha a fal egyik oldalán egy sor rúna halványabban világított, vagy sötét maradt, szinte biztos volt, hogy a másik oldalon tisztán látszott mind.

A rúnák mélyen a katakombák alá vezették őket. A talaj annyira lejtett, hogy már nem is volt könnyű haladni rajta. A cellasor hamarosan véget ért, csakúgy, mint a

modern felszerelések - mint például a gázlámpák – sora.

– Ez a rész... már nagyon ősi! – lihegte Alfred. A futástól és a folytonos csetlés-botlástól alig kapott levegőt, - A rúnák... érintetlenek!

– De jó lenne tudni, hová a pokolba vezetnek minket! - dühöngött Haplo. – Ugye nem pottyanunk egyenesen bele egy hatalmas gödörbe? Vagy rohanunk fejfel neki valami falnak?

– Nem... nem hiszem.

- Nem hiszed! - mordult fel Haplo.

- De az legalább biztos, hogy az ellenségeinket nem vezetik a nyomunkra – kockáztatta meg Alfred. Hátramutatott az útra, amelyen jöttek. Elnyelte a teljes sötétség, a rúnák kialudtak.

Haplo feszülten figyelt. Nem hallott sem hangokat, sem lépéseket. Lehetséges, hogy ennek a bolond Alfrednek egyszer az életben sikerült valami hasznosat tennie. Lehet, hogy az uralkodó, felhagyott az üldözésükkel.

- Vagy igen, vagy neki van annyi esze, hogy nem jön le ide – motyogta Haplo. Lába reszketett, léptei bizonytalanok voltak. Minden egyes lélegzetvételhez hatalmas erőfeszítésre volt szükség. A látása elhomályosodott, a rúnák összefolytak a szeme előtt.

- Ha pihenhetnék... egy kicsit. És gondolkozhatnék... - vetette fel Alfred bátortalanul.

Haplo nem akart megállni. Nem tudta elképzelni, hogy Kleitus csak úgy egyszerűen hagyja őket kicsusszanni a keze közül. De a Patryn tudta, bár soha nem ismerte volna be, hogy nem tudna megtenni még egy lépést.

- Jól van – hálásan a padlóra rogyott. A kutya melléheveredett, hozzádörgölözött, és a fejét Haplo lábára hajtotta.

- Figyeld őket, pajtás! - utasította, s az állat fejét egy óvatos mozdulattal úgy fordította, hogy mindenkit láthasson a keskeny alagútban. A herceg holtteste nem ment tovább, csak állt ott, mozdulatlanul, és bámult a semmibe. Jera teste és szelleme fáradhatatlanul cikázott a folyosó egyik oldalától a másikig. Jonathan lerogyott az alagút padlójára, és az arcát a kezébe temette. Amióta menekültek, egyetlen szót sem szólt.

A Patryn behunyta a szemét, és kimerülten arra gondolt, vajon van-e elég ereje, hogy befejezze a gyógyítást. És vajon egyáltalán lehetséges-e a gyógyulás egy olyan erős mérge esetén, amelyet nála használtak...

A kutya felemelte a fejét, és éleset vakkantott. Haplo kinyitotta a szemét.

- Ne menj sehová, Felség!

A herceg holtteste megfordult. Már elindult lefelé a folyosón. A céltudat nyilvánvalóan felváltotta a zavart és a bizonytalanságot.

– Ti nem az én népemből valók vagytok. Vissza kell jutnom a népemhez.

– Oda fogunk vinni. De türelmesnek kell lenned.

A válasz, úgy tűnt, kielégíti a halottat, mert újból mozdulatlanra dermedt. A szelleme azonban folyamatosan vibrált és susogott. A lázár abbahagyta az izgatott járkálást, és elfordította a fejét, mintha egy hang szólt volna hozzá.

– Ez az, amit akarsz? Nem lesz kellemes élmény! Nézz rám! – kiabálta kísérteties hangon.

– ...nézz rám... ismételte a visszhang.

A szellem határozottnak tűnt.

A lázár felemelte a karját, és véres kezével furcsa jeleket rajzolt a herceg holtteste köré. Edmund arca, mely már nyugalomra lelt a halálban, most fájdalmasan eltorzult. A szellem eltűnt, és élet kezdett csillogni a halott szemében. Az ajka szavakat

formált, de csak egy valaki hallotta, amit mond.

A lázár Haplo felé fordult.

- A herceg őfelsége tudni akarja, miért segítesz neki.

Haplo megpróbált ránézni a lázárra, belenézni a szemébe, de rájött, hogy nem képes rá. A vér, a nyílvevő és a folyamatosan változó, eltorzult arc látványa túlságosan szörnyű volt, nem tudta elviselni. Átkozta magát, amiért ilyen gyenge, de a tekintetét nem vette le a hercegről.

- Hogy akarna az a valami bármit is megtudni? Hiszen már halott.

- A test halott – válaszolta a lázár, - De a lélek él. A herceg szelleme tudatában van annak, mi folyik körülötte. De nem tudott beszélni, nem tudott cselekedni. Ez az oka, hogy ez az élőhalott állapot, amelybe kerültünk s amelyből nem szabadulhatunk, annyira rettenetes.

- ...rettenetes... – ismételte a visszhang.

- De most - folytatta a lázár, s a borzalmas jelenség hűvös büszkeséget sugárzott -, megadtam neki, amennyire tudom, a beszéd, a kommunikáció képességét. Megadtam neki a képességet, hogy cselekedjen, a test és a lélek egyként.

- De mi nem halljuk őt jegyezte meg Alfred halkán.

- Nem. A teste és a lelke túl sokáig voltak egymástól szétválasztva. Újra egyesültek, de ez az egyesülés nagyon fájdalmas, ahogy ti is láthattátok. És nem fog sokáig tartani. Nem úgy, mint az enyém. Az én szenvedésem örökkévaló!

- ...örökkévaló...

Jonathan felmordult, szinte olyan éles fájdalom töltötte el, mint a feleségét. Alfred hitetlenkedve pislogott, és eltátotta a száját. Haplo erősen oldalba bökte, figyelmeztette, hogy hallgasson.

- Őfelsége megismétli a kérdést: Miért segítesz neki?

- Felség – felelte Haplo a hercegnek lassan, minden szavát alaposan átgondolva -, azzal, hogy neked segítek, magamon is segítek. A hajómat... emlékszel a hajómra?

A halott mintha bólintott volna.

- A hajómat folytatta Haplo - a Tűztenger másik partján, a Biztos Kikötőben horgonyoztam le. Átjuttatlak a Tűztengeren, ha megakadályozod, hogy a néped megtámadjon engem, és biztosítod, hogy szabad utat kapjunk a dokkokig.

A holttest mozdulatlanul állt, csak halott tekintete villant válaszképpen.

A lázár figyelte a reakcióját, aztán enyhe megvetéssel tolmácsolta a választ:

- Őfelsége megértette, és elfogadja az egyezséget.

Ennyit arról a tervemről, gondolta Haplo, hogy itthagynom a hercegnét és a traumatikus férjét. Ez a nő – vagy ez a valamicsoda, amivé vált – még nagy hasznomra lehet. Előrehajolt, és megragadta Alfred köpenyét.

- Na, kitaláltál már valamit? Tudod, hogy hová vezetnek minket ezek a rúnák?

- Azt... azt hiszem. - Alfred lehalkította a hangját, és tekintete Jerára vándorolt. - De észrevetted, hogy... ez a nő tud beszélni a halottakkal?

- Igen, észrevettem! És Kleitus is észre fogja venni, ha elkapja. - Haplo megdörzsölte a karját. A bőre viszketett és égett.

- Nem tetszik nekem ez a dolog. Valaki jön utánunk. Valaki követ minket. És bárki vagy bármi legyen is az, nem vagyok abban az állapotban, hogy harcoljak vele. Neked kell megmentened minket, sardan.

- Most már értem mondta a lázár halkán vagy a hercegnek, vagy meggyötört lényé másik felének. - Hallom a keserőséget a hangodban. Átérezem a szánalmadat, a kétségbeesésedet, a reményvesztettségedet!

A lázár a kezét tördelte, s a hangja sipítóvá vált.

- Olyan kétségbeesetten akarod, hogy meghallgassanak, de ők nem hallanak! A

fájdalom rosszabb, mint ez a nyílvevő a szívemben! A lázár megragadta a nyílvevő végét, kirántotta a mellkasából, és a földre hajította. – Az a fájdalom hamar elmúlt. Ez viszont az örökkévalóságig tart majd! Soha nem ér véget! Ó, kedvesem, hagynod kellett volna meghalni!

- ...hagynod kellett volna meghalni... ismételte gyászosan a visszhang, mely lassan elhalt az alagút csendjében.

- Tudom, hogy érez - szólalt meg Haplo komoran. - Most rám figyelj, sartan! Még rengeteg időd lesz, hogy a könnyedet hullasd... ha szerencsénk van. A rúnákkal foglalkozz, a fenébe is!

Alfred végre elszakította a tekintetét Jeráról.

- Igen, a rúnák. – Nyelt egyet. – A mágikus jelek egy meghatározott irányba vezetnek minket, egy bizonyos úton. Ha észrevetted, számos más alagút mellett haladtunk el, amelyek ebből az útból ágaztak ki, és a jelek nem vezettek rájuk. Amikor a rúnákat kántáltam, az volt a fejemben, hogy ki akarok jutni innen, így azt hiszem, a jelek oda vezetnek, ahová kértem. De... - Alfred elhallgatott, s úgy tűnt, nyugtalanítja valami.

- De... micsoda?

– De nagyon is lehetséges, hogy ez a kijárat a palota főbejárata lesz – fejezte be Alfred szerencsétlenül.

Haplo felsóhajtott, és legyőzte az erős késztetést, hogy összegörnyedjen és hányjon.

– Nincs más választásunk, tovább kell mennünk. A rúnák erősen izzottak a bőrén. Lassan, fájdalmas mozdulatokkal talpra állt, és fütttyentett a kutyának.

- Haplo! – Alfred felállt, és bátoritanul a Patryn karjára tette a kezét. Hogy értetted azt, hogy tudod, hogy érez Jera? Úgy érted, hagynom kellett volna meghalni téged?

Haplo elrántotta magát a férfi érintése elől.

- Ha köszönetet vársz azért, amiért megmentetted az életemet, sartan, hát azt várhatod. Azzal, hogy visszahoztál, lehet, hogy nagy veszélynek tetted ki a népemet, a te népedet és az összes bolond mensch-et odakint, akik miatt annyira aggódsz! Igen, hagynod kellett volna meghalni! Hagynod kellett volna meghalni, aztán azt kellett volna tenned, amit kértem, és meg kellett volna semmisítened a testemet!

Alfred csak nézett, zavartan, ijedten.

– Veszélynek tettem ki... nem értem.

Haplo felemelte tetovált karját, Alfred arca elé tartotta, és a rúnákra mutatott a bőrén.

– Mit gondolsz, Kleitus miért használt mérget, ahelyett, hogy lándzsával vagy nyíllal ölt volna meg? Miért folyamodott méreghez? Ahelyett hogy fegyvert használt volna, amely kárt tesz a bőrömben?

Alfred arca halottsápadttá vált.

- Szentséges sartanok!

Haplo kurtán felnevetett.

- Igen! Szentséges sartanok! Valóban szent egy népség vagytok! És most gyerünk tovább! Jussunk végre ki innen!

Alfred elindult lefelé a folyosón. A falon lévő mágikus jelek halványkék fénnel izzani kezdtek, ahogy közeledett feléjük. A herceg holtteste a lázárra várt, s a mellkasában tátongó lyuk ellenére fejedelmi méltósággal nyújtotta felé a kezét.

A lázár a halott hercegről a férjére tekintett.

Jonathan lehajtotta a fejét, hosszú hajába kapaszkodott, azt tépkedte keserű bánatában.

A lázár mindenféle szánalom nélkül nézett rá, arca sima volt, hűvös, halálos

maszkká fagyott. A benne, rekedt szellem kölcsönözte a lázárnak az életet, azt a rettenetes életet, melynek minden kínja váratlan, rémítő fenyegetéssel vegyülve sugárzott a halott szempárból.

– Az élők voltak azok, akik ezt tették velünk – sziszegte.

– ...ezt tették velünk... – susogta a visszhang.

Jonathan megtört arccal felnézett, szeme elkerekedett. A lázár egy lépést tett felé. A herceg összerezett, és elhúzódott az alaktól, mely valaha a felesége volt.

A lázár csendben méregette. Lényének két fele kettévált, eltávolodott egymástól, a szellem hiábavaló erőfeszítéssel próbálta kiszabadítani magát a test börtönéből. Megfordult, szó nélkül csatlakozott a halott herceghez, s hanyagul átgázolt a véres lándzsán, melyet az előbb a földre hajított.

Jonathan tágra nyílt szemmel előhúzott valamit a köpenye alól. A rúnák máris halványuló fényében acélos villanást láttak.

— Kutya! — kiabálta Haplo. Állítsd meg!

A kutya a fogát csattogtatva felugrott. Jonathan meglepetten, fájdalmasan kiáltott fel. A kés a kezéből csattanva az alagút padlójára esett. Utánakapott, de a kutya gyorsabb volt. Az állat ott állt a kés fölött, és morogva a fogát vicsorgatta. Jonathan véres csuklóját tapogatva ugrott hátra.

Haplo Jonathan karjára tette a kezét, és Alfred után vezette a folyosón. Egy fütttyentés, és a kutya is utánuk indult.

- Miért állítottál meg? — kérdezte Jonathan. Nehezen vánszorgott, csak vakon lépkedett előre. - Meg akarok halni!

Haplo felhőrdült.

- Másra sincs szükségem, mint egy újabb halottra! Na mozgás!

35. fejezet

A katakombák, Abarrach

A katakomba folyosója továbbra is enyhén lejtett, a rúnák egy olyan egyenes utat világítottak meg, amely úgy látszott, mintha egyenesen a világ fenekére vezetett volna. Haplónak minden felől kétségei voltak, amit Alfred csinált, de azt el kellett ismernie, hogy az alagút, bár nagyon régen építették, száraz volt, széles, és igen jó állapotban tartották. Remélte, ebből helyesen következtetett arra, hogy ezt a folyosót arra tervezték, hogy jelentékeny forgalom bonyolódjon rajta.

Vajon miért, gondolta, ha nem azért, hogy sok ember juthasson el egy bizonyos helyre? És vajon hol lenne ez a hely? Több, mint valószínű, hogy odakint.

Így összeállna a kép. Azonban, emlékeztette magát rosszkedvűen, a sardanoknál sohasem lehet tudni. De akárhová is vezetett az út, most már mindenképpen követniük kellett. Már nem fordulhattak vissza. Haplo gyakran megállt hallgatózni, és most már biztos volt benne, hogy lépések zaját hallja, páncélok csörömpölését, kardok és lándzsák csattogását. Hátranézett a védencre. A halottak jobb állapotban voltak, mint az élők. A lázár és a herceg holtteste nyugodt, céltudatos lépésekkel haladtak előre. Mögöttük Jonathan céltalanul botladozott, nem nagyon érdekelte, mi folyik körülötte. Zavarodott rémülettel bámult szeretett felesége meggyötört alakjára.

Haplo maga sem állt a helyzet magaslatán. A méreg még mindig ott volt a szervezetében. Csak egy gyógyító alvás hozhatná teljesen rendbe. A rúnák a bőrén

halovány fénnel izzottak. Minden mágikus erejét igénybe vette, hogy egyik lábát a másik elé tegye. Megtörténhet, hogy rúnák a bőrén egy villanással kialszanak, ha egy kicsit is nagyobb kihívással kell szembenézniük. Csendben és óvatosan, a kutya ott trappolt a nyomukban, Jonathan sarkában.

A Patryn előrefurakodott a keskeny alagútban az élők és a halottak mellett, hogy utolérje Alfredet. A sardan halkan, suttogva kántálta a rúnákat, és figyelte, ahogy a mágikus jelek életre kelnek, és megvilágítják előttük az utat.

- Követnek minket - közölte Haplo halkan.

A sardan a rúnákra összpontosította a figyelmét, és fogalma sem volt, hogy Haplo a közelében van. Ugrott egyet, megbotlott, és majdnem hasra esett. De aztán sikerült megkapaszkodnia a sima, száraz falban, és idegesen pillantott hátra.

Haplo a fejét csóválta.

- Nem hiszem, hogy nagyon közel járnak, de nem lehetek biztos benne. Ezek az átkozott alagutak úgy eltorzítják a hangokat. Nem tudhatják biztosan, merre mentünk. Úgy gondolom, minden elágazásnál meg kell állniuk, és minden letérő úton járőröket kell küldeniük, hogy biztosak lehessenek benne, hogy nem veszítik el a nyomukat. - A kéken izzó jelekre mutatott a falon. - Nem valószínű, hogy ezek a jelek ismét felgyulladnak, és nekik is megmutatják az utat, ugye?

- Előfordulhat. - Alfred elhallgatott, és elgondolkozott a dolgon. Gondterheltnak látszott. - Ha az uralkodó tudná a megfelelő varázslatokat...

Haplo megállt, és folyékonyan káromkodni kezdett.

- Az az átkozott nyílvesző!

- Miféle nyílvesző? - Alfred ismét a falhoz lapult, azt várta, hogy szöges nyilak röppennek el mellette.

- A nyílvesző, amelyet a hercegné öfelsége ráncigált ki a testéből! - mutatott Haplo abba az irányba, amerről az imént jöttek. - Ha megtalálják, nyomban tudni fogják, hogy jó úton járnak!

Tett egy lépést arrafelé, de szinte nem is volt tudatában. annak, amit csinál.

- Még csak ne is gondoldj arra, hogy visszamész! - kiabálta Alfred rémülten. - Soha nem találnál vissza!

Valóban erre gondolnék? Tűnődött Haplo magában, és minden idegszála reszketni kezdett. A nyílvesző megkeresését csak ürügynek használok, hogy visszamenjek azon az úton, amelyen jöttünk. A katonák tovább fognak haladni. Csak annyit kell tennem, hogy elbújok, amíg elmennek mellettem, aztán viszlát búbánat! Lelépek, és hagyom a sardanokat jól megérdemelt sorsukra.

Csábító gondolat volt, nagyon csábító. De megmaradt a probléma, hogyan térjen vissza a hajóhoz. A hajóhoz, mely most ellenséges területen horgonyoz.

Haplo visszalépett Alfred mellé.

- Én visszatalálnék - jelentette ki keserűen. - Úgy érted, te soha nem találnád meg a visszavezető utat - az utat a Halálkapun keresztül. Ez az oka, hogy megmentetted az életemet, nem igaz, sardan?

- Természetesen - válaszolta Alfred halk, szomorú hangon. - Mi másért tettem, volna?

- Igen. Mi másért?

Alfred szemmel láthatólag nagyon belemerült a kántálásba. Haplo nem tudta kivenni a szavakat, de látta, hogy mozog a sardan ajka, és a rúnák egymás után kigyulladnak. A talaj már sokkal kevésbé lejtett. Majdnem vízszintesen haladtak, ami arra utalhatott, hogy közelednek valahová. A Patryn nem tudta, hogy ez most jó hír vagy rossz.

- Ez nem a jóslat miatt van, ugye? - kérdezte váratlanul, s tekintetét kutatón

Alfredre szegezte.

A sardan egész teste összerándult, mintha egy marionett bábu madzagjait rántották volna meg: a fejét felszegte, a kezét a magasba emelte, és a szeme tágra nyílt.

- Nem! - tiltakozott. - Biztosíthatlak, hogy nem amiatt! - Nekem fogalmam sincs, mi ez a... mi ez a jóslat.

Haplo a férfit tanulmányozta. Nem arról volt szó, hogy Alfred a világért sem mondana valótlan-ságot, de borzasztó rossz hazudozó volt. Amikor nem volt őszinte, olyan szomorkásan sóvárgó, szinte könyörgő arc kifejezést vágott, mintha csak esedezne, hogy higgy neki. Ahogy most Haplóra nézett, tekintete rémült volt és szálnalmas...

- Nem hiszek neked!

- Dehogynem hiszel! – felelte Alfred jámboran.

Haplót bosszantotta a dolog, dühös volt és csalódott.

- Akkor pedig ostoba vagy! Meg kellett volna kérdezned őket. Végül is a jóslatot veled kapcsolatban emlegették.

- Ez az oka annak, hogy soha nem akarom megtudni, mi az!

- Ez aztán pokolian logikus!

- Egy jóslatból arra következtethetünk, hogy valami meg van írva a sorsunkban. Azt diktálja számunkra, hogy nincs választásunk a dologban. Elveszi tőlünk az akaratunk szabadságát. A jóslatok nagyon gyakran önbeteljesítővé válnak. Ha egyszer befészkelte magát az agyunkba a gondolat, onnantól kezdve, tudatosan vagy sem, de úgy cselekszünk, hogy beteljesítsük, ami meg van írva. Ez lehet az egyedüli magyarázat... hacsak nem hiszel egy felsőbb hatalomban.

- Még hogy felsőbb hatalom! - ismételte Haplo gúnyosan. - És vajon ki lenne az? Talán a mensch-ek? Én egyáltalán nem hiszek ebben az úgynevezett jóslatban. De ezek a sardanok itt hisznek benne, és engem ez érdekel. Ahogy mondtad kacsintott Haplo -, lehet, hogy ez a jóslat is „beteljesíti önmagát”.

- Te sem tudod, mit mond, ugye? – kérdezte Alfred.

- Nem, de meg akarom tudni. Azért ne aggódj! Nem fogom elmesélni neked. Mondd, Felség... - fordult Jonathan felé.

- Haplo! Alfrednek elakadt a lélegzete, és megragadta a Patryn karját.

- Ne próbálj megállítani! Haplo kiszabadította magát Alfred kezéből. - Figyelmeztetlek...

- A rúnák! Nézd a rúnákat!

Alfred remegő ujjal a falra mutatott Haplo a sardanra meredt, azt gondolta, ez csak egy csel, hogy megakadályozza, hogy beszéljen a herceggel. De Alfred tényleg feldúlt volt. A Patryn vonakodva, óvatosan elfordította a tekintetét.

A jelek, melyek egymás után gyulladtak fel, amióta elhagyták a várbörtönt, mindvégig a fal alján világítottak. Itt azonban elhagyták a fal alját, felfelé futottak, és egy izzó kék fénnel világító boltívet rajzoltak ki. Haplo a vakító fénytől hunyorogva nézett előre. De a jeleken túl nem látott semmit, csak sötétséget.

- Ez egy ajtó. Egy ajtóhoz értünk - mondta Alfred izgatottan.

- Azt látom. De hová vezet?

- Nem... nem tudom. A rúnákból nem lehet kiolvasni. De... de nem hiszem, hogy tovább kellene mennünk.

- Hanem mit javasolsz, mit csináljunk? Várjunk itt, hogy tiszteletünket tehessük az uralkodónak?

Alfred megnyalta az ajkát. Kopaszodó fején izzadságcseppek gyöngyöztek.

- N-nem. Csak... Úgy értem... én nem...

Haplo egyenesen a boltív felé vette az irányt. Közeledtére a rúnák megváltoztatták

a színüket, a kék fény lángoló vörösbe csapott át. A jelek izzani kezdtek, aztán lángra kaptak. Az arca elé tette a kezét, és megpróbált továbbmenni. A tűz hangosan pattogott, a füst elvakította a látását. A felforrósodott levegő égette a tüdejét. A karján lévő rúnák válaszul kéken izzani kezdtek, de az erejük nem tudta megvédeni a perzselő lángoktól, melyek a testét égették. Haplo hátrahőkölt, levegő után kapkodott. Ha átment volna azon az ajtón, annak áldozatul esett volna.

A Patryn Alfredre meredt, mintha ő tehetne róla. Ahogy Haplo hátrébb lépett, a rúnák lángja vörössárga izzássá halványult.

- Azok őrző rúnák. Nem léphetsz be oda - mondta Alfred, s tágra nyílt szemében visszatükröződött a rúnák fénye. – Egyikünk sem léphet be oda! Van ott egy másik folyosó. – Egy útra mutatott, mely jobbra ágazott el arról, amelyen álltak.

Otthagyták a lángoló kapuboltozatot, melyen lassan kialudtak a rúnák, sötétséget hagyva maguk után, és beléptek a másik folyosóra. Alfred kántálni kezdett, a rúnák kéken felizzottak a fal alján és vezették őket tovább. De miután megtettek úgy negyven lépést, észrevették, hogy a folyosó jobbra kanyarodik, s visszafelé irányítja őket, abba az irányba, ahonnan jöttek. Haplo nem lepődött meg, amikor látta, hogy egy újabb kapuboltozat világosodik meg előttük.

- Ó, istenem! - szólalt meg a Patryn gyászos hangon.

- Nézd, a folyosó tovább kanyarodik...

- ...és ha jól sejtem, azon eljuthatunk egy újabb kapuig. Elmehetsz, megnézheted, de...

- Jönnek a halottak - szólalt meg váratlanul a lázár, s fagyos ajka különös, kísérteties mosolyra húzódott. - Hallom őket.

- ...hallom őket - suttogta a szellem.

- Én is hallom őket - erősítette meg Haplo. – Az acél csendülését. - Vizslató tekintettel Alfredre nézett. A sarkan nekidőlt a falnak. Arckifejezéséből ítélve nagyon szerette volna, ha befúrhatta volna magát a sziklába.

- Azt mondtad, őrző rúnák. Ez azt jelenti, hogy „őrzik” a kaput az emberektől, nem pedig megakadályozzák, hogy belépjenek.

Alfred kétségbeesett pillantást vetett a jelekre.

- Aki ezekkel a jelekkel találkozik, az nem akar bemenni.

Haplo visszafojtott egy keserű, dühös megjegyzést, és Jonathanhoz fordult.

- Van valami elképzelésed, mi lehet odabent?

A herceg homályos tekintettel nézett fel, és érdektelenül pillantott körbe. Csak halvány elképzelései voltak arról, hogy hol van, vagy talán még annyi se, és nyilvánvalóan nem is érdekelte túlságosan. Haplo halkán szitkozódott, és ismét Alfred felé fordult.

- Meg tudod törni a varázslatot?

Izzadságcseppek gördültek le Alfred arcán. Elszorult a torka, és nyelt egyet.

- Igen. – Hangja reszketett, s alig volt hallható. – De te ezt nem érted. Ezek a legerősebb mágikus jelek, melyeket fel lehetett rajzolni. Valami rettenetesnek kell lennie az ajtó mögött! Én ezt nem nyitom ki!

Haplo fürkésző tekintettel méregette Alfredet, megpróbálta felmérni, vajon mivel lehetne kényszeríteni a sarkant, hogy tegyen valamit. Alfred halottápadt volt, de teljességgel eltökélt, görnyedt vállát kihúzta, s rezzenéstelen tekintettel, tőle szokatlan határozottsággal nézett Haplo szemébe.

— Hát legyen — motyogta Haplo. Megfordult, és elindult a kapu felé. A mágikus jelek vörösén lángolni kezdtek, érezte a forróságot az arcán és a karján. Összeszorította a fogát, és ment tovább előre. A kutya kétségbeesett ugatásba kezdett.

— Maradj! — utasította Haplo, és ment tovább.

- Várj! — kiáltott fel Alfred nem kevésbé, kétségbeesett hangon, mint a kutya. — Mit csinálsz? A mágikus erőd nem képes megvédeni!

A hőség elviselhetetlen volt. Már a levegővétel is nehézségbe ütközött. Az ajtó lángokban állt, a boltív tüzesen izzott.

— Igazad van, sardan — felelte Haplo köhögve, de kitartóan ment tovább. — De... nem fog sokáig tartani. És - nézett hátra - a testemnek nem sok hasznát vehetik majd utána.

— Nem! Ne! Én... én inkább kinyitom! — kiabálta Alfred reszketve. — Én... én inkább kinyitom — ismételte meg. Elhúzódott a faltól, és előrevánszorgott.

Haplo megállt, oldalra lépett, és csendes, elégedett mosollyal szemlélte az eseményeket.

— Te nyápic - mondta megvetően, ahogy Alfred lassan elhaladt mellette.

36. fejezet

A kárhozottak szobája, Abarrach

Alfred a kapuboltozat előtt állt, s a lehetetlen, esetlen figura túlságosan rövid, fekete köpenyében ünnepélyes táncba fogott.

A lábak, melyek nem tudtak tíz lépést megtenni anélkül, hogy egymásba ne akadjanak, most, mindenki megrökönyödésére, páratlan kecsességgel és pontossággal járták a komplikált tánclépéseket. Arckifejezése ünnepélyesen komoly volt, teljesen belefeledkezett a zenébe. Ünnepélyesen komoly dallal kísérte a táncot. Kezével rúnákat rajzolt a levegőbe, lábával pedig ugyanezt a mintát, ismételte meg a földön. Haplo addig nézte, amíg azon kapta magát, hogy bensőjének valamely nemkívánatos részét mélyen megérintette és megigézte ez a szépség.

— Meddig fog még tartani? - tudakolta kellemetlen, éles hangon, megszakítva az ének töretlenségét.

Alfred oda sem figyelt rá, de nem sokkal azután, hogy Haplo megszólalt, abbahagyta táncot és az éneket. Az őrző rúnák vörös fénye pislákolni kezdett, elhalványult, aztán ismét pislákol, majd végleg kialudt. Alfred megrázta magát, és vett egy mély levegőt, mintha most bukkant volna fel valahonnan mélyen a víz alól. Felnézett a rúnák kihunyó fényére, és felsóhajtott.

- Most már bemehetünk - mondta, és letörölte az izzadságot a homlokáról.

Gond nélkül átjutottak a kapun, bár Haplónak le kellett küzdenie a hirtelen rátörő vonakodást, hogy mégsem kellene bemennie, s a bőrén kellemetlen bizsergést érzett.

Ha a Labirintusban volnék, hallgatnék ezekre a figyelmeztető jelekre. Ő volt az utolsó, aki átlépett a kapuboltozat alatt, a kutya ott igyekezett mellette. A rúnák szinte azon nyomban újra izzani, kezdtek, vörös fényük bevilágította a folyosót.

- Ez majd megállítja azokat, akik követnek, bárkik legyenek is, de legalábbis egy időre lelassítja őket. A sardanok legtöbbje már elfelejtette, hogyan működnek az ősi rúnák, de Kleitustól sok minden kitelik... - Haplo elhallgatott, arca elkomorult. A rúnák a kapu mindkét oldalán vörösen izzottak.

- Ez meg mit jelentsen, sardan?

- Ezek a jelek másmilyenek mondta Alfred halkán, s a hangját átítatta a félelem. — A másik oldalon lévő rúnák arra szolgáltak, hogy kint tartsák az embereket. Ezek pedig

– megfordult, és a sötétségbe meredt - arra, hogy valamit idebent tartsanak.

Haplo ernyedten az alagút falának dőlt. A Patrynok nem a képzelőerejükről vagy a kreativitásukról híresek, de nem is volt rájuk túl nagy szükség, hogy Haplo képzeletében különféle rettenetes szörnyek jelenjenek meg, melyek ennek a világnak a sötét mélyén rejtőzhetnek.

És nekem már annyi erőm sem maradt, hogy felvegyem a harcot egy feldühödött házimacskával.

Megérezte, hogy valaki nézi, és nyomban felpillantott. A lázár figyelte. A halott arcból kikandikáló szempár kifejezéstelenül, meredten bámult. De a szellem pillantása, mely néha a halott szeméből tekintett ki, mint egy őrző kísértet, állhatatosan figyelte a Patrynt.

Tekintete túlvilági és iszonyatos volt. A lázár kékesszürke ajkán halvány mosoly futott át.

– Minek ennyire aggódni? Úgysem menthet meg semmi. Végül úgyis a mi sorsunkra jutsz.

Rettegés markolt Haplo gyomrába, összeszorult a szíve, s minden porcikáját átjárta a félelem. Nem az az adrenalintól hajtott félelem, amely csata előtt olyan erővel ruházza fel az embert, amellyel különben nem is rendelkezik, olyan állóképességgel és kitartással, amely sohasem volt neki. Ez a félelem a gyermek félelme volt a sötétségtől, az ismeretlentől való rettegés, a bénító félelem valami olyasmitől, amit nem ért, és ezért nem is tud felette uralkodni.

A kutya megérezte a veszélyt, felmordult, felborzolta a szőrét a nyakán, és a gazdája és a lázár közé lépett. A holttest elfordította ellenséges tekintetét, s a szörnyű varázs, amelyet Haplóra gyakorolt, hirtelen megszakadt. Alfred már előrébb tartott a folyosón, s magában motyogta a rúnákat. A falon ismét kéken izzó rúnák mutatták nekik az utat. Edmund herceg holtteste ott igyekezett a nyomában. A szellem ismét különvált a testtől s a holttest mögött lebegett, mint valami szakadt selyemkendő.

Haplo megtörve és elbátortalanodva támaszkodott tovább a falnak, amíg a rúnák fénye szinte teljesen kialudt, s megpróbálta összeszedni magát. A sötétben megszólaló hangtól minden idegszála megrándult és összerezzent.

– Azt hiszed, minden halott ennyire gyűlöl minket? - Jonathan megtört, fájdalommal teli hangja volt.

Haplo eddig nem is figyelt, nem tudta, hogy a herceg a közelében van. Az ilyesfajta figyelmetlenség az életébe kerülhetett volna a Labirintusban! Elátkozta magát, az alagutat, a mérget és Alfredet, s hogy ő se maradjon ki, ráadásként elátkozta Jonathant is. A könyökénél fogva megragadta a herceget, és durván előrelökdöste a folyosón.

Az alagút széles volt és levegős, a mennyezet és a falak szárazak. A kőpadlót vastag, érintetlen porréteg lepte be. Sem lábnyomok, sem karmok nyomai, sem hüllők vagy sárkányok által hagyott kígyózó vonalak nem voltak a porban. A mágikus jeleket nem próbálták eltávolítani, az iránymutató rúnák fényesen szikráztak, s megvilágították számukra az utat, bármi felé vezette is őket.

Haplo fülelt, szimatolt, bőrével érzekelte, és megízlelte a levegőt. Alaposan megvizsgálta a rúnákat a bőrén, és odafigyelt idegszálainak minden apró rezdülésére, amely figyelmeztethette, ha veszély leselkedne rá.

Semmi.

Ha nem tűnt volna annyira lehetetlennek a dolog, meg mert volna rá esküdni, hogy valójában békességet érez, olyan nyugalmat, melyben az ugrásra kész izmok elernyednek, a feszült idegszálak megnyugszanak. Nem tudta megmagyarázni ezt

az érzést, nem volt semmi értelme, s ettől csak még ingerültebb lett.

Semmi veszély nem állt előttük, de határozottan érezte, hogy valaki a nyomukban jár.

Az alagút egyenesen előre felé vezetett, nem kanyargott, nem ágazott el, s nem nyíltak belőle újabb folyosók. Számos kapuboltozat alatt elhaladtak, de egyiket sem védték őrző rúnák, mint az elsőt. Aztán, minden figyelmeztetés nélkül, a kéken izzó iránymutató rúnák hirtelen kialudtak, mintha egy csupasz falba ütköztek volna.

És amikor Haplo utolérte Alfredet, rájött, hogy pontosan ez történt.

Egy fekete kőfal emelkedett ki a földből előttük, tömören és szilárdan. Sima felszínén halvány jeleket vettek észre.

Rúnák. Sartan rúnák, állapította meg Haplo, mikor közelebből is megvizsgálta őket a mágikus jelek falakról visszaverődő kék fényénél. De valami nem stimmel velük, ezt még az ő gyakorlatlan szeme is meg tudta állapítani.

- Milyen furcsa! - motyogta Alfred, miközben a falat bámulta.

- Micsoda? - kérdezte Haplo nyugtalanul, ideges várakozással a hangjában. - Kutya, figyelj! - utasította az állatot. Egy kézmozdulattal visszaküldte az állatot, hogy őrködjön az út fölött, amelyen jöttek - Mi olyan furcsa? Zsákutcába jutottunk?

- Ó, nem. Van itt egy ajtó...

- Ki tudod nyitni?

- Hát persze. Igazából egy gyerek is ki tudna nyitni.

- Akkor keressünk egy gyereket, aki meg is teszi! - fortyant fel Haplo türelmetlenül.

Alfred tudományos érdeklődéssel szemlélte a falat.

- A rúnaszerkezet nem túl bonyolult, olyasféle zár, mint amelyet valaki mondjuk a hálósobája ajtajára tesz, amikor nincs otthon, de...

- De micsoda? - Haplo leküzdötte az erős késztetést, hogy kitekerje a sartan nyiszlett nyakát. Fejezd már be a halandzsázást!

- Két különböző rúnaszerkezetet látok. - Alfred felemelte a mutatóujját, és végighúzta a falon. - Te is látod, ugye?

Igen, Haplo is látta, és rájött, hogy ez volt, amit észrevett, amikor először megvizsgálta.

- Két különböző rúnaszerkezet. - Alfred magában motyogott. - Az egyiket nyilvánvalóan később rajzolták rá... sokkal később, azt hiszem... a másiknak a tetejére. - Ahogy aggodalmasan a gondolataiba mélyedt, magas, domború homlokát ráncok futották el, s szürke szemöldöke összeszaladt.

A kutya hangosan figyelmeztetően vakkantott egyet.

— Ki tudod nyitni ezt az átkozott kaput? — ismételte meg Haplo a kérdést összeszorított foggal és ökölbe szorított kézzel, hogy valahogy visszafogja magát.

Alfred elgondolkodva bólintott.

Akkor tedd azt! — suttogta Haplo, csak hogy rá ne üvöltsön.

Alfred gondterhelt arckifejezéssel a Patryn felé fordult.

- Nem vagyok biztos benne, hogy jó lenne.

— Nem vagy biztos benne, hogy jó lenne? Haplo hitetlenül meredt rá. - És vajon miért? Valami annyira félelmetes dolog van az ajtóra írva? Talán újabb őrző rúnák?

— Nem - ismerte el Alfred, és idegesen nyelt egyet. - Hanem a... szentség rúnái. Ez a hely szent... fel van szentelve. Nem érzed?

- Nem! — hazudta Haplo dühösen. — Csak azt érzem, hogy Kleitus itt liheg a nyakamban! Nyisd ki azt az átkozott ajtót!

- Szent... felszentelt. Igazad van — suttogta Jonathan félelemmel vegyes áhítattal. Némi szín visszatért az arcába, és kényszeredetten, döbbenten tekintett körbe. — Kíváncsi lennék, mire szolgált ez a hely. Miért nem tudta senki, hogy ez idelent van?

- A rúnák ősiei, közvetlenül a Szétszakadás utáni időkből származnak. Az őrző rúnák minden bizonnyal távol tartottak mindenkit, és az évszázadok során, úgy gondolom, az emberek elfelejtkeztek róla, hogy itt van.

Azok az őrző rúnák akadályozták meg, hogy ami az ajtó mögött van, bármi legyen is az, kijuthasson. Haplo elhessegette a kellemetlen gondolatot a fejéből.

A kutya ismét ugatni kezdett. Sarkon fordult, visszaroht a gazdájához, és lihegve, megfeszített testtel megállt a lába mellett.

— Kleitus már a nyomunkban van. Nyisd már ki az ajtót! — ismételte meg Haplo. Vagy maradj itt, és halj meg!

Alfred rettegve nézett hátra, aztán ugyanolyan rettegéssel tekintett előre. Felsőhajtott, és végigfuttatta a kezét a falon, végig a rúnaszerkezeteken, s közben halkán kántálni kezdte őket. A kő megolvadt az ujjai alatt, s mielőtt még a szem érzékelhette volna, mi történik, egy nyílás támadt a falban, melyet kék útjelző rúnák rajzoltak körbe.

— Vissza! - utasította őket Haplo. A falhoz lapult, és bekukucskált a sötétségbe az ajtón túl, felkészülten arra, hogy nyáladzó állkapcsokat, csapkodó agyarakat vagy valami ennél is rosszabbat pillant meg odabent.

De semmi, csak még több por. A kutya beleszaglászott a levegőbe, és prűszkölt egyet.

Haplo felegyenesedett, és beugrott az ajtón, egyenesen a sötétségbe. Szinte remélte, hogy valami tényleg ráveti magát, valami megfogható, valami valóságos, amit lát, és amivel felveheti a harcot.

A lába beleütközött valamibe a földön. Óvatosan belerúgott. A valami recsegett mozdult el az útjából.

— Kellene egy kis fény! — csattant fel Haplo. Hátranézett Alfredre és Jonathanra, akik összezavarodva álltak az ajtóban.

Alfred előresietett. Le kellett hajolnia, hogy magas alakja elférjen a boltív alatt. Kezével folyamatosan hadonászott, s olyan éneklő hangsúllyal kántálta a rúnákat, hogy Haplónak a foga is belevacogott. Egy mágikus jelekkel televéselt gömbből, mely a magas, kupolás mennyezet közepéről csüngött alá, halvány fehér fény kezdett sugározni.

A gömb alatt egy téglalap alakú, hófehér fából faragott asztal állt - egy asztal, mely nem erről a világról való volt. A falban hét bezárt ajtó vezetett nyilvánvalóan hét újabb alagútba, melyek hasonlóak lehettek ahhoz, amelyen ideáig jöttek, s mind a hét ugyanoda vezetett — ebbe a terembe. És mindegyiket, szemlátomást, a halálos őrzőrúnák védtek.

A székek, melyek valamikor bizonyára az asztal körül álltak, a padlón hevertek szerteszét, felborogatva, feldöntve. És a törmelékek között...

- Kegyes sartanok! — Alfred, lélegzete elakadt, és összecsapta a kezét.

Haplo lenézett a földre. Az a valami, amelyet az imént. arrébb rúgott, egy koponya volt.

27. fejezet

A kárhozottak szobája, Abarrach

A koponya ott feküdt, ahová rúgta: egy halom száraz csont tetejére gurult. A termet rengeteg csont és koponya töltötte meg, szinte megszámlálhatatlan mennyiségben.

A padlót teljes egészében csontok borították. A halottak ott feküdtek, ahol összeestek, furcsán kitekeredett végtagokkal, a zárt térben jó állapotban maradtak meg, s évszázadokon keresztül senki sem bolygatta meg a nyugalmaikat.

— Vajon hogyan haltak meg? Mi ölhetette meg őket? - Alfred ide-oda kapkodta a tekintetét, mintha arra számított volna, hogy a gyilkos bármelyik pillanatban előbukkanhat valahonnan.

- Megnyugodhatsz — felelte Haplo. Nem valami külső erő ölte meg őket. Ezek itt egymást gyilkolták meg. És néhányuk még fel sem volt fegyverkezve. Nézd ezt a kettőt itt például!

Egy csontos kéz egy kard markolatát szorongatta, melynek fényes pengéjén a száraz, meleg levegőben nem fogott a rozsda. A kicsorbult penge egy fej mellett feküdt, melyet elválasztottak a nyakától.

- Egy fegyver, két test.

- De akkor ki ölte meg a gyilkost? - kérdezte Alfred.

- Jó kérdés ismerte el Haplo.

Letérdelt, hogy közelebbről is szemügyre vegye az egyik testet. A csontos kéz egy tör markolatára kulcsolódott. A tör pengéje erősen beékelődött a csontváz saját bordái közé.

— Úgy tűnik, a gyilkos ölte meg saját magát – állapította meg Haplo.

Alfred elszörnyedve húzódott hátra. Haplo gyorsan körbenézett, és megbizonyosodott róla, hogy többen is voltak, akik a sajátkezüik által lelték halálukat,

- Tömeggyilkosság. - Haplo felállt. - Vagy inkább tömeges öngyilkosság.

Alfred döbbenetben bámult.

- Ez lehetetlen! Mi, sardanok, tiszteljük az életet! Sohasem tudnánk...

- Csak úgy, mint ahogy sohasem gyakoroltátok a nekromancia tudományát? – vetette közbe Haplo kurtán.

Alfred behunyta a szemét, válla meggörnyedt, és az arcát a kezébe temette. Jonathan óvatosan belépett, és meglepetten nézett körbe a szobában. Edmund herceg holtteste nyugodtan állt az egyik falnak támaszkodva, s nem mutatott semmiféle érdeklődést. Ezek nem az ő népéhez tartoznak. A lázár fel-alá surrant a csontmaradványok között, élőholt tekintete élesen cikázott egyik pontról a másikra.

Haplo fél szemmel Jerát figyelte. Odalépett Alfredhez, aki csüggedten a falnak dőlt.

— Szedd össze magad, sardan! Be tudod zárni azt az ajtót?

Alfred szenvedő arccal tekintett fel.

— Mi?

— Bezárni az ajtót! Be tudod zárni azt az ajtót?

— Azzal nem állítom meg Kleitust. Átjött az őrzőrúnákon is.

- De legalább egy időre feltartóztatja. Most meg mi a fene bajod van?

- Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? Azt akarod, hogy... be legyünk zárva ide?

Haplo türelmetlenül a teremből nyíló hat másik ajtó felé intett.

- Ó, igen, nos, értem motyogta Alfred. - Úgy gondolom, rendben lesz...

- Gondolj, amit akarsz! Csak zárd már be azt az átkozott ajtót! – Haplo megfordult, és a kijáratokat kezdte tanulmányozni. És most, kell lenni valami módnak, hogy kitaláljuk, hová vezetnek ezek az utak. Biztosan megjelölték őket...

Nyikorgó hang szakította félbe, az ajtó kezdett bezárulni.

Na végre, hálásan köszönöm, akarta megjegyezni Haplo gúnyosan, amikor megpillantotta Alfred arckifejezését.

Nem én csináltam! - tiltakozott a sardan, és elkerekedett szemmel bámulta a kőajtót, mely csikorogva, de feltartóztathatatlanul csukódott be a nyílásra a falon.

Haplónak hirtelen az a megmagyarázhatatlan érzése támadt, hogy nem akar itt

maradni, bezárva erre a helyre. Felugrott, és testét az ajtó és a fal közötti résbe préselte.

A súlyos ajtó rácsukódott.

Teljes erejével megpróbálta visszanyomni. Alfred vadul rángatta az ajtót a másik oldalról, s ujjaival a követ kaparta.

- Használj mágiát! - kiáltott rá Haplo.

Alfred kétségbeesetten elkiabált egy varázslatot. Az ajtó tovább csukódott. A kutya eszeveszetten ugatott. Haplo is megkísérelte megállítani saját mágikus erejének segítségével, megpróbált jeleket rajzolni az ajtóra, mely szinte már az utolsó lehetőségét is kiszorította belőle.

- Nem fog működni! – kiabálta Alfred, és abbahagyta a próbálkozást, hogy megállítsa az ajtót. - Semmi sem használ ellene. Ez a mágia túlságosan erős!

Haplónak el kellett ismernie. Mikor már majdnem teljesen bepréselődött az ajtó és a fal közé, oldalra húzódott, és kiszabadította magát. Az ajtó tompa puffanással bezáródott. A por felkavarodott a levegőbe, és a csontok összezörrentek.

Tehát az ajtó zárva. Éppen ezt akartam. Akkor meg miért estem így pánikba? Haplo dühös volt magára. Ez a hely miatt van, a miatt a különös érzés miatt, amely ezzel a hellyel kapcsolatban a hatalmába keríti. Mi készítette ezeket az embereket arra, hogy megöljék egymást? Hogy megöljék saját magukat? És, miért vannak ott azok az őrző rúnák, hogy magakadályozzák, hogy bárki bejöjjön, és bárki kimenjen?

Halvány kékesfehér fény kezdte megvilágítani a termet. Haplo gyorsan felpillantott, és látta, hogy rúnák jelennek meg és futnak körbe a terem falainak felső részén.

Alfred mély lélegzetet vett.

- Mi az? Miről árulkodnak? – szedte össze magát Haplo.

- Ez egy... szent hely – suttogta Alfred félelemmel vegyes áhítattal, miközben felfelé bámult a rúnákra, melyek egyre erősebben izzottak, s sugárzó fénnel világították meg őket. - Azt hiszem, kezdem érteni. Bárki, aki erőszakot hoz erre a helyre... az önmagára hozza ugyanazt! Erről árulkodnak a jelek.

Haplo megkönnyebbülten felsóhajtott. Már olyan képzetek támadtak, hogy ezek az emberek csapdába estek a bezárt teremben, fuldokolni kezdtek, az örület lett úrrá rajtuk, és gyorsan véget vetettek a dolognak.

- Ez mindent megmagyaráz. Ezek a sartanok csatározni kezdtek egymással, a mágia pedig működésbe lépett, hogy pontot tegyen a dolog végére. Ennyi. Az egyik ajtó felé lökte Alfredet. Nem számított, hová vezet. Haplo csak ki akart jutni innen. Szinte nekítaszította a sartant az ajtónak.

- Nyisd ki!

- De miért van ez a terem megszentelve? És minek van szentelve? És ha egyszer szent hely, miért kell ilyen erősen őrizni? - Alfred ahelyett, hogy a rúnákat tanulmányozta volna az ajtón, bizonytalanul tekintett körbe a szobában.

Haplo keze ökölbe szorult, ujjai a tenyerébe mélyedtek.

- A te saját holttestednek lesz szentelve, sartan, ha nem nyitod ki azonnal azt az ajtót!

Alfred őrijítő lassúsággal munkához látott, kezével végigtapogatta a követ. Alaposan megszemlélte, és motyogni kezdte a rúnákat. Haplo mellette állt, hogy biztosítsa, hogy a sartant ne zavarja meg semmi.

- Ez a legjobb lehetőségünk, hogy elmeneküljünk. Még ha Kleitus el is jut eddig, fogalma sem lesz róla, melyik úton távoztunk...

- Itt nincsenek szellemek szólalt meg a lázár.

- ...nincsenek szellemek... - suttogta a visszhang.

Haplo körbenézett, és látta, hogy a lázár az egyik tetemtől a másikig cikázik.

Edmund herceg holtteste eljött az ajtótól, és odament a fehér faasztalhoz a terem közepén.

Csak a képzeletem játszik velem, tűnődött Haplo, vagy a herceg szelleme tényleg kezd alakot és formát ölteni?

A Patryn hunyorgott, és megdörgölte a szemét. Ez az átkozott fény! Semmi sem olyannak látszott, amilyennek látszania kellett volna.

— Sajnálom szólalt meg Alfred erőtlen hangon. — Nem nyílik.

- Hogy érted azt, hogy nem nyílik? - csattant fel Haplo.

- Valami köze lehet azokhoz a rúnákhoz — mondta a sardan, és bizonytalanul a mennyezet felé intett — Amikor az ő mágiájuk működik, semmilyen más mágiának nincs hatása. Hát persze! Emiatt van — folytatta olyan elégedett hangon, mintha éppen most oldott volna meg egy bonyolult matematikai egyenletet — Nem akarták, hogy valami is megzavarja, amit csinálnak, akármilyen volt is az.

- De már megtörtént! jegyezte meg Haplo, és belerúgott az egyik koponyába. — Hacsak nem örültek meg, és nem estek egymásnak.

Ami nagyon is valós lehetőségnek tűnt. Ki kell jutnom innen! Haplo nehezen lélegzett Valamilyen különös erő hatalmasodott el a teremben, kiszorítva a levegőt. A fény rendkívül erősen világított, bántotta a szemet, szinte már fájdalmas volt.

Ki kell jutnom innen, mielőtt megvakulok, vagy mielőtt megfulladok! Hideg izzadság lepte el a tenyerét, és futotta el a testét. Ki kell jutnom innen!

Haplo félrelökte Alfredet, és nekivetette magát a bezárt ajtónak. Rúnákat kezdett rajzolni a kőre. Patryn rúnákat. Öröklén esett neki a dolognak, a keze annyira reszketett, hogy alig volt képes körvonalaalni a jeleket, melyeket gyerekkora óta ismert és használt. A rúnák vörösen felizzottak, aztán elhalványultak és kialudtak. Hibát követett el. Egy buta hibát. Szitkozódva összeszorította a fogát és újból nekikezdett. Halványan érzékelte, hogy Alfred megpróbálja megállítani. Haplo félrelökte, mintha egy szúnyogot hessentett volna el. A kékesfehér fény erősebbé vált, még fényesebbé, s úgy tűzött le rá, mint a nap sugara.

- Állítsátok meg! - kiabálta sipító hangon a lázár. — Itthagyt minket!

- ... itthagyt minket... ismételte a visszhang.

Haplóból kitört a nevetés. Nem megy sehová, és ezt nagyon jól tudta. A nevetésébe némi hisztérikus felhang vegyült. Észrevette, de nem törődött vele. Meghalunk. Mindannyian meg fogunk halni.

- A herceg! - egyszerre hallották Alfred hangját és a kutya figyelmeztető ugatását, szinte megkülönböztethetetlenül, mintha a sardan szavakat adott, volna a kutya szájába.

Haplo teste és akarata megdermedt a rosszullettől, a kimerültségtől, és amit nem lehet másképp meghatározni: a pániktól. Rájött, hogy csapatuknak legalább egyik tagja megtalálta a kiutat.

Edmund herceg holtteste az asztalra vetette magát, s a rettenetes mágia, mely életben tartotta, szertefoszlott. A szelleme eltávolodott a porhüvelytől, mely eddig börtönbe zárta, a lélek egyenes, királyi tartást vett fel, amilyen a herceg az életben is volt, s az arca átszellemült a csodától való elragadtatásában. A holttest karja ernyedten feküdt a márványon. A szellem kinyújtotta a kezét. Tett egy lépést előre, és úgy haladt keresztül a tömör fából készült asztalon, mintha az lenne valami szellem. Még egy lépés, és még egy. A szellem maga mögött hagyta a testet.

- Állítsák meg! — A lázár örökké változó arca nézett szembe Haplóval, az arc, melytől mind az élők, mind a holtak elborzadtak. — Nélküle sohasem szerzik vissza a hajójukat! Edmund emberei már most is azon vannak, hogy tönkretegyék a rúnákat, amelyeket rárajzolt. Baltazar azt tervezi, hogy átkelnek a Tűztengeren, és

támadást intéznek Necropolis ellen.

— Ezt meg honnan a pokolból tudja? - kiabálta hangosan Haplo. Hallotta, hogy kiabál, de nem tudta vissza fogni a hangját. Kezdte elveszíteni az önuralmát.

- A halottak hangja szól hozzám! - válaszolta a lázár. – Ennek a világnak minden pontjáról hallom a hangjukat. Állítsák meg a herceget, különben a maguk hangja is csatlakozni fog hozzájuk!

– ...a maguk hangja is csatlakozni, fog hozzájuk... – sziszegte a visszhang.

Most már az egésznek nem volt semmi értelme. Mindez csak egy őrült álom lehetett. Haplo vádló pillantást vetett Alfredre.

- Nem én sütöttem el a varázslatot! Most... most nem én! – tiltakozott Alfred a kezét tördelve. – De tényleg így van. Itthagyt minket!

Edmund herceg szelleme kitárt karokkal siklott keresztül a fából készült asztalon, egyenesen a közepe felé. Akik figyelték, azoknak a szemében a szellem képe egyre tisztábbá vált, s az élettelen holttest lassan lecsúszott a földre. Vajon hová igyekezett? Vajon mi vonzotta?

És vajon mi hozhatná vissza?

- Felség! - szólalt meg Jonathan, s a hangja elcsuklott a nagy igyekezettől. - A néped! Nem hagyhatod magukra őket. Szükségük van rád!

- A népe! – próbálta meggyőzni a lázár is. – A népét nagy veszély fenyegeti. Most Baltazar uralkodik ön helyett, és ő olyan háborúba viszi a népet, amelyből nem is remélhetik, hogy győztesen kerülnek ki.

- Hallja, amit mondunk? – kérdezte Haplo.

A szellem hallotta. Egy pillanatra megtorpant, végignézett azokon, akik körülötte álltak, átszellemült arckifejezése lassan megváltozott, elködösítette a kétség és a bánat.

- Milyen kár, hogy vissza kell hívnunk - dörögte Alfred.

Haplo tehetett volna egy szarkasztikus megjegyzést, de már nem volt hozzá ereje. Dühös volt magára, amiért pontosan ugyanezt gondolta.

– Térjen vissza a népéhez! - a lázár visszafelé csalogatta a szellemet a holttesthez, halkán bűgött a fülébe, mint ahogyan az édesanyák édesgetik vissza a gyermeküket, próbálván megóvni őket a veszélytől, mely a sziklák szélén fenyegeti őket. Ez az ön feladata, Felség. Ön a felelős értük. Mindig is felelősséget érzett irántuk. Nem lehet olyan önző, hogy pont most hagyja magukra őket, amikor a legnagyobb szükségük van önre!

A szellem megremegett, s lassan sorvadni kezdett, míg végül olyan, nem lett, mint azelőtt, egy szálnalmas kísértet. Aztán eltűnt, teljesen szertefoszlott.

Haplo behunyta a szemét, összeszorította, és arra gondolt, hogy ismét ez a különös kék fény játszik velük. Pislogva körbenézett, hogy valaki más is észrevette-e a dolgot.

Alfred üres tekintettel meredt a fából készült asztalra. Jonathan a feléledt testet segítette talpra.

Vajon észrevennék-e, ha valaki fényes nappal sétálna az utcán, és nem vetne árnyékot?

– Az én népem – szólalt meg a halott. – Vissza kell térnem hozzájuk.

Ugyanazok a szavak, csak a hangsúly más. A különbség alig volt érzékelhető, csak egy kis változás a hangszínben, az intonációban. Nem automatikusan ismételte, amit mondott, hanem valóban végiggondolta. És Haplo rájött, hogy Edmund többé már nem „valami”, hanem ismét „valaki”. A világtalan szempár többé már nem volt világtalan. A lázárt nézte, s a tekintetében kétkedés tükröződött. És Haplo már tudta, hogy hová lett Edmund szelleme. A szellem újfent egyesült a testtel.

A lázárra pillantott, és észrevette, hogy az ugyanezt látta, és egyáltalán nincs elragadtatva.

Haplo nem tudta, miért, de nem is érdekelte. Különös dolgok történtek - és történnek – ebben a szobában. Minél tovább maradt, annál kevésbé tetszett neki a dolog, s már kezdetben sem tetszett neki igazán. Kell lennie valami módnak, hogy kioltásuk azokat az átkozott kék fényeket...

– Az asztal - szólalt meg Alfred váratlanul. – A kulcs az asztal. - Óvatosan átlépkedett a holttesteket, amelyek a földön feküdtek szanaszét, és odament az asztalhoz. Haplo is vele tartott, minden lépését követve. - És ezt nézd! A testek körülötte mind kifelé néznek, mintha magának az asztalnak a védelmében haltak volna meg.

- És ők azok, akiknél nem volt fegyver - tette hozzá Haplo. - A szent rúnák, és egy asztal, amelyek védelmében ezek az emberek meghaltak. Ha ezek mensch-ek volnának, azt mondanám, ez az asztal egy oltár. - Tekintete találkozott Alfredével, s mindkettőjük szemében ugyanaz a kérdés tükröződött.

A sardanok isteneknek tartották magukat. Vajon mi lehetett az az erő, amelyet ők szolgáltak?

Haplo és Alfred közelebb húzódtak az asztalhoz. Jonathan, összehúzott szemöldökkel, éppen elmerülten vizsgálta. Kinyújtotta a kezét.

– Ne érj hozzá! – kiáltott fel Alfred.

A herceg visszarántotta a kezét.

- Miért? Miért ne?

- Nem látod rajta a mágikus jeleket? Nem tudod, mit jelentenek?

- Nem igazán. – Jonathan elvörösödött. – Ezek a rúnák olyan régiek.

- Nagyon régiek helyeselt Alfred komoly arccal. – A mágia kommunikációra szolgál.

– Kommunikációra? - Haplo csalódott volt, ennél többre számított. - Ennyi az egész?

Alfred lassan kezdte kibogozni a zűrzavart.

– Ez az asztal egy ősi darab. Nem erről a világról való. Az óvilágról hozták magukkal, a szétszakadt világról. Elhozták magukkal, és felállították ebben a teremben, az első épületben, amelyet építettek. És hogy mi célból? Mi lehetett az első dolog, amit ezek az ősi sardanok tenni próbáltak?

- Kommunikálni! - válaszolt Haplo, és növekvő érdeklődéssel szemlélte az asztalt.

– Igen, kommunikálni. Nem egymással ezen a világon, azt megtehették saját mágikus erejük segítségével is. Megpróbáltak kapcsolatot teremteni a többi világgal.

– Kapcsolatot, amely nem jött létre.

– Valóban nem? – Alfred az asztalt tanulmányozta. Kezét a mágikus jelekkel televezett fafelület fölé tartotta, tenyérrel lefelé, s az ujjait széttárta. – És mi van, ha miközben megpróbáltak kapcsolatba kerülni más világokkal, kapcsolatot teremtettek valami... valami egészen mással?

Az erő, amellyel szemben állunk, ősi és hatalmas. Nem vehetjük fel vele a harcot, nem békíthetjük meg. A könnyek hatástalanok, s azok a fegyverek is, melyek a rendelkezésünkre állnak. Túl későn ismertük fel, túl későn fogadtuk el a létezését. Meghajolunk előtte...

Haplo eszébe ötlöttek ezek a szavak, de hirtelen nem tudta, hol is hallotta őket. Egy másik világon. Az Arianuson? Pryanon? Felrémlett előtte egy sardan képe, ahogy beszél, de Haplo, mielőtt erre a helyre jött, soha nem találkozott egyetlen sardannal sem, Alfredet leszámítva. Ennek nem volt semmi értelme.

– Megmutatják, hogy a pokolba jutunk ki innen? – türelmetlenkedett Haplo.
 Alfred meghallotta a Patryn szavainak élet, és komoly arcot vágott.
 – Mindenkinek magának kell megpróbálni kommunikálni.
 — De kivel kommunikálsz majd?
 - Nem tudom.
 - Rendben. Bármit, csak vége legyen már ennek. Nem, várj, sardan! Ebben én is benne vagyok - szólalt meg Haplo komoran. — Akármit is hallasz, azt én is hallani akarom.
 — És te, Jonathan? Alfred a herceghez fordult. - Te vagy ennek a világnak a képviselője.
 — Igen. Talán megtudhatom, hogyan segíthetnék... — Jonathan egy, kóbor pillantást vetett a feleségére, és a szavak az ajkára fagytak. - Igen — ismételte meg halkan.
 — Én majd őrzöm a kaput — ajánlkozott a lázár, és a lezárt kőfal mellé állt.
 — Erre nem nagyon van szükség. — Alfrednek meg kellett erőltetnie magát, hogy rá tudjon nézni a halott nőre. Megpróbálta, de valahogy sohasem sikerült rajta tartania a tekintetét, mindig elkapta róla. - Senki sem léphet be ebbe a felszentelt terembe.
 - Ők is beléptek utoljára - felelte a lázár.
 ...utoljára... — suttogta a szelleme.
 - Valóban. - Alfred megnyalta kiszáradt ajkát, és nyelt egyet.
 — Most nem aggódhatunk emiatt - jelentette ki Haplo kurtán. - Mit kell tennünk?
 - Tedd a... khmm... kezedet az asztalra. Láthatod a mélyedést, ahová a kezeket tenni kell. Így, a tenyeredet fordítsd lefelé, a hüvelykujjak érjenek össze, a többi ujj széttárva. Haplo, figyelj oda, hogy egyetlenegy mágikus jel a bőrödön se érintkezzen a fával! Ne gondolj semmire...
 — Gondolkodjak úgy, mint egy sardan, he? Ezt meg tudom oldani. - Haplo úgy tett, ahogy utasították. Óvatosan az asztalra helyezte a kezét. Az izmai önkéntelenül összerándultak, valami ütésre, valami fájdalomra, vagy nem is tudta, mire számított. Megérintette a fát, a szilárd anyagot a keze alatt, s az érintése hűvös volt és megnyugtató.
 — Figyelmeztetek, hogy nem tudom, mi fog történni - hívta fel ismét a figyelmét Alfred, és idegesen az asztalra helyezte a kezét.
 Jonathan, velük szemben, ugyanezt tette.
 Alfred kántálni kezdte a rúnákat. A herceg, egy pillanatnyi habozás után, csatlakozott hozzá, bár az ősi nyelvet bizonytalanul és törve beszélte. Haplo mozdulatlanul, csendben ült. A kutya a földön feküdt, összegömbölyödve gazdája mellett.
 A három férfi hamarosan nem hallott mást, csak Alfred kántálását. És hamarosan már azt sem.

A lázár az ajtó mellett állt, csendben figyelt, és látta, hogy Alfred előrehajol, látta, hogy Haplo feje az asztalon nyugszik, és látta, hogy Jonathan az arcát a hűvös, fehér fára hajtja. A kutya álmosan pislogott, aztán lehunyta a szemét.

A lázár éles hangon kiabálni kezdett.

— Gyertek hozzám! Kövessétek hívó szavam! Ne féljete az őrző rúnáktól! Azok az élőknek szólnak. Nincs hatalmuk a halottak felett. Gyertek hozzám! Gyertek be a terembe! Kinyitják majd nektek az ajtót, ahogy annakidején is kinyitották, és utat nyitnak saját végzetüknek. Az élők voltak azok, akik ezt tették velünk.

— ...ezt tették velünk... ismételte a visszhang.

— Ha az élők már nem lesznek többé - gajdolta a lázár -, a halottak felszabadulnak.
- ...felszabadulnak...

38. fejezet

A kárhozottak szobája, Abarrach

...Bánat és szomorúság érzése lett úrra Alfreden. És bár fájdalommal töltötte el, ez a bú és boldogtalanság jobb volt - sokkal jobb -, mint az az érzéketlenség, melyet az előtt tapasztalt, hogy tagjává vált ennek a testvériségnek. Akkor üres volt, csak egy porhüvely, egy burok, amely nem tartalmaz semmit. A halottakban - azoknak a rettenetes teremtményeiben, akik elkezdtek belekontárkodni a nekromancia tudományába - több élet volt, mint benne. Alfred mélyen felsóhajtott, és felemelte a fejét. Ahogy körbepillantott az asztal körül, látta, hogy hasonló érzések lágyítják meg szoknak a férfiaknak és nőknek az arcát, akik a szent teremben gyülekeztek.

A szomorúságba, a sajnálkozásba nem vegyült keserűség. A keserűség csak azokat támadta meg, akik gonoszetteikkel a saját fejükre zúdítták a tragédiát, és Alfred előre látta, hogy eljön majd az idő, amikor a népét keserű bánat zárja magába, hacsak nem állítják meg valahogyan ezt az örületet.

Ismét felsóhajtott. Egy pillanattal ezelőtt még sugárzott belőle a boldogság, a békeesség nyugtató balzsamként takarta be kétségei és félelmei forrongó látatengerét. De a magasztosság részegítő érzése nem tarthatott soká ezen a világon. Újból szembe kell néznie a gondokkal és veszélyekkel, s így a szomorúsággal és a bánattal is.

Egy kéz nyúlt felé, és megragadta az övét. A szorítás határozott volt, a kéz bőre sima és ráncatlan, tökéletes ellentéte Alfred öreg, pergamenszerű bőrének, és elgyengült szorításának.

- Reménykedj, testvérem! - szólalt meg a fiatal férfi csendesen. - Nem szabad elveszítenünk a reményt.

Alfred megfordult, hogy lássa a férfit, aki mellette ült. A fiatal arc jóképű volt, erős és határozott - nemes acélt kovácsolt a tűz. Ragyogását nem homályosították el kétségek, pengéjét élesre, metszőre fenték. Alfred valahonnan ismerősnek találta a fiatalembert. A neve is majdnem eszébe jutott, de aztán mégsem.

- Próbálkozom - felelte Alfred, s pislogva próbálta leküzdeni a könnyeket, melyek hirtelen elhomályosították a szemét. - Lehet, hogy ez amiatt van, hogy én már olyan sokat tapasztaltam hosszú életem során. Ismerem a reményt, csak azért, hogy aztán lássam, ahogy sorvad, és lassan kihal, ahogyan a mensch-ek, akiket a mi gondjainkra bíztak. A népünk hanyatt-homlok rohan a gonosz felé - örültek futnak a sziklák szélére, hogy levessék magukat az alattuk tátongó mélységbe. Hogyan tudnánk megállítani őket? Túl kevesen vagyunk...

- Eljűk állunk - válaszolta a fiatal férfi. - És felfedjűk elűttűk az igazságot...

És sodródunk velűk egyűtt egyenesen a szakadékba, gondolta Alfred. De megtartotta magának a gondolatait; hagyta, hadd éljen a fiatal férfi a fényes álmaiban, amíg még tud.

- Mit gondolsz - kérdezte inkább szomorúan -, hogyan történhetett, hogy a dolgok ilyen rosszra fordultak?

A fiatalember készen állt a válasszal, a fiataloknak mindenre van válaszuk.

- A történelem folyamán az ember mindig félt azoktól az erűktől, amelyeket nem

tudott irányítani. Egyedül volt a hatalmas világegyetemben, mely úgy tűnt, nem gondoskodik róla. Így az ősidőkben, amikor villámlott és mennydörgött, az istenekhez fohászkodott, hogy mentse meg őt.

- A közelmúltban azonban az ember kezdte megérteni az univerzumot és annak törvényszerűségeit. A tudomány és a technika segítségével kifejlesztette a módszert, amellyel hatalmat gyakorolhatott a világegyetem felett. Sajnos azonban, mint a rabbi, akinek keze alól kikerült a gólem, az ember rájött, hogy nem tudja irányítani saját alkotását. Ahelyett, hogy irányítása alá vonhatta volna az univerzumot, majdnem elpusztította azt.

- A holocaust után az ember számára nem maradt semmi, amiben hihetett volna; az összes istene magára hagyta. Ekkor magához fordult, a saját magában rejlő erőkhöz. És rátalált a mágiaira. Idővel a mágia nagyobb hatalommal ruházott fel minket, mint amilyen hatalomra évezredek küszködésünk során valaha is szert tettünk. Már nem volt többé szükségünk istenekre. Mi magunk lettünk az istenek.

- Igen. Legalábbis ezt hittük - bólogatott Alfred eltűnődve. És az, hogy istenek lettünk, hatalmas felelősséget tett a vállunkra, egy nehéz terhet - legalábbis ezt mondtuk magunknak irányítanunk kellett és uralkodnunk azok felett a népek felett, akik gyengébbek voltak nálunk, megfosztottuk őket a szabadságuktól, megmondtuk, milyen úton haladjanak az életben, s olyan útra kényszerítettük őket, amelyről mi úgy ítéltük, hogy helyes.

- Mégis, mennyire élveztük a dolgot! – mondta a fiatalember.

Alfred felsóhajtott.

– Mennyire élveztük! És még mindig mennyire élvezzük, mennyire sóvárgunk utána! Ezért lesz olyan nehéz, olyan nagyon nehéz...

– Testvérem! Egy nő szakította félbe őket, aki az asztalfőn ült. – Jönnek.

Egyetlen száj sem nyílt szólásra, csak a tekintetek beszéltek. A fejüket elfordították, és mindenki a mellette állóra nézett, belőle merített erőt és bátorságot. Alfred látta, hogy a fiatal férfi szemében elszántság és szenvedélyes öröm szikrázik.

– Hadd jöjjenek! - szólalt meg hirtelen. - Mi nem vagyunk fősvények, akik csak a magunk hasznára halmozzuk fel az aranyat, melyet találtunk! Csak jöjjenek, és mi boldogan osztozunk velük!

A fiatalok, akik az asztal körül gyülekeztek, a fiatal férfi fáklyájának lángjától mindannyian tűzbe jöttek. Lángoló lelkesedéssel, egyetértően kiáltottak fel.

Az idősebbek elnézően, szomorúan mosolyogtak. Többen lehunyták a szemüket, nem akarták, hogy a saját rossz tapasztalatuk és keserű bölcsességük kioltsa a fénylő lángokat.

Mindamellet, gondolta Alfred, lehet, hogy nincs igazunk. Lehet, hogy a fiatalok gondolják jól. Végül is miért tárult fel előttünk a lehetőség, ha nem vihetjük tovább...

Hangok hallatszottak a bezárt termen kívülről, hangok, melyek sok ember jelenlétére utaltak. És nem rendben, fegyelmezetten menetelő lépések zaja volt, hanem kusza lábdobogás, a fegyelmezetlenség, káosz és forrongás zaja, a csöcselék hangja. Az asztalnál ülő sardanok ismét egymásra néztek, kétkedő, kérdő tekintettel.

Senki nem léphet be ebbe a terembe, ha mi nem nyitjuk meg a számára. Az idők végeztéig maradhatunk itt bezárva, és örvendezhetünk a tudásunknak, amelyet megtartottunk magunknak.

– A testvérünknek igaza van – szólalt meg a legidősebb sardan a csoportban. Egy tiszteletre méltó hölgy, akinek a teste olyan apró és törékeny volt, mint egy madaré, s akinek törhetetlen kitartása és hatalmas mágikus ereje vezette őket a csodálatos felfedezéshez. - Eddig fősvények voltunk, akik a matracuk alatt rejtegetik a

vagyonukat, és szegénységben nyomorognak napról napra, s akik csak az éjszaka sötétjében veszik elő az aranyukat, hogy kapzsi tekintettel méregessék, aztán visszadugják a rejtekükbe. Mint a fösvény, aki semmi jóra nem használja az aranyát, hamarosan kiszáradunk, és összefonnyadunk, Távolítsátok el a védőőrünakat!

Ez a helyes választás, jól tudom, gondolta Alfred, és lehajtotta a fejét. De nem vagyok elég erős. Félek.

Egy kéz kulcsolódott az övére, egy kéz, amely meleg volt és erős, és megpróbálta megosztani vele a magabiztosságot, amely őt vezette.

- Hallgatni fognak ránk - szólalt meg a fiatal férfi halkán, s a hangja örömtelen csengett. – Hallgatniuk kell!

A gyönyörű, vakító kékesfehér fény halványulni kezdett, aztán lassan kialudt. A zajok, melyek a zárt ajtók mögül szűrődtek be, most hirtelen hangosabbá, baljóslatúbbá váltak: ordítás és gúnyos kiabálás, gyűlölet és düh. Alfreden erőt vett a csüggedés. Keze, melyet a fiatalember szorított, remegni kezdett.

Igazunk van. Amit teszünk, az így helyes, emlékeztette magát újra és újra. De, jaj, olyan nehéz!

A kőajtók nyikorogva kinyíltak. A csőcselék bezúdult a terembe, akik hátul álltak, maguk előtt lökdösték az előttük haladókat, hogy mihamarabb célhoz érjenek. Az élen járók azonban megtorpantak, megzavarodtak a bent lévő nyugodt viselkedése, és az asztal körül ülők komoly, ünnepélyes arckifejezése láttán. A csőcselék ereje a félelemből táplálkozik. S ahogy nyugalommal és higgadt viselkedéssel kerül szembe, a csőcselék hajtóereje hirtelen megcsappan.

A dühödt kiabálás mormogássá gyengült, melyet csak alkalomadtán tört meg egy-egy kiáltás valahonnan hátulról, mely azt tudakolta, mi történik. Azok, akik betömörültek a szobába, arra készültek, hogy erőszakkal vesznek elégtételt, most elveszítettnek tűntek, és kutatón néztek körbe maguk között, hogy találjanak egy vezért, valakit, aki újjáéleszti a düh biztonságot adó lángját.

Egy férfi lépett előre. Alfred, akiben hirtelen feléledt a remény halvány sugara, viaszasüllyedt a csüggedésbe, lelkesedésének szárnya ismét letört. A férfi fekete ruhát viselt, egyike volt azoknak, akik az újonnan felfedezett, és régebben olyannyira tiltott nekromancia tudományát gyakorolták. Nagy hatalmú volt és karizmatikus, s azt beszéltek róla, hogy királlyá akarja koronáztatni magát.

Szóra nyitotta a száját, de még mielőtt megszólalhatott volna, az idős nő, aki úgy nézett rá, mint egy nevetlen gyermekre, aki éppen most szakította félbe a felnőttek beszélgetését, barátságos hangon megkérdezte:

- Miért zavartok meg munkánk közben, te és a követőid, Kleitus?

– Mert amit csináltok, az eretnokség, és mi azért jöttünk, hogy véget vessünk neki - válaszolta a nekromanta.

- Minket a tanács bízott meg ezzel a feladattal...

– ...amely már nagyon bánja, ami tett! – horkant fel Kleitus.

Azok, akik mögötte álltak, egyetértésüknek adtak hangot. Tudta, hogy most már ő irányítja a dolgokat. Vagy talán, merült fel Alfredben hirtelen a rémisztő gondolat, mindvégig Kleitus irányította az eseményeket. Ő volt a szikra, amely lángra lobbantotta a tüzet. Most már csak a szent kellett fűjnia, hogy elszabaduljon a lángoló pokol.

- A tanács azzal a feladattal bízott meg titeket, hogy felvegyétek a kapcsolatot a többi világgal, hogy elmagyarázzátok nekik, milyen hatalmas veszély fenyeget minket, és hogy könyörögjete nekik, hogy küldjék el a segítséget, melyet még a Szétszakadás előtt ígérték nekünk. És mi lett az eredmény? - Hónapokig nem jutottatok semmire. Aztán váratlanul olyan zagyvasággal álltatok elő, amit csak egy

kisgyereknek lehetne beadni...

– Ha ez zagyvaság - vágott közbe az idős nő nyugodt, halk hangon, mely élés ellentéte volt az őt vádoló férfi követelődző, hangos kifakadásának –, akkor miért zavartok minket? Hagyjatok tovább dolgozni...

– Azért, mert amiket hirdettek, bármilyen zagyvaság is, veszélyes tanok! – kiabálta Kleitus. Aztán elhallgatott, megpróbálta visszanyerni az önuralmát. Volt olyan intelligens, hogy tudta, az, összevissza vagdalkozás éppen annyira önmagára üt vissza, ha vitában kell megvédenie magát, mint egy valódi kardcsatában. Amikor megszólalt, hangja ismét fegyelmezetten csengett.

– Azért, mert sajnálatos módon akadnak néhányan népünk tagjai között, akik olyan naivak, mint a gyerekek. És néhányan, akik olyanok, mint ez itt. - Kleitus tekintete a fiatal férfira tapadt. A nekromanta szeme elsötétült haragjában. - Olyan fiatalok, akik beleestek a csapdákba, akiket kelepcebe csaltatok a csillogó ígéreteitekkel!

A fiatal férfi nem szólt semmit, keze csak erősebben szorította Alfredét, s a jóvágású arc még nagyobb nyugalmat tükrözött. Mit jelentett ez a fiatalember Kleitus számára? Nem lehetett a fia, Kleitus még nem volt olyan idős, hogy ekkora korú gyermeknek lehetett volna az apja. Talán az öccse lehet, aki tisztelettel tekintett a bátyjára, mielőtt rájött volna az igazságra? Vagy a valaha bálványozott tanár egyik tanítványa? Alfrednek eszébe jutott, hogy nem is tudja a fiatalember nevét. A nevek sohasem voltak fontosak azok számára, akik az asztal körül összegyűltek. Valami mélyen odabent azt súgta Alfrednek, hogy most már soha nem is fogja megtudni. És hogy valami oknál fogva nem is számít majd.

Alfred erősebbnek érezte magát. Most már képes volt viszonzni a fiatal férfi kézszorítását. A fiatalember ránézett, és elmosolyodott.

Szerencsétlenségükre ez a mosoly csak olaj volt a tűzre, mely Kleitusban parázslott.

- Azzal vádolunk titeket, hogy megrontottátok az ifjúság elméjét! És - ujjával a fiatal férfi felé bökött – itt van a bizonyíték!

A tömeg előrenyomult, dühük úgy fortyogott, mint a Tűztenger mélyéről a föld repedésein át előtörő láva.

Az idős nő félrelökte azok kezét, akik tisztelettel segítségre nyújtották, és saját erejéből állt fel.

- Akkor vigyetek minket a tanács elé! – felelte olyan hangon, mely lehűtötte a tüzes áradatot - Megfelelünk minden vádra, amellyel illetnek minket!

- A tanács csak egy sereg tétova bolond, akik azon való céltalan igyekezetükben, hogy fenntartsák a békét, túlságosan is sokáig elviselték a zagyválásokat. A tanács már az én kezembe adta a hatalmat!

A csőcselék ujjongott. Kleitus, felbátorodva, vádló ujjával a fiatal férfiról az idős nő felé bökött.

- Az eretnek hazugságaitok már nem árthatnak többet az ártatlanoknak!

A tömeg egyre hangosabban, egyre vészjóslóbban éljengett. Ismét előrenyomultak. Pengék villantak, kardok és kések pengéi.

– Azok, akik kardot fognak ebben a megszentelt teremben, azt találják majd, hogy fegyvereik hegye saját mellkasuknak szegeződik! - figyelmeztette őket az idős asszony.

Kleitus volt az, aki kezét felemelve megtorpanásra intette a tömeget, s ordításukat halk mormogássá szelídítette. Nem félelemből vagy könyörületességből parancsolt megálljt a fenyegetésnek, hanem a hatalmát akarta demonstrálni, tudatni, hogy akkor engedi szabadjára farkasokból álló falkáját, amelyik pillanatban akarja.

- Nem akarunk bántani titeket — szólalt meg behízelt hangon. — Nyilvánosan egyeztetek bele, hogy távoztok, és mondjátok meg az embereknek, hogy hazudtatok nekik. Mondjátok meg nekik... - Kleitus elhallgatott, a hálóját szőtte magában. - Mondjátok meg nekik, hogy valójában a többi világgal vettétek fel a kapcsolatot. Hogy azt reméltétek, megtarthatjátok magatoknak a gazdagságot. Tulajdonképpen, most, hogy jobban belegondolok, ez valószínűleg nem is áll olyan távol az igazságtól.

- Hazug! kiáltott fel a fiatal férfi, és talpra ugrott. - Nagyon jól tudod, hogy mit tettünk! Elmondtam neked! Elmondtam neked mindent! Csak meg akartam osztani veletek... - széttárta a karját, és az asztal körül gyülekezők felé fordult. - Bocsássatok meg nekem! Én hoztam ezt a nyakunkra.

- Mindenképpen megtörtént volna — mondta az idős asszony halkán. - Megtörtént volna. Túlágosan korán van... vagy túl késő. Üljetek vissza a helyetekre az asztalnál!

A fiatal férfi szomorúan visszahuppant a székre. Most Alfreden volt a sor, hogy megvigasztalja, már amilyen vigaszt nyújthatott a számára. Nyugtatóan a fiatalember karjára tette a kezét.

Légy erős! - súgta halkán. Légy erős, hogy el tudd viselni, aminek be kell következni! Túlágosan korán van... vagy túl késő. Kérlek, ne legyen túl késő! A remény minden, amink maradt.

Kleitus mondott valamit:

- ...jelenjétek meg a nyilvánosság előtt, és jelentsétek ki, hogy csalók vagytok! A megfelelő büntetést fogjátok kapni. És most álljatok el attól az asztaltól! - parancsolt rájuk, és hangja hideg volt, mint a kőajtó csikorgása. Számos követője lépett elő, kezükben vaskalapácsokkal és feszítővasakkal.

— Mit akarsz tenni, Kleitus?

Ujját ismét elmozdította, ez alkalommal a fehér faasztalra mutatott.

— Meg kell semmisíteni, nehogy másokat is az ördög szolgálatába állítson!

- Úgy érted, az igazság szolgálatába? — kérdezte az idős asszony halkán. — Ez az, amitől tartasz?

— El onnan! Különben te is hasonló sorsra jutsz!

A fiatal férfi felemelte a fejét, és döbbenetesen meredt Kleitusra. Csak most, kezdte megérteni, milyen rettenetes dologra készült a nekromanta. Alfred mélységesen sajnálta a fiatalembert. Az idős asszony nem mozdult. Az asztal körül gyülekező férfiak és nők egy emberként emelkedtek fel, és álltak mellé.

- Csak az időtöket vesztegetitek, és valószínűleg az életeteket, Kleitus. A mi hangunkat elhallgattathatod, de utánunk majd jönnek mások. Az asztal nem fog elpusztulni!

— Azt képzelitek, meg tudjátok védeni? — Kleitus ismét gúnyosan elmosolyodott.

- Nem a testünkkel. Az imádságainkkal. Testvéreim, ne alkalmazzatok erőszakot! Ne bántsatok senkit! Ők a mi népünkhöz tartoznak. Ne használjatok mágikus védelmet! Nem lesz rá szükség. Ismételten figyelmeztetlek, Kleitus! - Az idős asszony hangja erősen, büszkén csengett. - Ez a terem áldott és szent. Azok, akik erőszakot hoznak...

Egy íj pendült, s egy nyílvevő röppent el az asztal felett, mely egyenesen az idős asszony mellkasába fúródott.

- ...bocsánatot nyerne - suttogta, aztán összeesett, s vörös vér festette meg az asztal fehér fáját.

Szeme sarkából hirtelen mozdulatra lett figyelmes. Alfred megfordult. Egy férfi felemelte az íját, és egyenesen Alfrednek szegezte. Arcára kiült a félelem, és a düh,

melyet a félelem táplál. Alfred meg sem tudott mozdulni. Nem tudott volna elsűtni egy védekező varázslatot, ha akart volna sem. A férfi megfeszítette a hűrt az íjon, és löni készült. Alfred csak állt, és várta a halált. Nem bátran, állapította meg szomorúan, hanem inkább ostobán.

Egy erős kéz, valahonnan Alfred mögül, félrelökte, és a sartan csak zuhant...

39. fejezet

A kárhozottak szobája, Abarrach

— A pokolba is, sartan! Mit képzelsz, mi a fenét csinálsz?

Egy kéz ragadta meg, és durván megrázta.

Alfred felemelte a fejét, és zavarodottan tekintett körbe. A padlón feküdt, s arra számított, hogy fehér köpenyek vérfoltokkal tarkított szegélyét látja maga körül, s a csőcselék lábdobogását hallja majd. Ehelyett egy kutyát pillantott meg maga fölött, és Haplót. Hangokat is hallott, kiáltásokat és lábdobogást. A csőcselék. A csőcselék közeleg. De nem, a csőcselék már ideért...

- Meg, kell... védeni az asztalt... — Alfred megpróbált feltápáskodni.

— Most nincs idő az újabb trükkjeidre! - dühöngött Haplo. - Nem hallod? Jönnek a katonák!

— Igen, a csőcselék... támadnak...

Haplo megragadta a sartant, és úgy megrázta, mintha így akarná helyrerázní szétszóródott tudatát.

— Hagyd a fenébe azt a varázslatot, vegyük úgy, mint egy rosszul sikerült próbálkozást, és inkább gondolkodj azon, hogyan juttatsz ki minket innen!

— Nem értem... kérlek! Mondjátok meg, mi folyik itt! Én... tényleg nem értem!

A Patryn kitarotán figyelte a bejáratot, és elkeseredetten elengedte Alfred köpenyét.

- Miért is vagyok meglepve? Rendben van, sartan. Úgy tűnik, az „előadás” alatt, amelyet a mi épülésünkre produkáltál...

— Én nem csináltam...

- Fogd be a szád, és figyelj! A mi hercegnénknek valahogyan sikerült kioltania a szent fényeket, és aktiválnia azokat a rúnákat, amelyek azt az ajtót nyitják. És te ugyanezt fogod tenni az azon az ajtón lévő rúnákkal, — Haplo egy másik ajtóra mutatott mely negyvenöt fokos szögben helyezkedett el az elsőhöz képest -, amikor parancsot adok rá. Gondolod, hogy képes vagy már járni?

- Igen - válaszolta Alfred kissé határozatlanul. Bizonytalanul imbolygott a lábán, és az asztalba kapaszkodott össze volt zavarodva, úgy érezte, mintha két különböző helyen lett volna ugyanabban az időben, és a rá leselkedő veszedelem ellenére erősen vonakodott otthagyni azt a másik helyet. A benne eluralkodó békesség és... az érzés, hogy megtalált valamit, amit már régóta keresett... ismét elszállt...

— Nem is tudom, miért kérdeztem — Haplo a sartant bámulta. - Már a legelején sem tudtál rendesen járni. Hajolj le, a fenébe is! Nem sok hasznodat veszem egy nyílveesszővel a hasadban! És ha elájulsz nekem, itthagylak!

— Nem fogok elájulni — jelentette ki Alfred némi büszkeséggel a hangjában. — És most már a saját mágikus erőm is elég erős ahhoz, hogy megvédjen a... támadásoktól fejezte be elcsukló hangon.

Testvéreim, ne alkalmazzatok erőszakot! Ne bántsatok senkit! Ők a mi népünkhöz tartoznak. Ne használjatok mágikus védelmet!

Úgy tettem, ahogy kérte. Nem használtam mágikus védelmet. És Haplo tudta ezt. Tudta, hiszen ott volt velem! Ott állt mellettem! Láta, amit én láttam... De mit láttunk?

Az ajtón túlról egy mély hang kiáltása ütötte meg a fülüket. Távolinak hallatszott, de a halott katonák kiabálása elcsendesedett.

- Kleitus — állapította meg Haplo komoran. Igyekeznünk kell! — Előrelökdöste a sartant a földön szanaszét heverő a csontok között, s talpra, rángatta, ahányszor megbotlott.

- Jonathan! Alfred megpróbált hátrafordulni, hogy megnézze, hol a herceg.

- Én figyelek rá — hallatszott egy hang.

Edmund herceg holtteste mögöttük lépkedett, s magával rángatta az elképedt, szemmel láthatólag zavarodott Jonathant.

— A varázslatod fogott rajta - mordult fel, Haplo. - Ennek a szerencsétlen bolondnak fogalma sincs, hol van!

— Nem az én varázslatom volt! — tiltakozott Alfred. — Nem én csinál...

- Fogd be a szád, és igyekezz! Tartalékkold az erődöt a rúnák aktiválására az ajtón!

- Mit csinálunk Jerával?...

A lázár a nyitott ajtó mellett állt. A halott tekintete egyenesen előre meredt, a szellem a test körül kavargott, időnként saját szeméből nézett rájuk, időnként pedig a holttest szemén keresztül. A halott ajkak szavakat formáltak, és Alfred hallotta is őket. Ráébredt, hogy azóta hallja a hangot, amióta magához tért a látomásából.

— Az élők béklyóban tartanak minket. Az élők rabszolgái vagyunk. Ha az élők nem lesznek többé, mi felszabadulunk.

- ...felszabadulunk... — suttogta a visszhang.

— Szentséges sartanok! — Alfred megborzongott.

- Jera. - mondta Haplo kurtán. - Azon lesz, hogy még többeket állítson az oldalára. Lehet, hogy Kleitus valamilyen varázslatot süttött el rá...

- Nem — szólalt meg Edmund herceg. - Ez nem varázslat. Láta, ahogy én is láttam! De ő nem érti.

Te is láttad! És én is láttam! Csakhogy én nem láttam! Alfred sóvárgó szemmel nézett az asztalra. Hallotta, hogy odakint parancsokat kiabálnak, és lábak dobognak. Csak aktiválnia kellett a rúnákat, hogy kinyíljon az ajtó. A szent fény már kialudt, az ajtó működni fog. De a szavak a torkában ragadtak, a mágia összezavarodott a fejében. Ha itt maradnék, ha még egy kis időt itt tölthetnék, akkor eszembe jutna...

- Csináld már, sartan! - sziszegte Haplo összeszorított foga közül. - Ha Kleitus élve fog el, nekünk... a népünknek, a világunknak befellegzett!

Két különböző erő, mely szinte szétszakította. Az emberek reményei, az emberek végzete - mindkettő ebben a teremben! Ha elmegyek, az egyiket örökre elveszítem. Ha nem megyek...

- Nézd, mit találtunk, Pons! - Kleitus fekete köpenyes alakja megtöltötte a bejáratot, s miniszterének apróbb alakja nyomakodott be mellette. - Előttetek a Kárhozottak Szobája. Érdekes lenne megtudni, hogyan sikerült ezeknek a nyomorultaknak rábukkanniuk, s azt is, hogyan tudták megtörni az őrző rúnákat. Sajnos nem hagyhatjuk őket olyan sokáig életben, hogy elmondhassák nekünk.

- A Kárhozottak Szobája! - Pons hangja erőtlen volt, úgy tűnt, alig tud beszélni. A miniszter körbenézett a szobában, a holttestekre bámult, amelyek a padlón heverték, aztán a fehér faasztalra. - Valóban létezik! Nem csak egy legenda!

- Hát persze, hogy létezik! És az átka is. Katonák! - Kleitus intésére halott katonák siettek előre, ahányan csak át tudtak nyomakodni az ajtón. Öljétek meg őket!

Testvéreim, ne alkalmazzatok erőszakot! Ne bántsatok senkit! Ők a mi népünkhöz

tartoznak. Ne használjatok mágikus védelmet!

Alfred a rúnák után kutatott a fejében, hogy kinyissa az ajtót, az öreg nő szavai csengtek a fülében, melyek megzavarták a konstrukciót. Halványan észlelte, hogy Haplo ott áll mellette, a kimerült Patryn felkészült a harcra, ha nem is az életéért, akkor azért, hogy tegyen róla, hogy a teste használhatatlanná váljon.

De a katonák nem harcoltak.

– Hallottátok a parancsot? – kiabált dühösen Kleitus. – Öljétek meg őket!

A halott katonák felemelt fegyverekkel, megfeszített íjakkal, kivont kardokkal álltak, de nem támadtak. A szellemeik, melyek szinte alig látszóttak, úgy keveregtek, mintha forró szél kavarta volna fel őket. Alfred szinte érezte az arcába lihegő izgatott suttogásukat.

– Nem fognak engedelmeskedni önnek – szólalt meg a lázár. – Ez a szoba szent hely. Az erőszak azok ellen fordul, akik alkalmazzák.

...akik alkalmazzák... – ismételte a visszhang.

Kleitus megfordult. Szeme elkeskenyedett, fekete szemöldöke összeszaladt a nő rettenetes látványától. Pons levegő után kapkodott, és elhúzódott, megpróbált megbújni a halott katonák serege között.

– Honnan tudod, mit gondolnak a halottak? – kérdezte az uralkodó, és elmélyülten tanulmányozta a lázárt.

A rúnák! Figyelmeztette, magát Alfred kétségbeesetten, és elkezdte felépíteni őket az agyában. Igen, igen. Az ajtón lévő rúnák halványkék fénnel lángolni kezdtek.

– Tudok velük kommunikálni. Eljutnak hozzám a gondolataik, a szükségleteik, a vágyaik.

– Ha! A halottak nem gondolnak semmit! Nincs szükségük semmire! Nem vágnak semmire!

– Ez nem igaz – jelentette ki a lázár azon az üres hangon, melytől izzadság kezdett csillogni Pons homlokán. – A halottak egy dolgot akarnak: a szabadságot. És szabadok leszünk, amint a zsarnokaink halottak.

– ...a zsarnokaink halottak...

– Látod, Pons – mondta Kleitus kísérteties mosollyal az ajkán, mely azt szolgálta, hogy közömbösnek hasson, bár komoly erőfeszítésébe került, hogy ne remegjen a hangja. – Lázár lett belőle. Ez történik, ha a halottakat túl korán élesztik fel. Most már értheted az őseink bölcsességét, akik azt tanítják, hogy a testet hagyni kell nyugodni, amíg a szellem teljesen el nem hagyja. Ő majd jó lesz a kísérleteinkhez. A könyvek azt tanácsolják, hogy ebben az esetben a testet ismét „meg kell ölni”. Bár nem vagyunk benne teljesen biztosak, hogy... – Az uralkodó elhallgatott, aztán megvonta a vállát. – De rengeteg időnk lesz még, hogy tanulmányozzuk a dolgot. Katonák! Vigyétek!

Egy halvány, de annál rettenetesebb mosoly jelent meg a fagyos kék ajkakon. A lázár kántálni kezdett. A légies szellemek, melyek a holttestek körül lebegtek, hirtelen eltűntek. Halott tekintetek keltek életre. Halott karok nyúltak előre. Halott kezek emeltek fegyvert, de nem a lázár ellen. A halott tekintetek Kleitus és a főkancellár felé fordultak, a halott tekintetek az élőkre vetődtek.

Pons megragadta az uralkodó fekete köpenyét.

– Felség! Ez az átkozott, szoba! Menjünk innen! Zárjuk rájuk az ajtót! Hagyjuk őket bezárva idebent! Kérem, Felség!

Alfred rúnái ragyogó fénnel szikráztak. Az ajtó elkezdett kinyílni. Végre! Valamit egyszer jól csinált!

– Haplo...

Szeme sarkából hirtelen mozdulatra lett figyelmes. Alfred megfordult.

Kleitus kiragadott egy íjat az egyik halott kezéből.

Egy férfi felemelte az íját, és egyenesen Alfrednek szegezte. Arcára kiült a félelem, és a düh, melyet a félelem táplál. Alfred meg sem tudott mozdulni. Nem tudott volna elsűtni egy védekező varázslatot, ha akart volna sem...

– Ne alkalmazzatok erőszakot!

A férfi megfeszítette a húrt az íjon, és löni készült. Alfred csak állt, és várta a halált. Nem bátran, állapította meg szomorúan, hanem inkább ostobán.

Egy erős kéz, valahonnan Alfred mögül, félrelökte, és a sardan csak zuhant...

Vörös fény világította meg a szobát, vakító, szemkápráztató fény, mely tüzes lángokkal égette az agyat. Alfred a padlón térdelt, négykézláb tapogatózott, miközben lábak botlottak belé, és estek át rajta, érezte a kutya meleg testét az oldalához dörgölőzni. Egy kéz ragadta meg köpenyének gallérját, és talpra rántotta. Harsány hang kiabált a fülébe.

– Most már kvittek vagyunk, sardan! – Aztán ugyanaz a kéz egy ajtó felé lökdöste, mely nyikorogva ismét befelé csukódott.

– Siess már, a fene essen beléd!

Alfred előretartorgott. Lángokon és füstön keresztül rohant. Körülötte minden tüzet fogott, minden lángokban állt: Edmund herceg, Jonathan, Haplo, a kutya, a sziklafalak, a kőajtó. Lángok, lángok, lángok...

Haplo beugrott a nyíláson, és maga után rángatta Alfredet. A sardan érezte, hogy a nehéz kőajtó hozzápréselődik, ahogy csukódik befelé. De szívét még abban a pillanatban is fájdalom töltötte el. Valami csodálatosat hagyott maga mögött, valami felbecsülhetetlen értéket, valami...

– ...csak ha az élők már meghaltak! – hallották a lázár kiabálását.

Alfred megpróbált keresztülnézni a vakító lángokon. A hercegné halott kezében acélpenge villant vörösén. A kés markolatig hatolt Kleitus mellkasába.

Az uralkodó dühös ordítása fájdalmas kiáltássá korcsosult.

A lázár kirántotta a véres kést a férfi melléből, és újra döfött.

Kleitus felüvöltött kínjában, a nő felé kapott, és megpróbálta kicsavarni a fegyvert a kezéből. A nő azonban ismét felé szúrta, s mostanra a halott katonák is a segítségére siettek. Az uralkodó a földre rogyott, s eltűnt a hadonászó kezek, vagdalkozó kardok és suhogó dárdák tömegében.

Alfred karja majdnem kiszakadt a vállából. Egyenesen Haplo karjaiba zuhant. A sardan még hallott egy esdeklő kiáltást, mely halálos hörgésbe fulladt – a főkancellárét.

Az ajtó csikorogva bezárult. De az alagútban állók mindannyian hallották a lázárt, vagy a falakon keresztül, vagy a szívükben.

– És most, uralkodó, megmutatom neked az igazi hatalmat. Abarrach világa most már a miénk, a halottaké.

És a visszhang:

– ...a halottaké...

A lázár hangja felerősödött, a feltámasztás rúnait kántálta.

40. fejezet

A katakombák, Abarrach

Alfred szeme lassan hozzászokott az alagút sötétjéhez. Nem volt teljes sötétség,

amitől először tartott, amikor kilépett a terem ragyogó fényéből, az utat halvány vörös fény világította meg, mely a folyosó sima faláról tükröződött vissza. A fényből és a hőségből ítélve, valahol a közelben egy magmató lehetett. Alfred Haplo felé fordult, hogy megkérdezze, aktiválja-e az útmutató rúnákat, s látta, hogy a Patryn a földre roskad.

Aggodalom töltötte el, és odasietett Haplóhoz.

A kutya a gazdája felett állt, a fogát vicsorgatta, és figyelmeztetően morgott.

Alfred megpróbálta meggyőzni az állatot.

– Meg akarom nézni, nem sérült-e meg. Én tudnék segíteni... – Kinyújtott kézzel tett egy lépést előre.

A kutya még hangosabban morgott, szeme összeszűkült, füle lelapult. Mintha azt sugallta volna Alfrednek: Jó volt együtt lenni. És azt hiszem, alapjában véve rendes fickó vagy, és nem örülnék, ha bántanom kellene téged. De ha az a kéz tovább közelít, a fogaimmal találkozik.

Alfred gyorsan visszahúzta a kezét, és hátrébb lépett.

A kutya árgus szemekkel figyelte.

Alfred az állat válla fölött Haplóra kukucskált, és némi tanulmányozás után megállapította, hogy végül is nem sérült meg. Csak mély álomba merült - ami vagy a bátorság, vagy az ostobaság csúcsa volt, Alfred nem tudta eldönteni, melyik. De az is lehet, hogy valójában csak a józan ész diktálta. Valami, olyasmi jutott az eszébe, hogy a Patrynok mintha képesek lennének gyógyítani magukon alvás közben. Most, hogy felmerült benne a dolog, Alfred rájött, hogy maga is holtfáradt. Képes lett volna folytatni az útját, a rettenetes események, melyeknek tanúja volt a szobában, addig tudták volna hajszozni előre, amíg össze nem esik. De ha már arról van szó, valószínűleg jobban jár, ha pihen egy kicsit, és tartalékolja az erejét azokra a dolgokra, amelyek még előttük állnak. Idegesen és rettegéssel telve nézett a bezárt ajtóra.

- Gon... gondoljátok, hogy biztonságban vagyunk idebent? - kérdezte hangosan. Nem volt benne teljesen biztos, kihez is intézi a kérdést.

— Itt nagyobb biztonságban vagyunk, mint bárhol máshol ebben az elátkozott városban — felelte Edmund herceg...

A halott sokkal elevenebbnek tűnt, mint az élők. A szellem ismét elhagyta a testet, de úgy tűnt, a kettő összehangoltan cselekszik. Ez alkalommal azonban olyan volt, mintha a holttest lett volna a kísértet.

— Mi van vele? Alfred szánakozó tekintettel nézett Jonathanra. A herceg teljesen elmerült egy látomásban, s Edmundnak úgy kellett kivezetnie a teremből, mint valami gyereket. A halott hideg keze, Jonathan kezére kulcsolódott, mely maga sem volt sokkal melegebb. - Megőrült?

- Látta, amit ti láttatok. És veletek ellentétben ő még mindig látja.

Tanúja volt annak a tragikus, ősidőbeli mészárlásnak. Jonathan szemmel láthatólag nem volt tudatában annak a borzalomnak, amely most történik körülöttük. A halott enyhe unszolására leült a padló kövére. Tekintete a múltba révedt. Időnként felkiáltott, vagy gesztikulálni kezdett, mintha azon igyekezne, hogy segítséget kérjen valakitől, akit nem láthat.

Edmund herceg szelleme tisztán látszott a sötétben: egy fordított árnyék, egy sötétbe burkolózó test kékesfehéren világító körvonala.

- Biztonságban vagyunk - ismételte meg. - A halottaknak most fontosabb dolguk is akad, mint hogy minket üldözzenek.

Alfred megborzongott a komoly, ünnepélyes hang hallatán.

— Dolguk? Mit értesz az alatt, hogy dolguk?

A szellem csillogó tekintettel az ajtó felé fordult.

— Hallottad őt. Csak akkor nyerjük vissza a szabadságunkat, ha a zsarnokaink már halottak. Ez alatt az élőket értette. Minden élő.

— Meg fogják ölni... — Alfredben meghűlt a vér. Elborzadt a gondolattól. Aztán megrázta a fejét. - Nem, ez lehetetlen! - De aztán, eszébe jutottak a lázár szavai, eszébe jutott az a kifejezés az arcán, mely hol halott volt, hol pedig rémisztően eleven.

— Figyelmeztetnünk kell az embereket — motyogta, bár már a gondolat is, hogy fáradt, elgyengült végtagjait újból meg kellene mozdítania, elég volt hozzá, hogy könnyekre fakadjon. Nem is vette észre, hogy ennyire kimerült.

— Túl késő - mondta a szellem. - A mészárlás már elkezdődött, és folytatódni is fog, most, hogy Kleitus is csatlakozott a lázár seregéhez. Ahogy Jera mondta, most megtapasztalja az igazi hatalmat — a hatalmat, melyet az örökkévalóságig birtokolhat. Az egyetlen fenyegetést az élők jelentik számára, és gondoskodni fog róla, hogy ez a fenyegetés ne legyen hosszú életű.

- De mit tehetnek az élők ellene? - kérdezte Alfred, és megborzongott a szörnyű emlék hatására. - Hiszen... hiszen már halott!

— Te olyan varázslatot használtál, amely megöli a halottakat - felelte Edmund. — És ha te meg tudtad tenni, akkor más is képes lehet rá. Kleitus nem engedheti, hogy ez előforduljon. De még ha nem is lenne így, a lázár pusztá gyűlöletből gyilkol. Kleitus és Jera most már mind a ketten értik, mit tettek az élők a halottakkal.

- De te nem — mondta Alfred és tanácstalanul bámult a szellemre. Pedig azt mondtad, te is megértetted. És mégis csak mély sajnálatot érzek sugározni belőled, nem gyűlöletet.

- Te ott voltál. Te is láttad.

— Láttam, de nem értem! Elmagyaráznád nekem?

A szellem tekintete hirtelen elsötétült, láthatatlan szemhéja lecsukódott.

— Az én szavaim a halottakhoz szólnak, nem az élőkhöz. Csak aki keresi, az találja meg a választ.

- De én keresem! — tiltakozott Alfred. - Én igazán tudni akarom, valóban meg akarom érteni!

— Ha valóban így lenne, megértenéd - felelte a herceg.

Jonathan rémülten felkiáltott, a mellkasához kapott, és fájdalomtól összegörnyedve előrebukott. Alfred odasietett hozzá.

— Mi történt vele? - kérdezte elcsukló hangon, és ijedten pillantott hátra a válla fölé. - Megtámadtak minket?

- Nem a mi időnk fegyvere ütött sebet rajta mondta a szellem —, hanem egy fegyver a múltból. Még mindig nem szabadult el abból a látomásból, ami történt. Jobb lenne, ha magához térítenéd, ha tudod.

Alfred megfordította Jonathan testét, és látta, hogy az ajka elkékült, a szeme kidülledt, érezte, hogy a bőrét hideg izzadság borítja, és a szíve tompán ver. A herceg olyan tökéletesen a varázslat hatása alá került, hogy a sokktól akár meg is halhatott. De ha magához térne, az talán még rosszabb lenne. Alfred az alvó Haplóra pillantott, látta, hogy a sápadt arcáról békeesség sugárzik, a betegség és a szenvedés ráncai kisimultak.

Alvás. Vagy ahogy az ősök nevezték, „kis halál”.

Alfred a karjába vette a herceget, és próbálta megnyugtatni a fiatal férfit, vigasztaló szavakat suttogott a fülébe, dallamos kántálásokkal megtűzdelve. Jonathan megmerevedett végtagjai ellazultak, fájdalomtól eltorzult vonásai kisimultak. Reszketve mély lélegzetet vett. Szeme lecsukódott Alfred még egy pillanatig a

karjában tartotta, hogy megbizonyosodjon róla, valóban elaludt, aztán óvatosan a földre fektette.

– Szegény ember – mondta a sardan csendesén. – Azzal a tudattal kell majd élnie, hogy ő hozta ezt a rettenetet a népére.

Edmund herceg megrázta a fejét.

– Amit tett, azt szerelemből tette. Valami rossz dolog sült ki belőle, de – ha elég erős – a jó ismét felülkerekedik majd.

Egy ilyen nemes gondolat nagyon jól hangzott volna egy esti mesében, de itt, a tűz fényével bevilágított alagútban, mikor kimondhatatlan borzalmak tombolnak felettük a városban...

Alfred nekidőlt a falnak, aztán a padlóra rogyott.

– És mi lesz a népeddel? – kérdezte. Hirtelen eszébe jutott Kairn Telest. – Nem fenyegeti őket is veszély? Nem kellene valamit tenned, hogy figyelmeztess őket, hogy segíts nekik?

A herceg arckifejezése megváltozott, szomorúvá vált. Vagy talán csak Alfred érezte a belőle áradó szomorúságot, s az agya úgy gondolta, a halott arcának is ezt kell tükröznie.

— Sajnálom az embereimet, és a szenvedéseiket. De ők az élőkhöz tartoznak, és többé már nem vagyok értük felelős. Elhagytam őket, eltávolodtam tőlük. Az én szavaim a halottakhoz szólnak.

- De mit fogsz csinálni? - kérdezte Alfred kétségbeesetten. - Mit tudsz tenni értük?

- Még nem tudom felelte a szellem. - De majd megmondják. A te élő testednek azonban pihenésre van szüksége. Majd én öröködöm, amíg alszol. Semmitől se tarts! Senki sem fog ránk találni. Egyelőre biztonságban vagy.

Alfrednek nem sok választása volt, meg kellett bíznia a hercegben, és utat kellett engednie a rátörő fáradtságnak. A mágiának, még a sardanok mágikus erejének is, megvoltak a maga fizikai korlátai, ami ezen az iszonyatos világon be is bizonyosodott. Csak addig támaszkodhatott rá, amíg az ereje meg nem fogyatkozott. Olyan kényelmesen helyezkedett el a kemény kőpadlón, amennyire csak lehetett.

A kutya, aki éber tekintettel figyelte Alfredet, meglepődötten nyugtázta, hogy most már ő is pihenhet. Az állat összegömbölyödött a gazdája mellett, és Haplo mellkasára hajtotta a fejét, de a szemét azért nyitva tartotta.

Haplo hosszú álomból ébredt, mely meggyógyította a testét, de nem könnyítette meg a gondolatait, és nem hozott megnyugvást a számára. Megmagyarázhatatlanul nyugtalan volt, valami megfoghatatlan düh mardosta. A földön feküdt a sötétben, a kutya fejét simogatta, és megpróbált rájönni, mi baja.

Valami rettenetesen fontosat kellett csinálnia, vagy mondania, vagy megosztania valakivel. Valami sürgős, valami nagyon becses és... nem emlékezett, mi lenne az.

— Címeres ökörség mondta a kutyának. Teljesen lehetetlen. Ha annyira fontos lenne, minden biztonnal emlékeznék rá. De akárhogy is próbálkozott, nem jutott eszébe, és az elvesztett tudás úgy égette belülről, mintha ismét mérget nyelt volna.

Amellett, hogy zaklatott volt, mardosó éhség és szomjúság, kínozza. Semmit sem evett és ivott az óta a vacsora óta, amely majdnem az utolsónak bizonyult számára. Felült, körbenézett, valami vizet keresett — talán egy apró erecskét, mely a fal repedésein keresztül csordogál, egy vízcsepp, mely a mennyezetről hullik alá. Egyetlen csepp víz is elegendő lenne, melyet a rúnamágia segítségével megsokszorozhatna, de a sziklából ő sem tudott vizet fakasztania.

Nincs víz, Semmi. A dolgok kezdtek rosszra fordulni, sőt, tulajdonképpen már akkor rosszra fordultak, amikor megérkezett erre az átkozott világra. De legalább tudta,

hogyan hol keresse a bűnbakot.

Alfred az oldalára dőlve feküdt, és nyitott szájjal, halkán horkolt.

Hagynom kellett volna ezt a fattyút meghalni ott, ahol volt. Különösen azután, hogy rám sütötte azt a varázslatot, amelynek hatására láttam azokat az embereket az asztal körül, amelynek hatására azt mondtam... - Haplo elhessegette magától a kellemetlen gondolatot. De most legalább kvittek vagyunk. Megmentettem az életét, cserébe azért, hogy ő is megmentette az enyémet.

A fenébe is, most már legalább nem tartozom neki semmivel!

Ahogy Haplo váratlanul felállt, s meglepte a kutyát, aki talpra ugrott, és enyhe szemrehányással a tekintetében meredt rá.

— Egyedül indulsz el. - Edmund herceg holtteste mozdulatlanul állt a folyosó végén, a bezárt ajtó mellett, ott, ahol Jonathan feküdt, és mágikus álmát aludta.

- Úgy gyorsabban haladok. - Haplo kinyújtotta a kezét, és megmasszírozta elgémberedett nyakát. Nem szívesen nézett a szellemre. A látványától újból az eszébe ötlött az a dolog, bármi legyen is az, amit elfelejtett.

- Az útmutató rúnák segítségével akarsz elindulni. - A szellem, úgy tűnt, nem akarja meggyőzni semmiről. Úgy látszott, nem igazán érdekli a dolog, egyszerűen csak felhívta a figyelmet arra, ami nyilvánvaló. Valószínűleg csak egyedül érezte magát, és örült, hogy hallhatja a saját hangját.

- Úgy hiszem, a katakombák alján vagyunk - mondta Haplo. - Keresek egy folyosót, amely felfelé vezet vissza, és addig megyek rajta, amíg fel nem érek. Nem kerülhetek sokkal rosszabb helyzetbe, mint amilyenbe akkor kerültem, amikor őt követtem!

Alfred felé intett, aki a hasára fordult, s hátsó felét nem túl méltóságteljes pózban kidomborította.

- Mindamellett - dörmögte Haplo -, már sokkal rosszabb helyeken is jártam. Már ott is születtem. Gyerünk, kutya!

A kutya ásított és nyújtózkodni kezdett, kinyújtotta mindkét mellső lábát, előrecsúszott, kinyújtotta a hátsó lábait, aztán egész testében megrázta magát.

- Tudod, mi folyik odafent? - A szellem csillogó tekintettel nézett fel.

- El tudom képzelni - motyogta Haplo. Nem akarta részletesen megvitatni a dolgot.

- Soha nem jutsz el élve a hajódig. Olyan leszel, mint Kleitus és Jera – lelkek, melyek bentrekedtek a testben, gyűlölik azt az életnek csúfolt valamit, mely ehhez a világhoz köti őket, s rettegnek a haláltól, amely által felszabadulhatnak.

- Ez az én kockázatom válaszolta Haplo határozottan, de tenyerét, sőt egész testét kiverte a hideg veríték, s bár az alagútban tikkasztó meleg volt, reszketni kezdett.

Rendben van, félek! Mi tiszteljük a félelmet, nem szégyenkezünk miatta – tanították az öregek a Labirintusban. A nyúl nem szégyenkezik, ha elszalad a róka elől, s a róka sem szégyelli, ha megfutamodik az oroszlán előtt. Figyelj oda a félelmedre, szállj vele szembe, értsd meg a mibenlétét, és számolj le vele.

Haplo odament a herceghez és szembenézett a szellemmel. Keresztüllátott rajta, látta a falat a háta mögött, és érezte a hűvös, átható tekintetből, hogy a szellem is hasonlóképpen keresztüllát rajta.

- Mondd el, mi ez a jóslat!

- Az én szavaim. – felelte a herceg - a halottakhoz szólnak.

Haplo váratlanul megfordult, s a sietős mozdulattól belebotlott a mögötte igyekvő kutyába. Rálépett az állat mellső lábára. A kutya fájdalmasan felvakkantott, hátraugrott, és a földre lapult, azon tűnődve, vajon mi rosszat tehetett.

Alfred felriadt.

- Mi...? Hol...? dadogta.

Haplo hangosan káromkodott, és a kutya felé nyújtotta a kezét.

- Ne haragudj, pajtás! Gyere ide! Nem akartam! Az állat elfogadta a bocsánatkérést, és nagylelkűen előrébb sétált, hogy megvakarhassák a füle tövét, jelezve, hogy nincs harag.

Alfred meglátta Haplót, megnyugodva nyelt egyet, és megtörölte a homlokát.

- Jobban vagy már? - kérdezte aggodalmasan.

A kérdés szinte az elviselhetetlenségig bosszantotta Haplót. Egy sardan, aki az én egészségemért aggódik! Kurtán, keserűen felnevetett, megfordult, és folytatta tovább a keresést valami víz után.

Alfred sóhajtott, és megrázta kopasz fejét. Nyilvánvalóan kínban volt, elgémberedett teste olyan volt, mint egy göcsörtös vén fa. Egy pillanatig Haplót figyelte, és megpróbált rájönni, vajon mit csinál.

- Víz. Ez jó ötlet. A torkom már teljesen kiszáradt. Alig tudok beszélni...

- Akkor ne beszélj! – Haplo negyedszer is eredménytelenül járta körbe az alagutat a kutyaival a sarkában. – Nincs itt semmi. A felszín közelében kell lennie víznek. Jobban tennénk, ha elindulnánk. - Odament Jonathanhoz, és megbökte a lábával. - Ébresztő, Felség!

- Ó, istenem! Elfelejtettem! Alfred elvörösödött. – Varázslat hatása alatt áll. Tudod, haldoklott. Illetve tulajdonképpen nem haldoklott, csak azt hitte, hogy haldoklik, és a szuggesztió hatalma...

- Igen. Mindent tudok a szuggesztió hatalmáról! Te és a varázslataid? Ébreszd fel, és tűnjünk már el innen! És nem akarok több útmutató rúnát, sardan! - Haplo figyelmeztetően felemelte a mutatóujját. A Labirintus tudja, hová a pokolba vezetnek legközelebb! Ezúttal te követsz engem. És igyekezz, mert különben nélkülöd megyek.

De nem ment. Várt. Várt, amíg Alfred felébresztette Jonathant, és várt, amíg a herceg magához tért.

Haplo csak várt, nyugtalan volt és türelmetlen, kínoztta a szomszéd, de várt.

Amikor feltette magának a kérdést, hogy miért gondolta meg magát, és miért nem ment el egyedül, azt a választ adta, hogy értelmesebb, ha többen mennek együtt.

41. fejezet

A katakombák, Abarrach

Az alagút, lassan emelkedett felfelé, és a Kárhozottak Szobájából egy hatalmas magmató partjaira vezette Őket. Izzása vörös fénnel világította be a barlangban uralkodó örökös éjszakát. A tó körül nem vezetett út, csak rajta keresztül lehetett továbbhaladni. Egy keskeny kőhíd ívelt át az olvadt láva fölött, egy pokol fölött kígyózó vékony fekete vonal. Libasorban haladtak át rajta.

A Haplo bőrére tetovált rúnák kékes fénnel izzottak, mágikus erejük megvédte a Patrynt a hőségtől és a mérges gázoktól. Alfred halkan kántált, a mágiát hívta segítségül, vagy ahhoz, hogy lélegezni tudjon, vagy ahhoz, hogy járni tudjon. Haplo nem volt benne biztos, de ő a járásra tippelt, s elképedt, hogy a kétballábás sardanoknak sikerült nem lepottyanni a vékony pallón.

Jonathan mögötte igyekezett, fejét lehajtotta, és nem figyelt a többiek szavaira, teljesen elmerült a saját gondolataiban. Tegnap óta azonban megváltozott. Léptei nem voltak többé céltalanok és botladozók, hanem határozottak és eltökéltek. Már

odafigyelt a környezetére és arra, hogy mi történik vele, s óvatosan, elővigyázatosan lépkedett a pallón.

– Végül is még fiatal - mondta Alfred halkán, és idegesen figyelte, hogy Jonathan a holttest társaságában végre átér a hídon. – Az önfenntartás ösztöne felülkerekedett a vágyon, hogy a szenvedéseinek élete eldobásával vessen véget.

– Nézd az arcát! - mondta Haplo, és már vagy századszor kívánta, bárcsak Alfred kiszállna az agyából, és nem mondaná ki állandóan azt, amit ő, Haplo, gondol.

Jonathan felemelte a fejét, és a herceg szellemére nézett, mely mellette lebegett. A fiatal arc, melyet megvilágított a magma tüzes ragyogása, idő előtt megöregedett, a fájdalom és az átélt borzalmak megkeményítették a valaha mosolygó ajkakat, és árnyékot vetettek a tekintetére. De a komor hangulat, a nemtörődömség és a kétségbeesés már elszállt. Jonathan magába fordulva gondolkodott. Tekintete legtöbbször a hercegen időzött.

Az alagút tovább vezetett felfelé, a padló olyan meredeken emelkedett, mintha a lehető leghamarabb maga mögött akarná hagyni az odalent tomboló borzalmakat. De vajon milyen borzalmak állnak még előttük? Haplo nem tudhatta, de ebben a pillanatban nem is törődött vele.

- Mit csináltál vele, azzal a varázslatoddal? - Folyamatosan beszélt, hogy elterelje a gondolatait arról, milyen szomjas. - Egy mozdulattal hátraküldte a kutyát, hogy szemmel tartsa Jonathant és a halottat.

- Csak egy egyszerű álomvarázs... – Alfred megbotlott, és orra esett.

Haplo hajthatatlanul ment tovább, nem törődött a kaparászó, ziháló hangokkal a háta mögött.

- Elég sötét lett - szólalt meg Alfred bátortalanul, amikor utolérte Haplót. – Használhatnánk az útmutató rúnákat, hogy világítsanak...

– Felejtsd el! Egy életre elegend lett a sarkan mágiából. És most nem az álomvarázssodra gondoltam. Hanem arra, amelyiket ott a szobában sütöttél el rá.

– Tévedésben vagy. Én nem sütöttem el semmiféle varázslatot. Én ugyanazt láttam, amit te, és amit ő is látott. Legalábbis azt hiszem... - Alfred oldalvást Haplóra nézett, mintegy nyílt felhívásként, hogy beszéljenek a látottakról.

Haplo felhorkant, és némán igyekezett tovább.

Az alagút kiszélesedett, és kissé kivilágosodott. További alagutak ágaztak el belőle számos különböző irányba. A levegő hűvösebb lett, párásabb, könnyebben lehetett lélegezni. Gázlámpák seregtek és sárgás fényfoltokat vetettek, melyek sötét foltokkal váltakoztak. Haplónak nem volt kétsége afelől, hogy közelednek a városhoz.

Vajon mit találnak, ha felérnek? Öröket, akik a posztjukon állva várnak rájuk? Vagy hogy minden kijárat le van zárva?

Víz. Ez volt az egyetlen, ami jelen pillanatban izgatta Haplót. Ott legalább lesz víz. Egy egész hadseregnyi halottal szembeszállt volna egyetlen kortyért.

Mögötte a herceg és Jonathan halkán beszélgettek. A kutya ott igyekezett a sarkukban, és némán, észrevétlenül kémlelte ki, miről folyik a szó.

– Bármilyen is történjék, az az én hibám jelentette ki Jonathan. A hangja szomorúan, szánakozón csengett. Vállalta a felelősséget, nem merült bele az önsajnálatba. - Mindig is meggondolatlan és elővigyázatlan voltam! Megfeledkeztem mindenről, amit tanítottak nekem. Nem, ez azért nem egészen igaz. Szándékosan feledkeztem meg róla. Nagyon is jól tudtam, hogy amit teszek, az helytelen, amikor használtam a mágiát Jerán... De nem tudtam rávenni magam, hogy elengedjem!

Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette:

– Mi, sarkanok, az élet megszállottjai lettünk. Elvesztettük a tiszteletünket a halál

íránt. Az életnek csak a látszata, az életnek ez a rettenetes utánzata is jobbnak tűnt számunkra, mint a halál. Ez a viselkedés abból fakadt, hogy isteneknek hittük magunkat. Végül is mi az, ami megkülönbözteti az embereket az istenektől? A korlátlan hatalom élet és halál felett. Mágiánk segítségével képesek voltunk uralkodni az élet felett. És addig munkálkodtunk, amíg képesek nem lettünk uralkodni a halál felett – vagy legalábbis azt hittük, hogy képesek vagyunk.

Múlt időben beszél magáról és a népéről, ébredt rá Haplo. Mintha csak két halottat hallgatna ki egy helyett.

– Kezded megérteni mondta a herceg.

- De szeretném még jobban megérteni - mondta Jonathan szerényen. – És te tudod, hol kell keresni a válaszokat.

Abban az átkozott szobában, efelől semmi kétség. Vagy egyszerűen kérd meg a jó öreg Alfredet, hogy újból énekelje el neked azokat az istenverte rúnákat. Vajon mire kellene emlékezni? Olyan tisztán láttam... Olyan tisztán láttam, de micsodát? És megértettem... mit értettem meg? Bárcsak vissza tudnék emlékezni...

A pokolba az egésszel! Mindent tudok, amit tudnom kell. A Mesterem mindentudó, ő a leghatalmasabb és a legbölcsebb. Egy nap majd, a Mesterem fog uralkodni ezen a világon, és az összes többi világon is. Az én feladatom, hogy a Mesteremet szolgáljam, hogy segítségére legyek céljai elérésében. Ezek a kétségek, ezek a zavaró elkalandozások csak a sardanok trükkjeinek köszönhetők.

- Haplo. – hallotta Alfred hangját.

- Mi van már?

Haplo megfordult, és látta, hogy Alfred elterülve fekszik a földön, s arca fájdalmasan összerándul. A sardan felemelte a fejét, és széttárta a tenyerét.

- Ha azt hiszed, hogy segíték, hát nem. Felőlem aztán meg is rohadhatsz ott, ahol vagy.

A kutya odarohant Alfredhez, és nyalogatni kezdte a férfi arcát. Haplo megvetően fordított hátat.

- Nem, nem! Azt hiszem... illetve az a helyzet... hogy vizet találtam. Egy... egy pocsolyában fekszem.

Alfred ruhája sajnós. elég sok vizet szívott magába, de ha már egyszer volt egy kevés az értékes, folyadékból, mágia segítségével meg tudták sokszorozni a mennyiségét. Haplo addig kutatott, amíg megtalálta a forrást, egy repedést a mennyezeten, ahonnan folyamatosan csepegett a víz.

- Valószínűleg már közel járunk a felső szinthez. Jól tesszük, ha éberek maradunk. Ne igyatok túl sokat! – figyelmeztette a társait. – Megfekszi a gyomrot. Csak lassan, kis kortyokban! - De neki sem volt könnyű a saját tanácsát követnie. A víz zavaros volt, s enyhén kén- és vasízű, még azután is, hogy mágikusan megtisztították. De oltotta a szomjat, és lehetővé tette, hogy a test tovább működjön.

– Mi is istenek vagyunk – mondta Haplo magában, miközben egy rongydarabot szopogatott, amelyet a pocsolyába mártott. Elkapta Alfred gyors pillantását, és az arca elkomorodott. Bosszankodva fordult el. Vajon miért futott át az agyán egy ilyen gondolat? A sardan plántálta bele, semmi kétség...

A kutya felemelte a fejét, és a fülét hegyezte. Halkan, csendesén morogni kezdett.

- Valaki jön! – súgta Haplo, s egy macskaszerű mozdulattal talpra rántotta magát.

Egy fekete köpenyes alak tűnt fel a folyosó végén a sötétben. Lassan, akadozva lépkedett, mintha sebesült, vagy rettenetesen kimerült lett volna, és sűrűn megállt, hogy a válla fölött hátrapillantson.

- Tomas! – kiáltott fel Jonathan váratlanul, bár hogy miképpen tudta megkülönböztetni az egyik fekete köpenybe burkolózott figurát a másiktól, Haplo fel

nem foghatta. – Áruló! És mielőtt még valaki megállíthatta volna, a fiatal herceg elrohant, köpenye csak úgy lebegett utána.

Tomas megpördült, hogy szembenézzen velük, rémült kiáltásának visszhangja végigfutott a folyosókon. Megpróbált elszaladni. De egy sérült láb, vagy egy kificamodott boka feladta, a harcot, és a kőpadlóra zuhant. Négykézláb mászva megpróbálta elvonszolni magát. Jonathan könnyedén utolérte, és kezét a férfi vállára tette.

Tomas rémülten kiabált, a hátára vetette magát, és a kezét az arca elé kapta. - Kérlek, ne! Ne! Kérlek! – dadogta újra és újra, a földön fetrengve az elemi erővel rátörő rettegéstől.

Jonathan a férfit bámulta.

- Tomas! Én nem akarlak bántani! Tomas! – a fiatal herceg megpróbálta lefogni és megnyugtatni a szerencsétlen férfit. De a feléje közeledő kezek látványától csak még erősebben úrrá lett rajta a pánik.

- Hallgattassátok már el! - adta ki a parancsot Haplo. - Az összes őrt a nyakunkra hozza a palotából!

- Nem tudom! Jonathan tehetetlennek tűnt. – Teljesen... teljesen megőrült!

Alfred letérdelt Tomas mellé, és a kezével jeleket kezdett rajzolni a levegőbe fölötte, miközben a rúnákat kántálta.

- El ne altasd, sardan! Szükségünk van némi információra.

Alfred komoly, szemrehányó pillantást vetett Haplóra.

- Cipelni akarod magaddal végig a folyosókon? - tudakolta Haplo. – Vagy egyszerűen itthagynád, eszméletlenül?

Alfred zavartan bólintott. Egy kézmozdulattal láthatatlan takarót húzott a férfi fölé. Tomas kiabálása abbamaradt, és kissé könnyebben lélegzett. De továbbra is tágra nyílt szemmel bámult rájuk, végtagjai reszkettek, egész teste remegett. Haplo leguggolt a földre a férfi mellé. A kutya, amely szintén megérkezett, nagy érdeklődéssel bökölte a mancsával és szimatolgatta Tomas köpenyét. Haplo megérintette a köpeny anyagát. Nedves volt, teljesen átázott. A fény felé tartotta a kezét, és látta, hogy az ujjait valami vörös borítja.

Alfred félrehúzta a férfi köpenyét, és megnézte a lábát. Zúzódásokat látott rajta, de egyébként sértetlen volt. A vér nem a sajátja volt. Alfred arca halottsápadttá vált.

- Ismered ezt az embert? kérdezte Haplo Jonathantól.

- Igen, ismerem.

- Akkor beszélj vele! Tudd meg, mi folyik odafent!

- Tomas! Én vagyok az, Jonathan. Nem ismered meg? - a herceg sajnálatában megfeledkezett haragjáról. Óvatosan a férfi felé nyújtotta a kezét.

Tomas tekintete követte a kezét, aztán hirtelen Jonathan arcára villant.

- Te élsz! - szólalt meg elcsukló hangon. Görcsösen megragadta Jonathan kezét, és megszorította. - Te élsz! - suttogta újra és újra, és száraz, ziháló zokogásban tört ki.

- Tomas, mi történt veled? Megsérültél? Vér van a...

- Vér! - kapkodott levegő után a férfi, és megborzongott. – A levegőben van. Érzem az ízt! Azt lélegzem be! Pocsolyákban áll, melyek lángolnak, mint a magma. Csepeg és csepeg. Hallom. Egész nap. Csöpp, csöpp.

- Tomas... – próbálkozott Jonathan.

A férfi nem is figyelt rá. Csak szorongatta a herceg kezét, és a sötétbe bámult.

- A nő eljött... az apjáért. A vére átszivárgott a padlón... csöpp... csöpp.

Jonathan arca halottsápadttá vált. Elengedte Tomas szorongató kezét, és a sarkára ült.

Haplo úgy döntött, itt az ideje, hogy közbelépjen. Durván félrelökte a herceget, aztán megragadta Tomast és megrázta.

- Mi folyik a városban? Mi folyik odafent?

- Egyetlenegy maradt csak életben. Egyetlen egy... - Fuldoklani kezdett, szeme kidülledt, nyelve kilógott a szájából.

- sardan! Csinálj már valamit, a fenébe is! Valami roham van! Tudnom kell...

Alfred a segítségére sietett. De már késő volt. Tomas szeme megnyugodott, a teste megmerevedett, aztán elernyed.

Haplo megpróbálta kitapintani a pulzusát, és a fejét rázta.

- Meg... meghalt? Jonathan hangja alig hallható volt. - Hogyhogy?

- Megölték a saját félelmei - felelte Alfred. Az, amit odafent látott.

- Egyetlenegy maradt csak életben - ismételte meg Haplo a szavait lassan.

- Hallom a halottak hangját - szólalt meg a szellem. Edmund herceg holtteste Jonathan mellett állt, a szellem csillogó tekintete szenvtelenül meredt Tomas testére. Sokan vannak, és harag fűti őket. Légy nyugodt, szegény lélek! – tette hozzá a herceg a láthatatlanhoz szólva. - Nem kell sokáig várnod. Az idő gyorsan fog. A jóslat hamarosan beteljesedik.

A jóslat! Haplo teljesen megfeledkezett róla. A Patryn felállt.

- Mesélj nekem erről a...

A kutya morogni kezdett, és lehajtotta a fejét.

- A fenébe is! Álljatok el a fényből! – utasította őket Haplo, és beleolvadt a sötétségbe. - Maradjatok csendben!

Sötét alakok bukkantak fel a folyosón, arcukat csuklya takarta

- Erre futott - mondta az egyik. - Biztos vagyok benne. Érzem a melegét. Érzem az életet idelent!

- ...az életet idelent...- ismételte egy halovány, sziszegő suttogás.

- Lázárok... szólalt meg Alfred, aztán szelíden felsóhajtott, és lecsúszott a fal mellett.

- Elájult - suttogta Jonathan.

- Éppen akkor, amikor hasznát vehettük volna a fattyúnak! - szitkozódott Haplo a bajusza alatt. Hátranézett a folyosóra, ahonnan jöttek. Más járatok mellett is elmentünk. Egyedül talán visszaroohanhatnék. Jó esélyem van rá, hogy el tudjak menekülni, különösen, mert a lázárok a herceggel és Alfreddel lennének elfoglalva. Így lehet megmenekülni a farkasok elől. Vess eljűk egy frissen megölt tetemet. A bestiák megállnak, hogy egyenek, te pedig meglépsz.

Alfredre nézett, aki ott feküdt a padlón, és Jonathanra, aki éppen fölé hajolt. Az erősek életben maradtak. A gyengék nem.

- Kutya! Ide, pajtás! - szólította az állatot Haplo halkan. - Gyere!

A kutya Alfred fölött állt.

A lázár lehajolt, és egy másik folyosót kezdett el vizsgálni. Eljött a megfelelő alkalom.

- Kutya! csattant fel Haplo parancsoló hangon.

Az állat a farkát csóválta, és nyüszíteni kezdett.

- Kutya! Most! – csettintett Haplo hajthatatlanul.

Az állat tett néhány lépést Haplo felé, aztán visszafordult Alfredhez. A lázár ismét elindult. Jonathan felnézett Haplóra.

- Menj csak! Már eleget tettél. Nem kérhetem, hogy áldozd fel értünk az életedet. Biztos vagyok benne, hogy a barátod is így akarná.

Nem a barátom!, szeretett volna felkiáltani Haplo. Az ellenségem! Te is az ellenségem vagy! Ti, sardanok, megöltétek a szüleimet, és bebörtönöztétek a

népemet! Ezrek és ezrek szenvedtek és haltak meg miattatok. Átkozottul igazad van, hogy nem fogom az életemet áldozni értetek! Nem kaptok mást, csak amit megérdemeltek.

— Kutya! kiabálta Haplo dühösen, és az állat felé kapott.

A kutya kisiklott a keze közül, megfordult, és nekiment egyenesen a lázárokknak.

42. fejezet

A katakombák, Abarrach

A sötétben nehéz volt megmondani, hányan vannak a lázárok, a testük és a lelkük szüntelenül hol összeállt, hol szétvált, ami megtévesztette a szemet és megrémisztette az agyat. Fekete köpenyt viseltek, nekromanták voltak olyanok, akiknek megvolt a hatalmuk, hogy a friss halottakat olyanokká változtassák, akik se nem élők, se nem holtak.

Haplónak egyetlen vigasza volt. Ezeket legalább nem érdekli az ő bőre. Ezek egyszerűen csak lemészárolnák. Úgy gondolta, hálás lehet.

A lázár megtorpant. Erős kezek nyúltak előre, hogy megállítsák a kellemetlenkedő kutyát, megragadják, és kitekerjék a nyakát.

Haplo egy mágikus jelet rajzolt a levegőbe. A jel lángolni kezdett, ahogy távolodott a kezétől, villámként szikrázott, és belevágott a kutyába. Kék és vörös fény borította el az állatot. A kutya teste megnövekedett, és minden ugrásnál egyre nagyobb lett. Hatalmas feje a mennyezetet súrolta, óriási mancsaitól megremegett a föld. Tekintete tüzesen lángolt, leheletével füstöt okádott.

A kutya a lázárokra vetette magát, és gigászi mancsaival összetörte a testüket. Az állat fogai halott húsba mélyedtek, nem a torkokba mart, egyenesen a fejet szakította le.

- Ez majd feltartóztatja őket, de nem sokáig - kiabálta Haplo az állat rekedt morgása közepette. - Állítsátok talpra Alfredet, és indulás!

Jonathan elszakította döbbent tekintetét a folyosó végében folyó mészárlásról. Megragadta a támolgó Alfredet, aki éppen akkor kezdett magához térni, és a herceg holttestével együtt sikerült talpra rángatniuk a sartant.

Haplo egy percre elgondolkodott a stratégiájukon. Hogy visszamenjenek, az kiesett. Az egyetlen reményük abban volt, hogy elérnek a városba, és egyesítik az erőiket a többi élővel. És ahhoz, hogy elérjenek a városba, el kell haladniuk a lázárok mellett.

Elkezdett rohanni lefelé a folyosón, és nem nézett hátra. Ha a többiek követik, jó. Ha nem, ő azt sem bánja.

A kutya egy rettenetes csatatér kellős közepén állt, csonka testek és szakadt fekete köpenyek között. A köpadlót friss és alvadtt vér borította.

Haplo szorosan a fal mellett haladt, és nagyon ügyelt, hová lép. Hallotta Jonathan hörgését, s botladozó lépteit maga mögött.

— Haplo! kiabálta félelemtől elcsukló hangon.

Az egyik megcsonkított holttest megmozdult. Egy kar kúszott egy törzs felé, és egy láb csúszott közelebb, hogy egyesüljön vele. A lázár szelleme vibrált a sötétben, mágikus ereje segítségével újra egyesítette szétszakadt testét.

- Futás! - kiabálta Haplo.

— Én... én nem tudok! — zihálta Jonathan. A férfi megdermedt a félelemtől.

Alfred imbolyogva állt, és zavarodottan tekintett körbe. Edmund herceg holtteste

csak állt, mint a cövek, megbénította a fenyegető veszedelem.

Haplo halkan, élesen füttyentett. A lángok a kutya körül pislákolni kezdtek, aztán kialudtak, és az állat visszazsugorodott eredeti méretére. Könnyedén átugrotta a lassan, összeálló holttesteket, odarohant Alfredhez, és beleharapott a sardan csupasz, csontos bokájába.

A fájdalom magához térítette a sardan. Felfogta, milyen veszély fenyegeti őket, és megértette Jonathan rémületét. A vállánál fogva megragadta a fiatal herceget, és elrángatta a lázárak mellett. A kutya körülöttük rohangu, és néha előreugrott, hogy fenyegetően, megugassa a különböző rángatózó testrészeket. Edmund herceg holtteste méltósággal, bátran lépkedett mögöttük. Az egyik halott kéz feléje kapott. Oda sem figyelt, hanyagul félresöpörte.

- Jól vagyok sziszegte Jonathan összeszorított ajkakkal. - Most már elengedhetsz.

Alfred idegesen pillantott rá.

- Tényleg — biztosította a herceg. Lassan elfordította a fejét, tekintetét vonzotta a rettenetes varázs. - Csak az a... az a borzalmas látvány...

— Ne nézz hátra! - Haplo megragadta Jonathant, és erőszakkal elfordította. - Nem akarod látni, mi folyik ott. Tudod, hol vagyunk?

A katakombák véget értek. Egy fényesen megvilágított bejáratnál álltak, ahonnan gazdagon díszített folyosók nyíltak.

- A palotában - felelte Jonathan.

— Ki tudsz minket vezetni, vissza a városba?

A Patryn először attól félt, hogy Jonathan túl sok mindenben ment keresztül, és most cserbenhagyja őt. De a herceg olyan erővel bírt, amelyeknek kétségkívül nem volt tudatában. Sápadt arcába visszatért a szín.

- Igen - jelentette ki Jonathan halk, de határozott hangon. - El tudlak vezetni titeket. Kövessetek! Előreindult, Alfreddel az oldalán, Edmund herceg pedig mögötte igyekezett.

Haplo, vetett egy pillantást a lázárakra a háta mögött. Kerítenem kellene valahonnan valamilyen fegyvert, gondolta. A kard ugyan nem öli meg őket, de legalább cselekvésképtelenné lesznek annyi időre, amíg elmenekülünk...

Egy hideg orr préselődött a kezéhez.

— Ne lábatlankodj itt állandóan! - csattant fel Haplo, és eltolta magától az állatot. Elindult. - Annyira odavagy azért a sardanért, hát menj, és légy az ő kutya. Nekem nem kellesz!

Az állat vicsorított egyet. A farkát csóválta, és szorosan Haplo mellett igyekezett tovább.

Egyetlen egy maradt csak életben.

Haplo már sok rettenetes látvánnyal találkozott élete során. A Labirintus könyörtelenül, részvét nélkül ölt. De amit aznap látott Necropolis palotájában, kísérteti fogja egész hátralévő élete során.

Jonathan kiismerte magát a palotában, és sebesen vezette őket a folyosók és a szobák kusza szövevényén keresztül. Először óvatosan, körültekintően haladtak, igyekeztek sötétben maradni, megbújtak az ajtónyílásokban, és minden saroknál attól rettegtek, hogy még több lázárral találkoznak, melyek újabb áldozatokra vadásznak.

Az élők béklyóban tartanak minket. Az élők rabszolgái vagyunk. Ha az élők nem lesznek többé, mi felszabadulunk.

Jera hangjának visszhangja ott zengett a folyosókon, de nem volt semmi jele annak, hogy ott lenne akár ő, akár bárki más, légyen az élő vagy holt.

A halottak azonban mindenütt ott voltak.

A folyosókon holttestek feküdtek, ott, ahol a földre estek, egyiküket sem élesztették fel, egyiküket sem vetették alá semmiféle szertartásnak. Egy nő, akit egy nyílvevő talált el, egy halott kisgyereket szorongatott a karjában. Egy férfi, akit meglepetésszerűen, hátulról szúrtak le, élettelen tekintettel meredt rájuk, az elképedés szinte komikus arckifejezése ült ki halott arcára.

Haplo kirántotta a kardot a holttestből, gondolta, jó lesz majd neki.

- Nem lesz szükséged arra a fegyverre - szólalt meg Edmund herceg. - A lázárok már nem üldöznek minket. Kleitus magához hívta őket. Sokkal fontosabb dolguk akadt.

— Köszönöm a jó tanácsot, de én ennek ellenére jobban érzem magam, ha nálam van.

A csapat folyamatosan haladt előre, közben a Patryn mágikus jeleket rajzolt vérrel a pengére. Mikor felnézett, tekintete találkozott elborzadt sardanéval.

- Primitív, elismerem, de most nincs időm semmi szépet alkotni.

Alfred már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon.

- Ez a varázslat - tette hozzá a Patryn, megtörheti a mágiát, véget vethet az életnek, mely összetartja azoknak a lázároknak a testét. Ha csak nem gondolod, hogy eszedbe jut az a varázslat, amelyet rájuk sütöttél.

Alfred becsukta a száját, és elfordította a tekintetét. A sardan rosszul nézett ki, nagyon elgyötörtnek látszott. A bőre elsürkült, a keze remegett, válla meggörnyedt a rettenetes súlytól. Borzasztóan szenvedett, s Haplónak örülnie kellett volna, élveznie kellett volna ellensége kínlódását.

De nem tudott örülni, és ez nagyon bosszantotta. Rajzolt egy jelet ősi ellenségének vérével, és csak gyomorfacsaró fájdalmat érzett. Akár teszik, akár nem, Alfred és én ugyanarról a töről származunk. Igaz, olyan ágakról, melyek nagyon távol esnek egymástól, az egyik a fa tetején, a másik az alján, az egyik felfelé tör a fény felé, a másik a sötétben marad. De mindketten ugyanarról a törzsről valók vagyunk. A fejsze pengéje a fatörzsbe hasít bele, magát a fát akarja kivágni. A sardanok végzetében Haplo a sajátját látta megírva.

Megosszam a nekromancia tudományát a Mesteremmel? Vagy hallgassak erről a felfedezésről? Ez azt jelentené, hogy hazudok a Mesteremnek. Hazudok annak az embernek, aki megmentette az életemet.

Mi nem jut eszembe? Természetesen megosztom a tudást a Mesteremmel. Magammal viszem Jonathant. Mi a baj velem? Egyre gyengébb vagyok! Szentimentális! És ezt mind annak az átkozott Alfrednek köszönhetem. Ő is visszajön velem. A Mesterem majd foglalkozik vele.

És én majd figyelek, és élvezek minden pillanatot...

Egyetlenegy maradt csak életben.

Eljutottak a várószobához, a trónterem mellett. Az udvaroncok, akik Kleitusra vártak, akik igyekeztek behízelegni magukat, az uralkodó kegyeibe, s abban reménykedtek, hogy a királyi szempár legalább egy pillantást vet rájuk, mind holtan heverték a földön. Egyiküknél sem volt fegyver, egyikük sem volt képes harcolni az életéért, bár úgy tűnt, néhányan kétségbeesetten próbáltak menekülni. Őket hátulról szúrták le.

- Megkapták, amit akartak jelentette ki Jonathan, miközben szenvtelenül nézett a halottakra. — Kleitus végül megtisztelte őket a figyelmével. Mindegyikőjüket.

Haplo a fiatal férfira nézett. Alfred minden szenvedést ugyanúgy átélt, mint azok a halottak a földön. Jonathan, éppen ellenkezőleg, akárha az egyik holttest lett volna.

Ő és a halott Edmund herceg különös hasonlóságot mutattak egymással. Nyugodtak voltak, higgadtak, a tragédia nem érintette meg őket.

- És vajon hol van Kleitus? – tűnődött Haplo hangosan. - És miért hagyta maga mögött ezeket a holttesteket? Miért nem csinált belőlük lázárokat?

- Rájöhetsz, hogy ebben a csapatban nem volt nekromanta - válaszolta Alfred halk, megtört hangon. - Kleitusnak az ellenőrzése alatt kell tartania a dolgokat. Vissza fog térni, néhány napon belül, és feléleszti ezeket a halottakat, ahogyan eddig is tette.

- Azzal a különbséggel - tette hozzá Jonathan -, hogy Kleitus most már közvetlenül is tud kommunikálni a halottakkal. A lázárok közreműködésével a halottak értelemre tettek szert.

Halottak serege tört előre határozott céllal, eltökélten, azzal a szándékkal, hogy lemészárolják azokat, akiket irigyelnek és gyűlölnék - az élőket.

- Ezért nem találtunk senkit a palotában mondta a herceg. - Kleitus, Jera és a hadseregük továbbmentek. Arra készülnek, hogy átkelnek a Tűztengeren, azt tervezik, hogy elpusztítják az utolsó élő embereket is, akik még maradtak ezen a világon.

- A te népedet – fejezte be Haplo.

- Ők már nem az én népem többé - jelentette ki a herceg. Az én népem most már ők. - A fehérén csillogó szellem a holttestek között lebegett, hideg fénye halványan beragyogta a fagyos arcokat. A boldogtalan szellemek suttogása ott zúgott a levegőben, mintha csak a hercegnek válaszoltak volna.

Vagy könyörögtek volna neki.

- Figyelmeztetnünk kell Baltazart. És mi lesz a hajóddal? - kérdezte Alfred váratlanul Haplóhoz fordulva. - Biztonságban lesz? El tudunk majd menni innen?

Haplo már majdnem felcsattant, hogy természetesen, a hajója biztonságban van, megfelelő védelem alatt áll. De a szavak az ajkára fagytak. Hogyan lehetne biztos benne? Nem tudhatta, milyen hatalommal bírnak ezek a lázárok. Ha elpusztítják a hajóját, itt marad, csapdába zárva, amíg nem talál magának egy másikat. Egy kelepceben, ahol halottak serege ellen kell harcolnia, olyanok ellen, akiket nem lehet megállítani, akiket soha nem győzhetnek le. Haplo egyre kapkodóbban vette a levegőt. A sarkan rémülete ragályos volt.

- Vajon mit csinál most? Hol van Kleitus ezekben a percekben? Meg tudod mondani?

- Meg – felelte a herceg. – Hallom a halottak hangját. Mozgósítja az erőit, egybegyűjti a seregét, arra készül, hogy bevesse őket. Egy kis időbe fog telni, amíg az egész csapatot hajóra szállítja. Haplo meg mert volna esküdni rá, hogy a szellem elmosolyodott. - A halottakat most már nem lehet úgy teregetni, mint egy birkanyáját. Értelemmel bírnak, és ez az értelem a gondolat és a cselekvés szabadságával jár, mely elkerülhetetlenül zűrzavarhoz vezet.

- Tehát van időnk – állapította meg Haplo. - De át kell kelnünk a Tűztengeren.

- Tudok egy utat - mondta a herceg –, ha vagytok olyan bátrak, hogy végigmentek rajta.

Ez most már nem bátorság kérdése volt.

Alfred kimondta, amit Haplo gondolt

- Nincs más választásunk.

43. fejezet

Necropolis, Abarrach

Necropolis beteljesítette nevének félelmetes ígérését. Csonka testek heverték összevissza az ajtóban, melyek a halálukat lették, mielőtt menedéket találtak volna. Nem mintha akkor megmenekülhettek volna. Ajtókat zúztak darabokra és döntöttek le a halottak, miközben azon voltak, hogy elragadják az életet az élőkől. És sikerrel jártak. A vizet, mely a kanálisokban folyt, sötétre festette a vér.

Edmund herceg szelleme végigvezette őket a Halottak Városának kanyargós alagútjain. Elkerülték a főkaput, amelyet előfordulhatott, hogy őriztek, és az egyik patkánylyukon keresztül hagyták el a várost. Mikor kijutottak a falakon kívülre, tompa, dübörgő hangot hallottak a távolban, mely visszhangot vert a barlang magas mennyezetén, és megrengette a földet, ahol álltak. A halottak serege, mely háborúra készül.

Számtalan pauka rohangált még mindig a kocsi elé fogva Necropolis külvárosának utcáin. Az állatok meg voltak zavarodva, megrettentek a vér szagától. A gazdáik és a lovasaik meghaltak, és testük vagy ott feküdt, ahová estek, vagy felélesztették és elhurcolták őket, hogy részt vegyenek a mészárlásban. Haplo és Jonathan magukhoz ragadtak egy kocsit, miután kirángatták belőle egy férfi, egy nő és két gyerek holttestét, Alfred bemászott. Szinte alig volt tudatában annak, hogy mit csinál, mindent aszerint tett, ahogy utasították, általában Jonathan, de néha - durván - Haplo is.

A kocsi zörögve nekiindult. A pauka szemmel láthatólag megkönnyebbült, hogy valaki végre ismét a kezébe vette az életét. Jonathan hajtott, Haplo mellette ült és figyelt. Edmund herceg holtteste egyenes derékkal ült az utasok padján Alfred mellett. A herceg szelleme irányította őket. Mérföldeken keresztül keletnek hajtottak, a Hasadékhát felé. Amikor elértek egy útelágazáshoz, a kocsi délre fordult, a Tűztenger irányába. A kutya mellettük szaladt, s időnként megugatta a paukát, az állat legnagyobb bosszúságára.

Jonathan olyan gyorsan hajtott, amennyire csak mert. A kocsi hevesen rázkódott, és nagyokat zökkent a köves úton, mellettük szédítő zöldesbarna foltokként suhantak el a kairnfűmezők. Alfred az imbolygó kocsi oldalába kapaszkodott, s minden pillanatban azt várta, hogy kizuhan belőle, vagy fejre áll benne. Az életét mentette, nem értette, miért, hiszen már nagyon kevés értelme maradt.

Milyen alapvető állati ösztön hajt minket? - tűnődött Alfred magában keserűen. Arra készlet, hogy csak a túlélésre összpontosítsunk, amikor sokkal könnyebb lenne, ha leülnénk és meghalnánk.

A kocsi két keréken vette az egyik kanyart. A sarkan nekiesett a halott fagyos testének. Aztán a kocsi visszabillent. Alfred is visszanyerte az egyensúlyát, és Edmund herceg holtteste szokott méltóságával a helyére segítette.

Miért ragaszkodom ennyire az élethez? Végül is, mi maradt még számomra? Még ha el is tudok menekülni erről a világról, soha nem menekülhetek el az elől a tapasztalat elől, amelyet itt szereztem az elől, hogy tudom, mivé vált a népem. Miért kellene rohannom, és figyelmeztetnem Baltazart? Ha életben marad, tovább fogja keresni a Halálkaput. Rájön majd, hogyan léphet be rajta, és elviszi a nekromancia mételvét a többi birodalomba. Haplo maga is azzal fenyegetőzött, hogy bemutatja ezt a tudományt a mesterének.

Igaz, tűnődött Alfred, Patryn ezt akkor mondta, amikor megérkeztünk. Azóta nem említette a dolgot. Kíváncsi lennék, most mi a véleménye. Néha úgy érzem, ugyanaz a rettenet sugárzik az ő szeméből, amelyet én érzek a lelkemben. És a Kárhozottak Szobájában ő volt az a fiatalember, aki mellettem ült! Ő is látta, amit én láttam...

- Ő is harcol ellene, ahogyan te szólalt meg a herceg, megszakítva Alfred gondolatait.

Alfred meglepetten próbált megszólalni, próbált tiltakozni, de a szavak kizöttyentek a szájából. Majdnem leharapta a nyelvét. Edmund herceg azonban így is megértette.

– Hármótok közül csak az egyikőtök szíve nyílt meg az igazság felé. Jonathan nem teljesen érti a dolgot, egyelőre, de közel áll hozzá, sokkal közelebb, mint te.

- Tudni... akarom... az igazat! - nyögte ki végre Alfred összeszorított foggal, nehogy ismét megharapja a nyelvét.

- Valóban? - kérdezte a szellem, és Alfred úgy látta, hűvösen elmosolyodik. - Hát nem azzal töltötted az egész életedet, hogy megtagadd?

Az ájulós varázslatai: melyeket az első pillanattól tudatosan arra használt, hogy elfedje mágikus hatalmát, mostanra kicsúsztak az irányítása alól. Az ügyetlensége: a test, mely tökéletes ellentétben állt a szellemmel. Hogy képtelen volt arra - vagy csak nem volt rá hajlandó? -, hogy olyan varázslat jusson eszébe, mely túl sok hatalmat adna a kezébe, hatalmat, melyet ő nem akart birtokolni, s melyet mások talán megpróbáltak volna elbitorolni tőle. Következésként megfigyelő álláspontra helyezkedett, s nem volt hajlandó sem a jó, sem a rossz oldalon beavatkozni.

- De mi mást tehettem volna? - kérdezte Alfred védekezően. Ha a mensch-ek rájöttek volna, hogy isteni hatalommal bírok, kényszerítettek volna, hogy arra használjam ezt a hatalmat, hogy beleavatkozzam az életükbe.

– Kényszerítettek volna? Vagy esetleg kísértésbe vittek volna?

– Igazad van - ismerte el Alfred. – Tudom, hogy gyenge vagyok. A kísértés túlságosan erős lett volna, túlságosan erős volt. És meg is adtam magam neki – amikor megmentettem a gyermek Bane életét, mikor a halála megakadályozhatta volna a tragédiát, amely aztán következett.

- Miért mentetted meg azt a gyermeket? Miért - a herceg kísérteties tekintete Haplóra vándorolt – mentetted meg azt az embert? Az ellenségedet? Az ellenségedet, aki megesküdött, hogy megöl téged? Nézz a szíved mélyére, hogy megtaláld a választ, az igazi választ!

Alfred felsóhajtott.

– Csalódott leszel. Bárcsak azt mondhatnám, hogy valamilyen nemes eszme miatt cselekedtem - lovagi becsületből, önfeláldozó bátorságból. De nem. Bane esetében a sajnálat vezérelt. Sajnálat egy olyan gyermek iránt, akit senki nem szeretett, aki anélkül halt volna meg, hogy valaha is lett volna egy boldog, perce. És Haplo? Néhány röpké percre az ő bőrébe kerültem. Megértem őt. - Alfred tekintete a kutyára siklott. – Azt hiszem, jobban értem, mint ő saját magát.

- Sajnálat, részvét, szánalom.

– Ez minden, attól tartok.

– Ez minden - felelte a szellem.

Az út, amelyen haladtak, üres volt és kihalt. Rengeteg talp taposta nemrég, a halottak seregének egy része erre haladt. Kiözönlöttek a városból a számos útra, mely a Tűztengerhez vezetett. Sisakok, pajzsok, különböző páncéldarabok, csontok, és itt-ott szétesett csontvázak hevertek szerteszét a hadsereg nyomában. Elhagyott szekerekbe és kocsikba botlottak, utasaikat vagy megölték, vagy még időben elmenekültek a halott sereg közeledtének hírére.

Alfred először azt hitte, Tomasnak igaza van. Nem találkoztak élőkkal azóta, amióta kijutottak a katakombákból. Attól félt, hogy Necropolisban és környékén mindenki áldozatul esett a dühöngő halottaknak. De az útjuk során többször is úgy érezte, hogy a magas kairnfű között mintha mozogna valaki, mintha egy fejet látott volna

kiemelkedni, és egy szempár – élő szempár - kukucskált volna elő rettegve. A kocsi azonban túlságosan gyorsan továbbhaladt, hogy biztos lehetett volna benne, vagy hogy megemlítsa a többieknek, amit látott.

Egy vékonyka reménysugár volt, mely úgy hasított a sötétségbe, mint a csukott ajtóreszen keresztül kiszivárgó fény. Kezdte jobban érezni magát. Hogy az újonnan lelt reménysugártól, vagy a szellem megnyugtató szavainak hatására, nem tudta megmondani. Az agya túlságosan összerázódott, hogy összefüggően gondolkodjon. Ádáz eltökéltséggel kapaszkodott a kocsi oldalába. Az életnek igenis van célja és értelme. Egyelőre nem volt benne biztos, mi is az. De elhatározta, hogy legalább tovább keresi.

A kocsi egyre közeledett a Tűztengerhez, egyre közeledett a veszedelemhez. Mikor egy emelkedő tetejére értek, Alfred lenézett a kikötőre mélyen odalent, s megpillantotta a halottak seregét, mely óriási zűrzavarban kerengett és kavargott a hajók körül. Egy tengeri ráktelep jutott eszébe, melyet megtámadott egy éhes sárkánybébi. Először minden kis rák csak a csattogó fogak előtt próbált menekülni. Azonban a kezdeti pánik és zűrzavar után a fenyegető veszedelem egyesítette az apró rákokat, és egy emberként a betolakodó ellen fordultak. Az anyasárkány csak éppen hogy időben tudta kiszabadítani a csemetéjét.

Lehet, hogy ebben a pillanatban pánik és zűrzavar uralkodik odalent a kikötőben, de az egységes cél hamarosan egybeforrasztja őket.

A kocsi lerobogott a hegyoldalon, kissé keleti irányba tért, hogy elkerülje a dokkokat. Jonathan nyaktörő iramban hajtotta a megvadult paukát. A hadsereg és a hajók eltűntek Alfred szeme elől.

A vad száguldás végül abbamaradt. A kocsi kiért egy sziklás partra a Tűztenger mellett. A pauka összeroskadott a hámban, a földre rogyott, és zihálva vette a levegőt.

Előttük a lángoló magma hatalmas óceánja narancsvörösen izzott, tüzes fénye visszaverődött a barlang tetejéről körkörös lecsüngő, csillogó fekete cseppkövekről. Alul pedig óriási sztalagmitok meredtek felfelé, melyek a tenger vöröslő háttere előtt feketéllettek. A partvonal egy hatalmas, fogakkal teli állkapcsot formált. A magma hullámai lassan nyaldosták a fekete agyarakat. A kanyargó vízfolyam, mely odafentről, a városból igyekezett lefelé, susterogva torkollott a tengerbe, s gomolygó gőzfelhőket küldött a forró, kénes levegőbe.

Az élők és a halott ott álltak a parton, és a hatalmas tengert bámulták. A távolban, alig láthatóan, Alfred úgy hitte, ki tudja venni a másik part vonalát.

- Úgy emlékszem, azt mondtad, lesz itt egy csónak – mondta Haplo, és sötét, gyanakvó tekintettel méregette a herceget.

- Azt mondtam, lesz itt egy út, melyen átjuthatok - javította ki Edmund herceg. - Semmiféle csónakról nem volt szó. - A szellem fehérén világító keze felemelkedett, és az anyagtalan ujj előre mutatott.

Alfred először azt gondolta, Edmund úgy értette, mágikus erejük segítségével keljenek át a lángtengeren.

- Én nem tudok szólalt meg a sartan bátortalanul. - Túl gyenge vagyok. Szinte minden energiámat felemészti csupán az, hogy életben maradjak.

Azelőtt soha nem nehezedett még rá halandóságának súlya, eddig nem ébredt rá, hogy képességeinek megvan a maga fizikai határa. Kezdte megérteni a sartanokat az Abarrachon, kezdte megérteni őket, ahogyan azelőtt Haplót is kezdte megérteni. Ugyanabban a bőrben járt, mint ők.

A szellem nem szólt semmit, de Alfred ismét úgy látta, mosoly villan meg az áttetsző ajkakon. Továbbra is előre mutatott.

– Egy híd – állapította meg Haplo. – Ott egy híd.

- Szentséges... - Alfred azt akarta mondani: Szentséges sardanok. De az ajkára fagyott a szó. Ez volt az a kifejezés, melyet többé nem vesz a szájára, legalábbis komolyan meggondolja.

Most, hogy Haplo felhívta rá a figyelmet, Alfred is meglátta a hidat (úgy gondolta, megtisztelheti ezzel az elnevezéssel.) A valóságban nem volt más, mint egy sor nagydarab, különös alakú szikla, mely valami folytán egyenes vonalban vezetett az egyik parttól a másikig. Úgy nézett ki, mintha egy hatalmas kőoszlop zuhant volna bele a tengerbe, és csontvázszerű maradványai formálták volna a hidat.

- A ledőlt kolosszus állapította meg Jonathan. – Csak az az óceán közepén állt.

– Pontosabban, régebben az óceán közepén állt – helyesbített a herceg. - A tenger folyamatosan apad, így most már elérhetjük, és átkelhetünk rajta.

– Ha van hozzá bátorságunk – morogta Haplo. – A kutyát simogatta, az állat fejét vakargatta. - Nem mintha bármin is változtatna. – Tekintete Alfredre villant. - Ahogy említetted, sardan, nincs más választásunk.

Alfred válaszolni akart, de a torka égett, egész szája kiszáradt. Csak bámult a darabokból álló hídra, a hatalmas résekre, melyek a szétesett oszlop darabjai közt tántogtak, és a magmatengerre, mely alattuk hullámozott.

Egyetlen botlás, egyetlen hibás lépés...

De vajon mi volt eddig az életem, gondolta Alfred szomorúan, ha nem botlások és hibás lépések végtelen sora?

Leküszködtek magukat a parti sziklák között. Az út veszélyes volt, kezük és lábuk gyakran megcsúszott a nedves köveken, köd gomolygott a szemük előtt, mely eltakarta, mi fekszik előttük. Alfred rúnákat kántált, amíg teljesen el nem ment a hangja, és szinte már nem kapott levegőt. Minden egyes lépésére, minden egyes kapaszkodására koncentrálnia kellett. Mire elérték a leomlott kolosszus alját, már teljesen kimerült, pedig az út neheze még előttük állt.

A talapatnál megálltak pihenni, és megvizsgálták az utat maguk előtt. Jonathan sápadt arca izzadságtól csillogott, haja csimbókokban hullott a halántékára. Szeme beesett, sötét karikák keretezték. Kezével megtörölte a száját, megnyalta kiszáradt ajkát – megtámadták őket, mielőtt még vizet hozhattak volna - és úgy bámult a túlpart felé, mintha akaratának egyik végét odakötözte volna, s mintegy kötélként használná, hogy azon húzza közelebb magát.

Haplo kilépett a leomlott kolosszus első darabjára, és megvizsgálta a szikladarabot a talpa alatt. Az első kő, az alap volt a legnagyobb, ezen lesz a legkönnyebb átmenni. Lekuporodott, végigfuttatta a kezét a sziklán, és kíváncsian méregette. Alfred a parton ült, levegő után kapkodott, és irigyelte a Patryn erejét és fiatalságát.

Haplo megmozdult.

- sardan! – szólalt meg parancsoló hangon.

– A nevem... Alfred.

Haplo felnézett, arca elkomorodott, és összeráncolta a szemöldökét.

- Nincs időm játszadozni. Tedd magad hasznossá, ha egy mód van rá! Gyere, nézd ezt meg!

Mindannyian kiléptek a kolosszusra. A kő széles volt – három gazdaszekér is elfért volna rajta egymás mellett, s még mindkét oldalon maradt volna hely egy vagy két kocsinak. Alfred olyan óvatosan járkált rajta, mintha egy kisebb hargastfa ága lett volna, mely egy háborgó folyam fölött vezet keresztül. Mikor odaért Haplóhoz, megcsúszott és térdre esett. Behunyta a szemét, és ujjait a sziklába mélyesztette.

– Biztonságban vagy mondta megvetően Haplo. – A pokolba is, még neked is nagy erőfeszítésedbe kerülne, hogy levedd magad erről az ízéről! Nyisd már ki a szemed,

a fenébe is! Nézd, nézd ezt!

Alfred kinyitotta a szemét, és rettegve nézett körbe. Nagyon messze volt a szikla szélétől, de nagyon is tudatában volt az alattuk hömpölygő lávatengernek, és ettől a perem sokkal közelebbnek tűnt. Elszakította a tekintetét a sűrű, narancsvörös áramlástól, és a keze alá nézett.

Mágikus jelek... a sziklába faragva. Alfred megfedkezett a veszélyről. Keze szeretetteljesen futott végig a kőbe vésett ősi rúnákon.

– A segítségünkre lehetnek ezek valahogyan? Jó még egyáltalán valamire a mágikus erejük? – kérdezte Haplo olyan hangsúllyal, melyből azt lehetett kivenni, szerinte ez a mágia sohasem volt jó semmire.

Alfred megrázta a fejét.

– Nem – válaszolta Alfred fátyolos hangon. – A kolosszus mágikus ereje nem segíthet nekünk. Ez a mágia arra szolgált, hogy életet adjon, hogy továbbítsa az életet ebből a birodalomból idelent, azoknak a birodalmaknak, melyek odafent vannak.

A herceg holtteste felemelte a fejét, s a halott szempár felfelé tekintett egy olyan földre, melyet talán tisztábban látott, mint azt, amelyen most járt. A szellem arckifejezése komorrá, szomorúvá vált.

- A mágia már megtört. - Alfred mély lélegzetet vett, visszanézett a partra, az oszlop talapzatának törött, szilánkos darabjaira. - A kolosszus nem véletlenül dőlt le. Magától nem dőlhetett volna le, a mágikus ereje megakadályozta volna, hogy ilyesmi történjen. Szándékosan döntötték le. Talán azok, akik attól féltek, elszívja az életet Necropolisból, és a fenti birodalmakba továbbítja. De bármi is volt az oka, - a mágikus ereje elapadt, és többé már nem újulhat meg.

Csakúgy, mint ez a világ, a halottak világa.

- Nézzétek! - kiabálta Jonathan. Arca és tekintete visszatükrözte a tűz melegét.

A távolban, alig kivehetően, megpillantották az első hajókat, melyek elhagyták a partot.

A halottak megkezdték az átkelést.

44. fejezet

A tűztenger, Abarrach

Gyorsan igyekeztek előre, olyan sebesen haladtak a rúnákkal televesett oszlopon, amennyire csak mertek. Előnyben voltak a hajókhoz képest, mivel az apadó Tűztenger ennél a pontnál volt a legkeskenyebb. Sokkal közelebb voltak a parthoz, mint Kleitus és a serege. A hajók látványa ösztönzőleg hatott rájuk, új erőre kaptak tőle. A mágikus jelek lehet, hogy elveszítették a hatalmukat, de a kőbe vésett rúnák biztos helyet jelentettek a lépteik számára a csúszós kőfelszínen.

És akkor érkeztek a kődarab végéhez.

Egy hatalmas, V-alakú nyílás választotta el a kolosszus egyik darabját a másiktól. Közöttük ott kavargott a magmatenger, s tajtékot vetett az éles szilánkok között.

- Ezen nem tudunk átkelni! - jelentette ki Alfred, és kétségbeesetten bámulta a repedést.

- Nem, itt fent nem. - Haplo elgondolkodva méregette a hasadékat. - De odalent talán igen. Ekkorát még te is tudsz ugrani, sardan.

- De meg fogok csúszni! Beleesem! Én... én... megpróbálom. - Alfred nyelt egyet,

és lesütötte a tekintetét Haplo összeszűkülő szemének dühös pillantása előtt.

- Nincs más választásunk. Nincs más választásunk. Nincs más választásunk – kántálta Alfred a rúnák helyett. Ami mágikus ereje még maradt, azt tartalékolnia kellett. És valahogy úgy tűnt, a litánia segít.

- Bolond vagy – jelentette ki Haplo, amikor meghallotta, mit csinál. – A Patryn a V-alakú repedés végénél állt, behajlított lábbal, könnyedén, macskaszerű mozdulatokkal egyensúlyozott az egyenetlen kőfelszínen. Megragadta Alfred vézna kezét, és megállította a férfi reszketését. - Ugorj!

Alfred rettegve nézte a hasadékot, mely számára végeláthatatlan lávafolyamnak tűnt.

– Nem! - hökkölt hátra. Nem tudok! Sosem lennék képes rá! Én...

– Ugorj! - dörrent rá Haplo.

Alfred behajlította a térdét, és hirtelen már repült is a levegőben, egy hátulról érkező erős lökés hathatós segítségével. A karja a levegőben kalimpált, mintha repülni akarna, és hatalmas puffanással landolt egy kiálló sziklaszegélyen, úgy húsz láb magasan a lávatenger felett. És csúszott lefelé. Keze kapaszkodó után tapogatózott. Kavicsok csúsztak ki az ujjai között. És zuhant lefelé, egyenesen a magmatengerbe odalent.

- Kapaszkodj! – kiabálta Jonathan kétségbeesetten.

Alfred eszelősen egy kiugró sziladarab felé kapott. Ujjai rákulcsolódtak, és nem zuhant tovább. Tenyere nedves volt az izzadságtól, és lassan kezdett engedni a szorítása. De sikerült találnia egy kapaszkodót, ahol megvetette a lábát. A karja és a lába sajgott az erőlködéstől, de átvette magát a sziklaperemen. Reszketve összekuporodott, nem merte elhinni, hogy most már biztonságban van.

De nem volt ideje, hogy összeszedje magát. Mielőtt még észrevette volna, mi történik, Jonathan is átugrott a repedés fölé, Haplo fáradhatatlan karjai által támogatva. A fiatal herceg könnyedén, elegánsan ért földet. Alfred megragadta, és megtartotta.

- Itt nincs elég hely kettőnknek. Menj följebb! - kérte Alfred. - Én majd itt várok.

Jonathan tiltakozni akart.

Alfred felfelé mutatott. Az oszlop teteje előreugrott, s egy újabb párkányt képzett éppen a fölé a kőlap fölé, ahol álltak. Erős karok kellene hozzá, hogy valaki fel tudjon húzódkodni azon a peremen.

Jonathan látta és megértette, hová kell mennie, s elkezdett felfelé mászni a következő szint felé. Alfred egy pillanatig aggódva figyelte, és nagyon meglepődött, amikor észrevette, hogy Edmund herceg holtteste ott áll mellette a párkányon. Hogy a halottnak hogyan sikerült átjutnia, azt Alfred elképzelni sem tudta. Csak arra tudott gondolni, hogy a szellem valamiképpen segítséget nyújtott a testnek.

A ragyogó fehér alak, a holttest fénylő árnyéka, alig volt kivehető a körülöttük gomolygó ködben. A szellem olyan önállóan tűnt. Vajon miért vesződik vele, hogy magával cipelje az üres testet?

- Állj arrébb, sardan! kiabálta Haplo. – Menj fel a többiekkel!

- Inkább megvárlak. Segítek neked!

- Nem kérek a... – az eztán következő szavak nem voltak kristálytisztán érthetőek, elnyelte őket a magmatenger zúgása – segítségedből!

Alfred úgy tett, mintha nem hallott volna semmit, és hátát a sziklafalnak vetve közönyösen várt tovább.

Haplo a parton dühöngött, de nem volt rá idő, hogy vitatkozzon. Ellenőrizte a kardot, amelyet az övébe tűzött, megbizonyosodott róla, hogy biztosan áll a lábizmai megfeszültek. Előrevetette magát a magma fölé, és úgy kenődött neki a sima

sziklafelületnek Alfred lába alatt, mint légy a falnak. Lassan csúszni kezdett. A kutya a túloldalon hangos ugatásba fogott.

Alfred lenyúlt, megragadta a Patryn rúnákkal borított csuklóját, és húzni kezdte felfelé. Fájdalom hasított a hátába, az izmai feladták a szolgálatot, talpa csikorogva megindult a párkányon, ahol állt. Kezdte elveszíteni a fogást. El kell engednie Haplót, különben azt kockáztatja, hogy maga is átcsúszik a peremen.

De Alfred nem adta fel. Magába mélyedt, és olyan fizikai erőre talált, melyről nem is tudta, hogy a birtokában van. Erősen tartotta magát, összeszedte minden erejét, és egy utolsó, kétségbeesett rántással hátraugrott. A lába kicsúszott alóla, de előtte még áthúzta Haplót a peremen.

A Patryn megkapaszkodott a sziklában és Alfredben, míg vissza nem nyerte a lélegzetét, aztán felhúzta magát a maradék úton. A kutya figyelmeztetés nélkül ugrott, s elegánsan szelte át a levegőt. Mellettük ért földet, s majdnem mindkettőjüket lesodorta a peremről. Aztán csillogó tekintettel nézett egyikről a másikra, szemmel láthatóan remekül szórakozott.

- Még több hajó kelt útra! jelentette Jonathan odafentről - Igyekeznünk kell!

Alfred egész teste sajgott, minden izma lázban égett. Az oldalába szűrő fájdalom olyan volt, mintha valaki késsel böködné. Számos vágás és zúzódás volt rajta, és azon tűnődött, lesz-e még ereje, hogy továbbmenjen, nem beszélve arról, hogy felmásszon arra a párkányra. És vajon hány ilyen darab van még a kolosszusból, amelyen keresztül kell jutni? Hány repedés, amely lehet, hogy még ennél is szélesebb? Behunyta a szemét, aztán vett egy mély levegőt, amitől egyáltalán nem enyhült a tüdejében érzett szűrő fájdalom, és fáradtan nekikészült, hogy folytassa az útját.

- Azt hiszem, meg kellene köszönnöm... kezdte Haplo szokásos, megvető hangján.

- Felejtsd el! Nem kérek a köszönetedből! – kiabálta Alfred. Jólesett kiabálnia. Jólesett, hogy mérgelődhet, és szabadjára engedheti a haragját. - És ne érezd úgy, hogy vissza kell fizetned, hogy megmentettem a francos életedet, mert nem kell! Csak azt tettem, amit tennem kellett. Ennyi az egész!

Haplo döbbenten, zavarodottan bámult Alfredre. A Patryn ajka megrándult. Megpróbált uralkodni magán, de már ő is fáradt volt. Kitört belőle a nevetés. Annyira nevetett, hogy neki kellett dőlnie a sziklafalnak, hogy megtámaszkodjon, addig nevetett, amíg könnyek nem csordultak ki a szemhéja alól. Mikor a megvágott homlokából szivárgó vérral találkozott, Haplo elvigyorodott, és megrázta a fejét.

- Ez az első alkalom, hogy átkozódni hallottalak Sar... - elhallgatott. - Alfred javította ki magát.

Egy repedésen már biztonságban túljutottak, de ez csak az első volt a sok közül. A halottak gőz hajtotta sárkányhajói sebesen szelték a magmatenger habjait, fekete pontokként a vörös háttérben. Alfred lassan vonszolta magát előre az összetört oszlop darabjain, megpróbált nem nézni a hajókra, megpróbált nem nézni a következő hasadékra, és nem gondolni arra, hogy majd át kell ugrania. Egyik lábát tette a másik után, újra és újra és újra, és...

- Biztos, hogy nem érünk át a partra id...

- Sshh! Állj! Álljatok meg! vágott Haplo sziszegve Jonathan mondatának közepébe.

Alfred megpördült, a Patryn feszült figyelmeztetéséből kicsengő vészjelzés áttört a sajgó test és kétségbeesett elme tompultságán. Haplo bőrén izzottak a rúnák, a megszokott kék szint most lilásra festette a magma vörös izzása. A kutya ott állt a gazdája közelében, megvetette a lábát, szőre felborzolódott, és hangosan morgott. Alfred idegesen pillantott hátra, arra számított, hogy halottak seregei lihegnek a

sarkukban a kolosszus kövein.

De semmi. Semmi sem járt a nyomukban. És semmi sem zárta el előttük az utat. A tenger mozdult meg, gyűlt össze, és emelkedett meg körülöttük. Talán dagály? A magmatengeren? A lávára összpontosította a figyelmét, s megpróbálta meggyőzni magát, hogy csak optikai csalódás volt az egész.

Egy szempár! Egy szempár figyeli! Egy szempár a tengerben. Magának a tengernek a szeme! Egy lángoló vörös fej bukkant elő a magma mélyéről, és közeledett feléjük. A rezzenéstelen szempár folyamatosan rajtuk tartotta a tekintetét. Hatalmas volt. Alfred be tudott volna sétálni a pupilla fekete nyílásán, anélkül hogy le kellett volna hajtania a fejét.

– Egy tűzsárkány! – suttogta Jonathan elakadó lélegzettel.

- Hát ez lesz a vég - szólalt meg Haplo halkán.

Alfred túlságosan fáradt volt, hogy izgassa magát. Valójában az első gondolata a megkönnyebbülés volt. Legalább nem kell átugranom még egy átkozott repedést!

A sárkány feje a levegőbe emelkedett, olyan egyenesen és hegyesen, mint egy lándzsahegy. Hosszú, keskeny, elegáns nyaka volt, melyet cseppkövekhez hasonlatos tüskés sörény borított. Pikkelyei fényes vörösen ragyogtak, mikor a test kiemelkedett a tengerből. Ahogy a levegővel érintkeztek, azonnal lehűltek és elfeketedtek, s csak itt-ott izzott rajtuk egy-egy vörös folt, mint egy szénkupacon a kioltott tűzben.

– Nincs hozzá erőm, hogy harcba szálljak vele - jelentette ki Haplo.

Alfred megrázta a fejét. Neki még arra sem volt ereje, hogy megszólaljon.

- Lehet, hogy nem is lesz szükség rá mondta Jonathan. – Csak akkor támadnak, ha fenyegetve érzik magukat.

- De nem nagyon vannak oda értünk - tette hozzá a herceg –, ahogy nekem már volt szerencsém megtapasztalni.

- Akár megtámad minket, akár nem, a késedelem végzetesnek bizonyulhat - figyelmeztette őket Haplo.

– Van egy ötletem. Jonathan lassan, céltudatosan elindult a kolosszus kövén a közelgő sárkány felé. – Ne tegyetek semmilyen fenyegető mozdulatot!

A teremtmény Jonathanra pillantott, de a tüzes szempárt sokkal jobban érdekelte a herceg szelleme.

– Te meg miféle vagy?

A sárkány a herceghez beszélt, nem törődött Jonathannal, és a törött oszlopon állók közül senki mással. Haplo a kutya fejére tette a kezét, hogy csendre intse. Az állat reszketett, de engedelmeskedett a gazdájának.

– Még soha nem láttam hozzád hasonlót.

A sárkány szavai tisztán kivehetőek voltak, tökéletesen érthetően beszélt, de nem kimondott szavakkal. A hang mintha a testükön futott volna keresztül, mint a vérük.

– Az vagyok, aminek mindig lennie kellett - felelte a szellem.

- Valóban. – A ferde vágású szempár a csapatra villant. – És egy Patryn. Összezsúfolva egy sziklán. Mi lesz a következő? Beteljesedik a jóslat?

- Nagy szükségben vagyunk, hölgyem! — mondta Jonathan és mélyen meghajolt. - Necropolis város népének legtöbbje holtan fekszik...

– Az én népem legtöbbje is holtan fekszik! - sziszegte a sárkány, és fekete nyelve kivillant. – Nekem ehhez mi közöm?

- Látod azokat a hajókat, amelyek a Tűztengert szelik át? - mutatott a távolba Jonathan. A sárkány nem fordította el a fejét, nyilvánvalóan tudatában volt, mi történik az óceánjában. – Lázárokat szállítanak, és halottak seregeit...

- Lázárokat! A sárkány szeme összeszűkül. - Már az is épp elég szörnyű, hogy a

halottak járkálnak. Ki hozott lázárokat Abarrachra?

– Én, hölgyem - válaszolta Jonathan. Kezét összekulcsolta és erősen megszorította, hogy magában tartsa a fájdalmát.

- Tőlem nem kaptok semmiféle segítséget! - A sárkány szeme dühösen villogott. - Hadd vigyen a gonosz, melyet ti hoztatok a világra, magával a mélybe!

- Ő ártatlan a bűn elkövetésében, hölgyem. Szerелеmből tette, amit tett – jelentette ki a szellem. - A felesége meghalt, érte áldozta az életét. Nem tudta elengedni.

- Akkor csak ostobaság volt. De bűnös ostobaság. Nincs több...

– Szeretném helyrehozni a hibát, hölgyem - szólt közbe Jonathan. – Felruháztak a hozzá szükséges bölcsességgel. Most próbálom összeszedni a bátorságom... – A szavak cserbenhagyták. Nyelt egyet, és mélylevegőt vett. Egyre erősebben szorongatta a kezét. – A társaimnak és nekem át kell érnünk a túlsó partra még a lázárok és a parancsnokságuk alatt álló halottak előtt.

– Azt akarjátok, hogy vigyelek át titeket - mondta a sárkány.

- Nem... - Alfredet kirázta a hideg.

- Fogd be a szád! – Haplo megragadta a sartan karját, hogy elhallgattassa.

- Ha lenne olyan kedves megtisztelni vele minket, hölgyem! – Jonathan ismét meghajolt.

– Honnan lehetnék biztos benne, hogy azt teszitek majd, amit mondtok? Lehetséges, hogy csak még rosszabbra fordítjátok a dolgokat.

- Ő az, akiről a jóslat beszél mondta a herceg.

Haplo keze Alfred karján megrándult. Alfred látta, hogy a férfi ajka megvonaglik, szemöldöke dühösen összeszalad. De nem szólalt meg, A Patryn fő gondja most az volt, hogyan érhet el biztonságra a hajójáig.

- És te is vele tartasz ebben a dologban? – tudakolta a sárkány.

- Igen. – Edmund herceg holtteste egyenes tartással feszített, mellette szikrázó árnyékként a szellem.

- A Patryn is?

– Igen, hölgyem - válaszolt Haplo kurtán, s elharapta a szavak végét. Mi más mondhatna még, miközben az a lángoló vörös szempár fürkészőn rá szegeződik?

– Elviszlek titeket. Siessetek!

A sárkány közelebb csusszant a ledőlt kolosszushoz, tüskékkel borított nyaka és feje az alatta álló apró alakok fölé tornyosult. Kígyózó, tekergő teste kiemelkedett a tengerből, lapos hátán, teljes hosszában a gerince mellett, tüskék futottak végig. Farkának tüskés vége valahol messze, messze mögötte csapkodta a lábát.

Jonathan megragadta az egyik tüskét, megkapaszkodott benne, és gyorsan felszállt a sárkány hátára. A holttest követte, ragyogó szelleme irányította a lépteit. Utánuk Alfred következett, óvatosan megérintette a teremtmény sörényét, arra számítva, hogy forró lesz. A pikkelyek azonban hűvösek voltak, szilárdak, és úgy ragyogtak, mint a fekete üveg.

A sartan már utazott sárkány hátán az Arianuson, és bár ez a teremtmény sokban különbözött azoktól, melyekkel a levegő világán találkozott, nem volt annyira megrettenve tőle, mint ahogy számította. Csak Haplo és a kutya maradt az oszlopon, a Patryn aggodalmas tekintettel méregette a sárkányt, s pillantása az előtte fekvő kövekre siklott, mintha azt fontolgatná, melyik lehet a jobbik választás. A kutya nyüszítve lapult meg és bújt a gazdája háta mögé, minden tőle telhetőt megtett, hogy elkerülje a sárkány tekintetét.

Alfred éppen eleget tudott a Labirintusról ahhoz, hogy megértse a Patryn félelmeit, megértse, milyen dilemma előtt áll. A Labirintusban a sárkányok okosak, ellenségesek és halálos fenyegetést jelentenek; sosem lehet megbízni bennük,

mindig el kell kerülni őket. De a halottak gőzhajói már az óceán közepe felé jártak. Haplo döntött, és felugrott a sárkány hátára.

- Ide, kutya! – kiabálta.

Az állat fel-alá rohangált az oszlopon, tett egy erőtlen kísérletet az ugrásra, aztán az utolsó pillanatban megtorpant, és nyüszítve futkosott tovább az oszlopon.

- Igyekezz! – figyelmeztette a sárkány.

- Kutya! – Haplo parancsolóan csettintett az ujjával.

Az állat összeszedte magát, és egy kétségbeesett ugrással egyenesen Haplo karjaiba vetette magát, s majdnem lesodorta a gazdáját a teremtmény hátáról.

A sárkány olyan lendülettel fordult meg, amely felkészületlenül érte Alfredet. Elengedte a teremtmény sörényét, és majdnem lecsúszott a hátáról. Megragadott egy tüskét, mely magasabb volt, mint ő maga, és mindkét kezével megkapaszkodott benne.

A tűzsárkány olyan könnyedén szelte a látatengert, mint ahogyan az Arianus sárkányai szelték a levegőt, kígyózó mozdulatokkal és farkának csapkodásával hajtotta előre hatalmas, szárnyatlan testét. Ahogy haladtak, a forró levegő hátrafújta Alfred ritkás haját, s a köpenye mögötte lebegett. A kutya egész úton rettegve vonyított.

A sárkány átvágott a hajók között, majd megelőzte őket. Otthon volt a saját közegében, s félelmetes sebességgel haladt. A hajók vasszerkezete képtelen volt felvenni vele a versenyt. De már több mint félúton jártak. A sárkánynak közel kellett mennie hozzájuk, ott siklott el a vezérhajó orra előtt. A halottak meglátták őket. Nyilak záporoztak rájuk és röptültek el mellettük, de a sárkány túl gyorsan siklott a tengerben ahhoz, hogy eltalálhassák őket.

- Az én népem – szólalt meg a herceg kiüresedett hangon.

Kairn Telest halottainak serege csatarendbe állítva várakozott a kikötőben, felkészült, hogy találkozzon Necropolis halottainak seregével, és visszaverje őket, mielőtt azok megvethetnék a lábukat.

Baltazar stratégiája megalapozott volt, de nem tudott a lázárokról, és nem hallott róla, mi történt Necropolisban. Felkészült a harcra - a háborúra két város között. Fogalma sem volt róla, hogy ez a harc már a halottak és az élők között folyik. Nem is gyanította, hogy rajta és az emberein kívül már csak néhány élő teremtmény van Abarrachon, és hogy hamarosan azon kaphatják magukat, hogy a saját halottaik ellen kell megvédeniük az életüket.

- Megcsináljuk – jelentette ki Haplo. - De nem sok híján. - Tekintete Alfredre villant. Ha vissza akarsz jönni velem a Halálkapun keresztül, rohanj egyenesen a hajóra! Jonathan meg én majd követünk.

- Jonathan? - Alfred meglepődött. - De ő nem akar jönni. Saját jószántából nem. – Aztán megértette. - Nem adsz neki választási lehetőséget, ugye?

- Elviszem a nekromantát magammal a Nexusra: Ha te is jössz, igyekezz a hajóra. Meg kellene köszönnöd nekem, Alfred – tette hozzá Haplo gúnyos mosollyal. – Megmenteni az életét. Mit gondolsz, meddig maradhatna itt életben?

A parton lévő látóterébe kerültek. Edmund herceg holtteste, a szelleme ösztönzésére, mindkét karját a magasba emelte. Hatalmas éljenzéssel üdvözölték, és halott katonák seregei rohantak a segítségére a rakparton, hogy megvédjék őt a támadásoktól, míg partra szállnak.

A sárkány a dokkok között úszkált, óriási lávahullámokat küldve a partvonalra. A halottak hajói olyan szorosan mögöttük értek partot, hogy Alfred látta a lázár Kleitus rettenetes, vonagló alakját a vezérhajó orrában. Mellette pedig - Jerát.

45. fejezet

Biztos kikötő, Abarrach

Haplo hajója lehorgonyozva himbálózott, biztonságban, sértetlenül, érintetlenül. Perceken belül a fedélzeten lehetnek, s a Patryn rúnái megvédik őket a támadások ellen. Alfred szorult helyzetben volt. Amit Haplo mondott, az kétségkívül igaz. Jonathan herceg nem maradna túl sokáig életben Abarrachon. Egyetlen még élő sem állhat ellen túl sokáig a halottak tombolásának, akiket a lázárok bosszúállásra és pusztításra ösztönöznek.

Legalább egy embert, egy sartant megmenthetek. Sajnálat, részvét, szánalom... Biztosan találok rá valami módot, hogy távol tartsam a nekromantát attól az úgynevezett Nexus Urától! De mi van, ha nem sikerül? Milyen rettenetes tragédiák következnek majd be, ha egy nekromanta átjut a többi világra? Nem lenne jobb, ha mégis itt halna meg?

Kairn Telest seregei a dokkok közé igyekeztek a hercegük megmentésére. Íjászok fedezték a menetet, nyílvesszők szeltek át a levegőt, és hangosan csattantak a sárkányhajók vasból készült oldalán. A halottak kirángatták a nyílvesszőket hideg testükből, és a magmába vetették, ahol kígyószerű sziszegéssel eltűntek szem elől. Kleitus kihúzott egy nyílvesszőt, mely a mellkasába fúródott, és megsuhogtatta a magasban.

- Nem vagyunk az ellenségeitek! – kiabálta. Hangja ott zengett a magmatenger felett, s elcsendesítette Kairn Telest halottait odalént a kikötőben. - Ők, az élők - mutatott Baltazar fekete köpenyes alakjára - a ti valódi ellenségeitek! Rabszolgaságba kényszerítettek titeket, és megfosztottak minden méltóságotoktól!

- Csak ha az élők nem lesznek már többé, akkor lesznek a halottak szabadok! – kiabálta Jera.

– ...a halottak szabadok... – visszhangozta meggyötört lelke.

Kairn Telest serege elbizonytalanodott, megingott. A levegőt megtöltötte szellemeiknek panaszos sivítása.

– Itt az idő! – kiabálta Haplo. – Ugrás!

A sárkány hátáról a dokkok közé ugrott Alfred követte, és úgy ért földet, hogy keze-lába kuszán összetekeredett, s némi időbe telt, mire kibogozta őket. Mikor végre felegyenesedett, és többé-kevésbé el tudott indulni, látta, hogy Haplo erősen megragadja Jonathan karját.

– Gyerünk, Felség! Te velem jössz!

- Hová? Hogy érted?

- A Halálkapun át, Felség. Vissza az én világomra. - Haplo a hajója felé mutatott.

Jonathan a jármű felé pillantott, és megértette, hogy ott biztonságban lenne. Elbizonytalanodott, megingott, csakúgy, mint a halottak körülötte. A sárkány a part közelébe úszott, megállt, és ferde vágású szeme várakozón figyelt.

Jonathan megrázta a fejét.

- Nem – jelentette ki halkan.

Haplo szorítása erősödött.

– A fenébe is, éppen megmentem az életedet! Ha itt maradsz, meghalsz!

– Hát nem érted? - kérdezte Jonathan, és különös, szenvtelen nyugalommal nézett a Patrynra. - Éppen ez az, amit szeretnék!

- Ne légy örült! - Haplo elveszítette az önuralmát. – Tudom, hogy azt hiszed,

valamiféle felsőbb hatalommal kerültél kapcsolatba, de ez csak egy trükk volt! Az ő trükkje! Alfred felé bökött az ujjával. Amit láttál, hazugság volt! Mi vagyunk a legfelsőbb hatalom az univerzumban! A Mesterem a legfelsőbb hatalom. Gyere vissza velem, és meg fogod érteni...

Egy felsőbb hatalom! A felfedezés villámcsapásként hasított belé. Alfrednek földbe gyökerezett a lába, s a talaj kezdett kicsúszni alóla. Most már megértette, megértette, mi történt vele abban a teremben! Emlékezett a békesség és a megelégedettség érzésére, mely odabent eltöltötte, és megértette, miért érzett akkora szomorúságot, amikor magához tért a látomásból, és rájött, hogy az érzés elmúlt. De a Patrynra volt szüksége ahhoz, hogy erre rájöjjön!

Mélyen, legbelül tudtam, mi az igazság, de magamnak sem ismertem be, jött rá Alfred. Miért nem hallgattam a szívemre?

Azért, mert ha létezik egy felsőbb hatalom, akkor mi, sardanok, rettenetes, ijesztő, megbocsáthatatlan hibát kivettünk el!

Az elgondolás túlságosan szörnyű volt ahhoz, hogy felfogja. Agya alig volt képes feldolgozni az érzelmek áradatát, mely benne kavargott, új fogalmak és elképzelések törtek utat az ágyába, hullámokban, egyik a másik után. A szilárd talaj, ahol állt, hirtelen kicsúszott a talpa alól, sorsára bízva egy olyan veszedelmeket rejtő tengeren, ahol nincsenek hajók, nincs tájoló, nincs horgony.

Egy nyílvevő fűtült el Alfred mellett, s hirtelen tudatára ébredt, hol vannak és milyen veszély fenyegeti őket. Kairn Telest halottai felemelték a fegyvereiket, és saját fajtájuk ellen fordultak.

Egy elhajított dárda eltalálta Haplo karját. Vér serkent ki az egyébként nem túl komoly sebből, de az, hogy a dárda hegye megsértett egy bőrre tetovált rúnát, mindenesetre azt mutatta, hogy a Patryn mágikus ereje gyengül.

- Nem tudod megállítani őket? - kiabálta Alfred Edmund hercegnek. Bízott benne, hogy csinál valamit, amivel megakadályozza Abarrach utolsó életben maradtainak lemészárlását. - Ezek a te embereid!

A halott némán állt, némábban, mint a halál ezen világon. A szellem szikrázó tekintete Jonathanra szegeződött.

- Menj el, Patryn! mondta Jonathan. - Neked nincs részed abban, ami Abarrachon történik. Mi magunk hoztuk a fejünkre a bajt. Meg kell tennünk, amit tudunk, hogy helyrehozzuk a hibánkat. Térj vissza a világodra és oszd meg a népeddel a tudást, melyet itt szerezteél.

- Pfü! - köpött Haplo a földre. - Gyerünk, kutya! - A Patryn a hajó felé futott. A kutya még vetett, egy pillantást hátra, Alfredre, aztán a gazdája után rohant.

Kleitus, hajója befutott a dokkba. A rámpákat leengedték, a halottak kirajzottak, hogy csatlakozzanak a parton lévő testvéreikhez. Jonathant hamarosan egy egész hadsereg veszi majd körül. A hajó fedélzetén Kleitus és Jera egymás mellett álltak. A hercegné kinyújtotta a kezét, és azt kiabálta a halottaknak, hogy öljék meg a férjét.

Jonathant nem kerítette hatalmába a zűrzavar. A feleségét bámulta fájdalomtól és szomorúságtól sápadt arccal. A keserű küzdelem elhomályosította a tekintetét.

Tudja, mit kell tennie, gondolta Alfred, de fél. Tudnék valahogyan segíteni? A sardan idegesen tördelte a kezét. Hogyan tudnék segíteni? Nem értem, mi történik.

Újabb nyílvevők záporozták Alfredre, s méhrajként suhantak el mellette. Az egyik beleállt a köpenyébe, egy másiknak a hegye pedig a cipőjének orrába fúródott. Egy nyílvevő Haplo combját találta el. A Patryn a lábához kapott, és megpróbált tovább futni. Vér csordult ki az ujjai közül. A lába felmondta a szolgálatot, és a dokkra roskadt.

A halottak ujjongásban törtek ki, többen kiléptek a sorból, és rohanni kezdtek felé.

A kutya megpördült, hogy szembeszálljon velük, a fogát vicsorgatta, és a szőrét borzolta. Haplo felállt, megpróbált sántikálva továbbvándorolni, de tudta, nem képes olyan gyorsan haladni, hogy maga mögött hagyja a halottakat. Kirántotta a kardját, megfordult, és felkészült a harcra.

A nyílveszők úgy záporoztak Jonathan körül, mintha esőcseppek lettek volna. A herceg nem törődött velük, egyik sem találta el. Higgadt volt és eltökélt. Csendre intőn felemelte a kezét, s a fájdalomtól sújtott arcú fiatal férfi megjelenése olyan parancsoló volt, hogy a halottak elhallgattak, a lázárok abbahagyták a bosszúra felszólító kiabálást. Még a szellemek halk, panaszos siránkozása is elcsendesült.

Jonathan felemelte a hangját.

– Az ősi időkben, amikor mi, sardanok először tettük be a lábunkat erre, a világra, amelyet mi alkottunk, azon dolgoztunk, hogy jó életet biztosítsunk mind magunknak, mind a mensch-eknek és azoknak a teremtményeknek, melyek szent bizalommal fordultak felénk. Kezdetben minden jól ment, egyetlen kivétellel: nem hallottunk a testvéreink felől, akik a többi világon éltek.

– Hallgatásuk először csak nyugtalanító volt. Aztán vészjóslóvá vált, mivel a mi világunk kezdett cserbenhagyni minket. Vagy talán helyesebb lenne, ha azt mondanánk, hogy mi kezdtük cserbenhagyni a világunkat. Ahelyett, hogy azon munkálkodtunk volna, hogyan óvhatnánk meg, és tarthatnánk fenn a forrásainkat, felelőtlenül pazaroltuk Őket, mert abban hittünk, hogy egyszer majd fel tudjuk venni a kapcsolatot a többi világgal. És ők majd ellátnak minket azzal, amiben hiányt szenvedünk.

– Először a mensch-ek estek áldozatul a kegyetlen világnak, mely lassan kezdett kihűlni, és meddővé válni körülöttünk. A következők a teremtmények voltak. És aztán a saját népességünk is csökkenni kezdett. És abban a kritikus helyzetben a népünk két lépést tett - egyet előre, a fény felé, egyet pedig hátra, a sötétségbe.

- A sardanok egy csoportja fel akarta venni a harcot a halállal, véget akart vetni a halálnak. Ők a nekromancia felé fordultak. Ahelyett azonban, hogy legyőzték volna a halált, a rabjává váltak. Ugyanakkor a sardanok egy másik csoportja egyesítette mágikus erejét és tehetségét, és megpróbáltak kapcsolatot teremteni a másik három világgal. Építettek egy termet, melyet erre a célra használtak, és bevitték egy asztalt, mely egy másik hely és másik idő egyik utolsó fennmaradt erekléje volt. És kapcsolatot teremtettek...

Jonathan hangja elhalkult.

– De nem a testvéreinkkel a többi világon. Kapcsolatot teremtettek egy magasabb hatalommal. Beszéltek az Egy Istennel, akiről már hosszú-hosszú ideje megfeledkeztünk.

- Eretnekség! - kiáltott fel Kleitus, és „Eretnekség!” visszhangozták susogó hangon a halottak.

– Igen, eretnekség. - Jonathan túlkiabálta a lármát. – Éppen ezzel vádolták ezeket a sardanokat sok évvel ezelőtt. Hiszen végül is mi vagyunk az istenek, nemde? Világokat szakítottunk szét! Újakat teremtettünk! Legyőztük még magát a halát is! Nézzetek körbe magatok körül!

A herceg széttárta a karját, balra fordult, aztán jobbra, majd előre- és hátrafelé mutatott.

- De vajon ki nyert?

A halottak hallgattak. Alfred felpillantott Kleitusra, aki a sárkányhajó orrában állt, és a lázár vibráló alakjának gúnyos mosolyából látta, hogy az uralkodó éppen kiengedi a kötelet, és hagyja, hogy az áldozata rátegye a hurkot a saját nyakára. A lázár csak erősen meghúzza, és élvezettel figyeli majd, hogy áldozata hogyan rángatózik és

vonaglik benne.

Jonathan csak egyre rontott a dolgokon, ahelyett hogy javított volna rajtuk, de Alfred nem tudta, hogyan állíthatná meg... vagy hogy egyáltalán meg kell-e állítania. A sardan még soha ezelőtt nem érezte magát ennyire teljesen, tökéletesen tehetetlennek.

Egy hideg érintéstől a lábán Alfred majdnem a tengerbe ugrott. Azt hitte, az egyik halott keze az, és remegve várta a halált, míg meg nem hallotta a halk, szívszaggató nyöszörgést.

Alfred kinyitotta a szemét, és megkönnyebbülten felsóhajtott. A kutya állt mellette. Mikor megbizonyosodott róla, hogy a sardan minden figyelmét neki szenteli, az állat oldalra lépett egy pár lépésnyit, aztán hátraugrott, s várakozó tekintettel nézett Alfredre.

A kutya természetesen azt akarta, hogy menjen oda a gazdájához. Haplo a mólón állt, hátát nekivetette egy kairnfübálának. A Patryn válla beesett Arca halottsápadt volt. Csak vasakarátának és erős túlélési ösztönének köszönhetette, hogy nem vesztette el az eszméletét.

Sajnálát, részvét, szájalom...

Alfred mély lélegzetet vett. Avval számolva, hogy megállítják, nekitámadnak, beléáll egy nyílveendő, dárda vagy kard hegye, összeszedte minden bátorságát, és elindult a halottak között Haplo felé.

Jonathan folytatta a beszédét, a beszédet, melyet Alfred szájalmasnak ítélt. Tudta, milyen véget ér, mint ahogy – ébredt rá hirtelen – a fiatal herceg is.

– Az őseink tartottak ezektől az emberektől, akik előléptek és felemelték a szavukat a nekromanták ellen, figyelmeztettek minket, hogy változtatnunk kell a viselkedésünkön, különben végül nemcsak magunkat pusztítjuk el, de megzavarjuk a törekeny egyensúlyt, mely a világegyetemben uralkodik. Őseink válaszképpen eltették láb alól az „eretnekeket”, testüket pedig bezárták a terembe, melyet az „Átkozottak Szobájaként” ismerünk, és körbevették őket védőrúnákkal.

A halottak tekintetükkel követték Alfredet, de nem kísérelték meg megállítani. Odaért Haplóhoz, és letérdelt a sebesült férfi mellé.

— Mit... mit tehetnék? - kérdezte suttogva.

- Semmit - válaszolta a Patryn fájdalomtól összeszorított foggal. - Hacsak nem tudod elhallgattatni azt az örültet,

- Legalább, amíg beszél, nyerünk egy kis időt...

— Mire? — kérdezte Haplo keserűen. — Talán írunk egy utolsó levelet haza, vagy mi?

- Nem tettek ellenem semmit.

- Minek izgassák magukat? Tudják, hogy nem megyünk sehová.

— De a hajód...

— Tégy egyetlen lépést felé, és az lesz az utolsó az életedben. — Haplo remegve vett egy lélegzetet, és elnyomott egy sóhajtást. Nézd a sárkányhajó fedélzetét! A hercegné nem a férje mondókájára figyel.

Alfred felnézett, és látta, hogy Jera tekintete egyenesen őrá szegeződik.

— Tud a hajóról. És tud a Halálkapuról is. Emlékeztek? — Haplo feljebb tornázta magát ültében, de a mozdulat olyan fájdalmas volt, hogy elakadt a lélegzete. A kutya, mely ott állt fölötte, együttérzően nyüsztett. — Azt hiszem... hogy ők akarják a kezükbe kaparintani, és megpróbálnak átjutni...

- Átjutni az élők világába! Átjutni, hogy gyilkolhassanak tovább! Ez... ez borzasztó! Tennünk kell valamit!

- Nyitott vagyok a javaslataidra! mondta Haplo szárazon.

Sikerült félig kirángatnia — hogy milyen rettenetes fájdalmak árán, azt Alfred el sem tudta képzelni — a nyílveesszőt a lábából. De a nyíl hegye benne maradt a combjában, nadrágjának szárát átítatta a vér. Inge beleragadt a karján lévő sebbe, így kezdetleges kötésekként szolgált. A mély vágás nyomban felnyílt és vérezni kezdett volna, ahogy megmozdul.

- Lehet, hogy van még egy esélyünk szólalt meg halkán, s tekintete Jonathant fürkészte. — Azt ugye te is látod, hová vezet ez a kis előadás?

Alfred nem válaszolt.

— Amikor nekilátnak az öldöklésnek, akkor rohanunk oda a hajóhoz. Ha egyszer már fedélzeten vagyunk, a rúnák megvédenek minket. Legalábbis remélem.

Alfred ismét Jonathanra nézett, aki ott állt, egyedül.

- Úgy érted... itthagyjuk?

Haplo véres keze előreacsusszant, megragadta Alfred gallérját, és egészen közel húzta magához, míg az arca olyan egyujjnyira nem került az övétől.

— Figyelj rám, a fene essen beléd! Tudod, mi történik, ha ezek a lázárok átjönnek a Halálkapun! Hány ártatlannak kell majd meghalnia? Hánynak az Arianuson? Hánynak Pryanon? Tedd ezt mérlegre egyetlen élet ellenében ezen a világon! Te vagy az, ki elérted, hogy higgyen ebben az úgynevezett „felsőbb hatalomban”. Te vagy az, aki a halál karjába taszítottad! És most azért is te akarsz a felelős lenni, hogy magát a halált hozod át a Halálkapun?

Alfred nyelve feldagadt. Nem tudott megszólalni, csak bámult Haplóra néma döbbenettel.

Jonathan szilárd, határozott, erőteljes hangja magára vonta a figyelmüket. Még Jera halott tekintete is felé fordult.

- A védőőrnáitok nem tudták távol tartani azokat, akik az igazságot keresték! Láttam. Hallottam. Éreztem. És mégsem értem még teljesen. De megvan a hitem. És be fogom bizonyítani nektek a felfedezésemet.

Jonathan tett egy lépést előre, és esdeklőn széttárta a karját.

- Drága feleségem! Nagyon rosszat tettem veled. De jóvá fogom tenni. Ölj meg itt, ahol állok! A te kezed által fogok meghalni. Aztán élessz fel! Csatlakozom majd a soraitokhoz, az örökkévalóságig kárhozatra ítélek soraihoz.

A lázár, amely valaha Jera volt, ellépett Kleitus mellől. Végigsétált a rámpán, mely a hajóról a mólóra vezetett. A szelleme, mely a halott burokból rekedt, olyan messzire hullámozott előre, amennyire csak tudott, folytonosan változó karját türelmetlen vágyakozással tárta szét.

Jonathan arcán könnyek futottak végig.

— Hát úgy jöttél hozzám, mint az asszonyom, Jera...

Jonathan várta, hogy Jera közelebb érjen. A halottak körük gyülekeztek, és vártak. Edmund herceg holtteste és homályos szelleme, mely szabadon lebegett mellette, szintén várt. Odakint a magmatengeren a sárkány az izzó lávahullámok között sodródott, és várt. A lázár, mely valaha Kleitus volt, a hajó fedélzetén állt, nevetett és várt.

A holttest széttárta a kezét, mintha a keblére akarná szorítani a férjét. A halál által megerősödött, könyörtelen ujjak azonban Jonathan torkára kulcsolódtak.

- Most! — kiáltotta Haplo.

Haplo Alfred felé nyújtotta a kezét, hogy támogassa. A sarkan rémült pillantást vetett hátra a válla fölött. Nem látta Jonathant, mert a halottak falat húztak a fiatal férfi körül. Öklöket látott lecsapni, majd egy kard villant fel, aztán fojtott hörgést hallott. Mikor a kard ismét felemelkedett, a pengéjét vér festette sötétre.

Sötétség kezdte átölelni Alfredet, vigaszt adó, megnyugtató felejtés, egy hely, ahol megbújhat, és ahol nem felelős semmiért, ami történik, még a saját haláláért sem.

- Alfred, el ne ájulj! A fenébe is, sarkan, egyszer a nyomorult életedben vállald a felelősséget!

Felelőség. Igen, felelősek vagyunk. Én vagyok a felelős... mindezért. Magam is olyan voltam, mint egy halott, mászkáltam a világban, testem üres porhüvelyében, s a lelkem ezalatt egy kriptában volt eltemetve...

- Semmit sem tehetsz Jonathanért – jelentette ki Haplo reszelős hangon -, maximum annyit, hogy meghalsz vele együtt. Segíts, hogy elérjük a hajót!

A sötétség visszahúzódott, de úgy tűnt, minden érzést és racionális gondolatot magával vitt. Alfred kábultan tette, amit mondtak neki, úgy engedelmeskedett Haplónak, mint egy bábu vagy egy gyermek. A sarkan átkarolta a Patryn hátát és vállát. Támogatta Haplo bicegő lépéseit, s támaszt nyújtott lehangolt lelkének.

— Állítsátok meg őket! — üvöltötte dühösen Kleitus. — Szükségem van arra a hajóra! Engedjétek oda, hogy megállítsam őket!

De a halottak ezrei, akik gyilkolási vágytól hajtva a kikötőben nyüzsögtek, Kleitus és a zsákmánya között álltak. Néhány holttest halotta az uralkodó kiabálását, de a legtöbbjük fülébe csak az áldozatuk kiáltásai jutottak el, aki csatlakozott hozzájuk a halálban.

- Ne nézz hátra! - adta ki a parancsot Haplo elfúló lélegzettel. — Csak fuss tovább!

Alfred karja sajgott az erőlködéstől, ahogy Haplót támogatta, s a körülöttük lángoló lávatenger tüze szinte égette a tüdejét. Megpróbálta mágikus erejét segítségül hívni, de túlságosan félt, túl kimerült volt, túl gyenge. Jelek kavarogtak az agyában, és vakító lángokként villantak fel előtte. Az elfeledett nyelv ábrái nem jelentettek semmit a számára.

Haplo segítőjére támaszkodott, lépései bizonytalanok voltak, de nem lassultak. Alfred ránézett, a Patryn arca hamuszürke volt, fogát erősen összeszorította, és izzadságcseppek csillogtak a bőrén. Már közel jártak a céljukhoz, a hajó már ott volt az orruk előtt. De szorosan a hátuk mögött lépések zaja hallatszott.

A léptek hangja tovább ösztökélte Alfredet. Már közel volt, nagyon közel...

Fekete csuklyák bukkantak fel előttük, és sötétítették el a levegőt, mint az éjszaka fala.

- A fene vigye az egészet... — sóhajtott Haplo, s a hangja kimerültnek, érdektelennek tűnt.

A halottaktól való félelmükben megfélemedeztek az élőkről. Baltazar állt előttük. Arca sápadt volt, fekete szeme vörösén csillogott az izzó láva fényében, s eltökélten zárta el előttük a hajóhoz vezető utat. Felemelte a kezét, és Alfred rémülten rezzent össze. De a kezek esdeklőn összekulcsolódtak.

- Vigyetek minket magatokkal! — könyörgött Baltazar. — Vigyetek el engem, vigyék el az embereimet! Annyit, ahányan felférünk a hajóra!

Haplo átható tekintettel méregette Baltazart, de nem tudott válaszolni, kifogyott belőle a szusz. Alfred úgy gondolta, a nekromanta már megpróbált feljutni a fedélzetre, de a Patryn védelmező rúnái megakadályozták. A kutya figyelmeztetően vakkantott.

— Megtanítalak a nekromancia tudományára! — ajánlotta Baltazar csendes, sürgető hangon. Gondolj a hatalomra, mely a többi világban rejlik! Halottak seregei harcolhatnának az oldaladon! Halottak tömege szolgálhatna téged!

Haplo tekintete Alfredre villant. A sardan lesütötte a szemét. Fáradt volt, megsemmisült. Megtett minden tőle telhetőt, de az nem volt elég. A teremben feltámadt benne a megmagyarázhatatlan, és nem egészen érthető remény. De meghalt Jonathannal együtt.

— Nem! — jelentette ki Haplo.

Baltazar fekete szeme elkerekedett a döbbenettől, hitetlenkedve meredt Haplóra, aztán dühösen összeszűkül. Sötét szemöldöke összehúzódott, az esdeklő kéz ökölbe szorult.

- Ez a hajó az egyetlen esélyünk a menekülésre! Amíg élsz, te nem árulod el nekem, hogyan lehet megtörni a rúnákat, de a holttested majd igen! — tett egy lépést Haplo felé.

A Patryn ellökte Alfredet, amitől a sardan nekiesett egy kairnfűbálának.

- Nem, ha a testem oda kerül, akkor nem! — intett Haplo a lávatenger felé. Ép lábán óvatosan egyensúlyozva, véres kezében a karddal, megállt az obszidián híd peremén, csak néhány lépésnyire az égető haláltól.

Baltazar megtorpant. Alfred halványan hallotta, hogy Kleitus kiáltásai egyre hangosabbak, hogy egyre több láb rohan dobogva feléjük. A kutya abbahagyta az ugatást s ott állt Haplo mellett. Alfred összeszedte magát. Nem volt egészen tisztában vele, mit is kellene tennie, s kétségbeesetten próbálta összegyűjteni mágikus erejét.

Fagyos hang ütötte meg a fülét közvetlen közlől.

– Hagyd őket elmenni, Baltazar!

A nekromanta sajnálkozó tekintetet vetett a hercegre, és megrázta a fejét.

- Te már meghaltál, Edmund. Nincs többé hatalmad az élők fölött. – Baltazar egy lépéssel közelebb lépett Haplóhoz.

Haplo egy lépéssel közelebb lépett a halálhoz.

- Hagyd őket elmenni! – ismételte meg komoran Edmund herceg.

- Felséged saját népének végzetét okozza! – kiabálta Baltazar. A nekromanta szája habzani kezdett. – Én meg tudom menteni őket! Én...

A holttest felemelte viasszerű kezét, egy villám csapott elő belőle, és csapódott a földre a nekromanta lába előtt. Baltazar hátrahőkölt, és megrettenve, döbbenet bámolt a hercegre.

Edmund herceg finoman meglökte Alfredet.

– Menj a barátodért! Segítsd fel a hajóra! De igyekezz! A lázárok már elindultak érted.

Alfred dermedten, kábán tette, amit mondtak neki, s éppen akkor ért oda Haplóhoz, mikor a Patrynt már kezdte elhagyni az ereje. Sietve igyekeztek a hajó felé, a sardan támogatta ősi ellenségének botladozó lépteit.

Alfred váratlanul nekiütközött egy láthatatlan falnak. Az a meglepő képzelet támadt, hogy kék és vörös jelek villannak fel körülötte. Haplo egyetlen alig hallható szavára a fal eltűnt. Alfred az erősen rátámaszkodó Haplóval együtt továbbment. Minden lépésnél fájdalom torzította el az arcát.

Baltazar látta, hogy a védelem meggyengült, és dacosan közelebb lépett.

- Még egy lépés, és a kezem által halsz meg, barátom! – figyelmeztette Edmund herceg nem dühösen, hanem inkább sajnálkozó hangon. – Mit számít eggyel több vagy kevesebb halott ezen a világon?

Alfred elfúló zokogásban tört ki.

- Csak juttass már fel a hajóra, a fene essen beléd! - sziszegte Haplo összeszorított foggal. – Meg kell csinálnod! Én nem tudom... túl sok... vért vesztettem...

A hajó a lávatengeren lebegett, egy széles, vörösen izzó áramlat választotta el őket az Abarrachról való megmeneküléstől. Sem hajóhíd, sem kötél... A hátuk mögött Kleitus már partra szállt az ő hajójáról. A halottak élére állt, és támadásra vezette őket hogy megkaparintsák a hőn áhított szárnyas hajót, hogy áthajózzanak vele a Halálkapun.

Alfred visszafojtotta a könnyeit, és ismét meglátta a mágikus jeleket, de most már el tudta olvasni és megértette őket. Fényes, csillogó hálóra szőtte a rúnákat, mely körbefonta őt, Haplót és Haplo kutyáját. A háló a levegőbe emelte őket, mintha egy láthatatlan halász húzná ki a zsákmányát, és letette őket a Sárkányszárny fedélzetén.

Az ellenség rúnái védőn bezárultak a sarkan mögött.

Alfred a hídon állt, és kifelé bámult a hajóablakon. A halottak, a lázárok vezetésével, a sárkányhajó körül nyüzsögtek, s sikertelenül próbálták megtörni a rúnákat. Baltazart sehol nem látta. Vagy meghalt, megölték a lázárok, vagy még idejében sikerült elmenekülnie.

Kairn Telest népe igyekezett elhagyni a Biztos Kikötőt, és a Salfag Barlangokban, vagy azokon túl kerestek menedéket. Alfred látta őket, egy hosszú, keskeny, szakadozott vonalat, mely végighúzódott a síkságon. A halottak figyelmét pillanatnyilag a hajó megszerzése kötötte le, hagyták őket elmenni. Úgysem számított. Hová rejtőzhetnek az élők, ahol a halottak nem találhatnak rájuk? Nem számított. Semmi sem számított...

Kleitus egy parancsot kiáltott. A többi lázár felhagyott a sikertelen küzdelemmel, és a vezetőjük köré gyülekezett. A halottak tömege utat nyitott, és Alfred megpillantotta Jonathant, aki mozdulatlanul feküdt a mólón. Jera fölé hajolt, és halott karjaiba zárta a testet. A lázár belefogott a kántálásba, mely rettenetes, meggyötört életre kelti majd.

Alfred elfordult.

- Mit csinálnak a lázárok? - Haplo a földön kuporgott, keze a kormánykővön nyugodott. A kézfejére tetovált rúnák kéken izzottak, de csak halványkéken, alig kivehetően. Nyelt egyet, levette a kezét a kormánykőről, behajlította, és lehunyta a szemét.

– Nem tudom - felelte Alfred csüggedten. - Van valami jelentősége?

- A pokolba is, hát persze, hogy van! Lehet, hogy képesek kibogozni a mágikus hálót. Még nem jutottunk túl ezen, sarkan, úgyhogy hagyd abba a siránkozást, és mondd el, mi történik!

Alfred nyelt egyet, és ismét kinézett a hajóablakon.

- A lázárok... terveznek valamit. Legalábbis úgy néz ki. Kleitus körül gyülekeznek. Mindegyikük, kivéve... Jerát. Ő... - A hangja elcsuklott.

- Hát ezt csinálják állapította meg Haplo csendesen. – Megpróbálják megtörni a rúnákat.

- Jonathan olyan magabiztos volt. - Alfred kifelé bámult az ablakon. – Erős volt a hite.

– ...valamiben, ami nem volt más, csak a te kis trükköd, sarkan.

- Tudom, hogy nem hiszel nekem, Haplo, de ami veled történt abban a szobában, ugyanaz történt velem is. És ugyanaz történt Jonathannal is. Nem értem. - Alfred a fejét csóválta. - És nem vagyok benne biztos, hogy valójában meg akarom-e érteni. Ha mi nem vagyunk istenek... ha létezik egy felsőbb hatalom...

A hajó megmozdult a talpa alatt, és majdnem kibillentette az egyensúlyából. Visszanézett Haplóra. A Patryn keze a kormánykövön nyugodott. A mágikus jelek intenzív kék fénnel izzottak. A vitorlák megremegtek, a kötelek megfeszültek. A sárkányhajó kiterjesztette a szárnyait, és felkészült a repülésre. A mólón a halottak zúgolódni kezdtek, és a fegyvereikkel csörömpöltek. A lázárok szörnyű alakjai felemelkedtek, és csoportba tömörülve a hajó felé igyekeztek.

Tőlük távol, a kikötő másik végében Jonathan is felállt. Lázár lett, egy halott, aki valójában nem halott, s élő, aki valójában nem él. Elindult a hajó felé.

– Állj! Álljunk meg! - kiabálta Alfred, miközben az arcát nekipréselte az ablaküvegnek. – Nem várhatnánk még egy percet?

Haplo vállat vont.

– Vissza is mehetsz, he akarsz, sardan. Már megtetted, amire szükségem volt. Most már nincs rád szükségem Gyerünk, szállj ki!

A hajó megmozdult. Haplo mágikus ereje végigfutott rajta, a kék fény ragyogva izzott, s a Patryn ujjá végéből, kiindulva szikrázva körbefonta az egész testét.

- Ha menni akarsz, akkor menj! - kiabálta.

Mennem kellene, szólalt meg Alfredben egy belső hang. Jonathannak volt elég hite. Kész volt meghalni azért, amiben hitt. Én is készen kellene álljak, hogy ugyanezt tegyem.

A sardan ellépett a hajóablak mellől, és a létra felé indult, amely felfelé vezetett a hídról. A hajón túlról hallotta a halottak fagyos hangját, a dühös kiabálást, hogy látták a prédájukat elmenekülni. Hallotta, hogy Kleitus és a többi lázár kántálni kezd. Haplo arcának rándulásából arra következtetett, hogy megpróbálják megtörni a Sárkányszárny törékeny védőrétegeit.

A sárkányhajó hirtelen megállt. A lázárok mágiája szorosan tartotta, mint pókháló a legyet. Haplo lehunyta a szemét, összegyűjtötte minden mentális erejét. A kormánykőre szilárdan tapadó kéz árulkodott róla, milyen erősen koncentrált. Ujjai — melyek vörösen izzottak az odalentről sugárzó fényben — mintha lángnyelvek lettek volna.

A sárkányhajó megingott, s kissé lejjebb süllyedt.

- Talán már nincs választásom — motyogta Alfred szinte megkönnyebbülten. Visszafordult a hajóablakhoz.

Haplo nehezen lélegzett, de összeszorította a fogát és kitartott. A hajó kissé felemelkedett.

Önkéntelenül egy varázslat ötlött Alfred agyába. Meg tudná erősíteni a Patryn gyengülő energiáját. Képes lenne segíteni kiverekedni magukat a hálóból, még mielőtt a pók lecsap rájuk.

A választás lehetősége nemhogy elveszett volna, de egyenesen az ő vállára nehezedett.

A lázár, mely valaha, Jonathan volt, a többi lázártól elkülönülve állt, a lélek tekintete, mely nem szakadt el teljesen a testtől, a hajóra szegeződött, keresztül nézett a rúnákon, keresztül a fán, keresztül az üvegen, keresztül húson és csonton, egyenesen Alfred szívébe.

— Sajnálom — mondta Alfred a tekintetnek - Nekem nincs ilyen hitem. Én nem értek mindent.

A sardan elfordult az ablaktól. Odament Haplóhoz, a Patryn vállára tette a kezét, és kántálni kezdett.

A kör bezárult. A sárkányhajó erőteljesen megremegett, kitört a mágikus hálóból, és kitárt szárnyakkal a magasba emelkedett, mélyen maga alatt hagyva az izzó tengert, maga alatt hagyva halottakat és élőket Abarrach kövilágán.

A hajó a Halálkapu előtt lebegett.

Haplo egy szalmazsákon feküdt a földön, a kormánykő mellett. Néhány pillanattal azután, hogy kiszabadították magukat, összeesett. Az öntudatlanság határán lebegve harcolt, hogy ébren tartsa magát, harcolt, hogy biztonságba juttathassa a hajót. Alfred aggódva figyelte, míg Haplo dühösen rá nem förmedt, hogy menjen már arrébb, és hagyja békén.

- Semmi másra nincs szükségem, csak egy kis alvásra. Ha elérünk a Nexusra, jól leszek. Jobban tennéd, ha keresnél magadnak egy helyet, ahol lefeküdhetsz, sardan, különben még a nyakadat töröd, amikor átmegyünk a Halálkapun. És ez alkalommal, miközben átmegyünk, jó lenne, ha nem másznál bele az agyamba!

Alfred a hajóablaknál állt, kifelé bámult, Abarrachon járt az agya, és a bánat mardosta.

- Nem akartam a múltadba ütni az orromat. Nem sok befolyásom van...

— Fogd be a szád, és ülj le!

Alfred sóhajtott, és leült — vagy inkább leroskadott - a sarokba. Térdét az álla elé húzta, és csüggedten kuporgott.

A kutya összegömbölyödve feküdt Haplo mellett, és a mellkasára hajtotta a fejét. A Patryn kényelmesen elhelyezkedett, és a kutya fülét vakargatta. Az állat lehunyta a szemét, és elégedetten csóválta a farkát.

— sardan! Ébren vagy?

Alfred nem válaszolt.

- Alfred. — ismételte meg kelletlenül.

- Igen, ébren vagyok.

— Tudod, mi fog történni veled a Nexuson. - Haplo nem nézett rá, miközben beszélt, tekintetét nem vette le a kutyáról. — Tudod, mit tesz majd veled a Mesterem.

- Igen - felelte Alfred.

Haplo egy pillanatig tétozódott, vagy azon gondolkodott, hogy mit mondjon, vagy azon, hogy mondja-e egyáltalán. Amikor döntésre jutott, hangja keményen és élesen csengett, s áthatott a belső korláton.

- Szóval, ha a helyedben volnék, én már nem lennék itt, amikor felébredek. - Haplo behunyta a szemét.

Alfred meglepetten bámult, aztán halványan elmosolyodott.

- Értem. Köszönöm, Haplo.

A Patryn nem válaszolt. Nehézkes légzése egyenletessé, könnyűvé vált. A fájdalom véste ráncok kisimultak az arcán. A kutya, felsőhajtott, és közelebb kúszott hozzá.

A Halálkapu kinyílt, és lassan beszippantotta őket.

Alfred nekidőlt a válaszfalnak. Az öntudata lassan elhagyta. Mintha hallotta volna – bár lehet, hogy csupán egy álom volt – Haplo álmos hangját.

- Nem jöttem rá, mit mond a jóslat. De nem is hiszem, hogy számítana valamit. Senki sem marad életben odalent, hogy beteljesítse. Különben is, ki hisz egyáltalán az ilyen marhaságban? Ahogy te mondtad, sardan, ha hiszel egy jóslatban, akkor hinned kell egy felsőbb hatalomban.

Valóban, ki hisz?, tűnődött Alfred.

A lázárok a sárkányhajó elvesztésén feldühödve az élők ellen fordították haragjukat, az ellen a néhány élő ellen, akik még megmaradtak Abarrachon. Kleitus támadásra vezette a halottak seregét a Kairn Telestből menekültek kis csoportja ellen.

Az élők élén Baltazar állt, akinek alig sikerült elmenekülnie a kikötőből. A nekromanta Edmund herceg védelme alatt az emberei után sietett, akik a Salfag Barlangokban rejtőzködtek. Elvitte nekik a rettenetes hírt, hogy a saját, halottakból álló seregük ellenük fordult.

Kairn Telest népe elmenekült a halottak elől, kifutottak a nyílt mezőre, mely maga is pusztulófélben volt. De menekülésük semmi reménnyel nem kecsegtetett, hiszen sokan közülük betegek voltak, sokan pedig gyerekek, akik nem bírták az erőltetett menetet. Szenvedéseik és megpróbáltatásaik napjai könnyőreletesen rövidnek bizonyultak. A halottak keményen a sarkukra álltak, és hamarosan döntő küzdelemre kényszerítették Abarrach utolsó élő teremtményeit. Nem volt más választásuk, megfordultak, és felvették velük a harcot.

Ez alatt az idő alatt a lázárok közé vegyültem, úgy tettem, mintha, én is közülük való lennék, mert tudtam, hogy az én időm még nem jött el. Edmund herceg az oldalamon maradt. Bár tudtam, hogy a fájdalom, melyet a népe miatt érez, erősen kínozza, a herceg is türelmesen várt, míg eljön az ő ideje.

Kairn Telest népe egy vízszintes síkságot választott a csata helyszínéül, nem túl mesze Zembar Oszlopától. Gondoltak arra is, hogy megvédjék a gyerekeket, a betegeket és az öregeket. De végül úgy döntöttek, nem sokat számít. A halottak elleni harcnak csak egyetlen végkimenetele lehet. Férfiak és nők, öregek és fiatalok összeszedtek minden fegyvert, amit csak találtak, és felkészültek a csatára. Egyetlen sorba álltak fel - a családok egymás közelében, barát barát mellett. Azok a szerencsések, akik elsőként, a leghamarabb halhatnak meg.

A halottak a mező túloldalán sorakoztak fel az élőkkel szemben. Seregük hatalmas volt, majdnem ezerszeres túlerőt képviseltek Kairn Telest népéhez képest. Kleitus és a lázár vezette őket, az uralkodó figyelmeztette a holtakat, hogy hozzák elé Kairn Telest halott nekromantáit, hogy feléleszthesse őket.

Tudtam, mit forgat Kleitus a fejében, mert részt vettem a tanácskozásain a többi lázárral. Amint Kairn Telest seregét megsemmisítették, úgy tervezte, átkélnék a Halálkapun, és továbbmennek más világokra. Végső célja az volt – hogy ő legyen a halottak univerzumának uralkodója.

A halottak trombitái felcsendültek, éles, fémes hangon, mely végigvisszhangzott a kairnon. A holtak hadserege felkészült a támadásra. Kairn Telest élőkől álló seregének sora összezárult, s csendben várták a végzetet.

Edmund herceg és én egymás mellett álltunk a csatasor elején. Szelleme szembenézett velem, és megláttam az arcán, hogy a tudás, amelyet áhított, a birtokába jutott.

- Mondj istenhozzád, testvérem!

– Isten kísérjen hosszú utadon, testvérem! mondtam - Találd meg végre a békét!

- Csak ugyanezt kívánhatom neked – felelte.

- Ha a küldetésemnek vége – fejeztem be.

Egymás mellett mentünk, egymás oldalán, és felvettük a helyünket a halottak seregének első soraiban. Kleitus aggodalmasan, gyanakvóan figyelt minket. Oda is jöhetett volna hozzánk, de a halottak ujjongani kezdtek, azt gondolván, Edmund herceg maga állt a csata élére saját népe ellen.

Kleitus nem sokat tehetett ellenünk. Az erőm és a hatalmam nagyot nőtt az utóbbi

napok során, s úgy ragyogott le rám, mint a napsütés, melyet sohasem tapasztalhattam leszámítva a sartan látomásait egy másik világról, annak a sartannak a látomásait, aki Alfrednek nevezte magát. Ismertem a forrását. Tudtam, milyen áldozatot kíván, hogy használhassam ezt az erőt, és fel is készültem rá.

Edmund herceg felemelte a kezét, és csendre intett. A halottak engedelmeskedtek, a holttestek magukba fojtották üres kiáltásaikat, a szellemek abbahagyták a véget nem érő panaszos sóhajtozást.

– Ennek a ciklusnak a során – kiabálta Edmund herceg – a halál eljön Abarrachra!

A halottak serege önelégült kiabálásban tört ki. Kleitus kavargó arca elsötétült.

- Félreértitek, amit mondtam. A halál nem az élőkért jön el - zengett Edmund hangja -, hanem értünk, halottakért. Szabaduljatok meg a félelmektől, ahogyan én is megszabadultam az enyémtől! És helyezzétek a bizalmatokat öbelé! - Térdre ereszkedett előttem, és felnézett rám. – Mert ő az, akiről a jóslat beszél.

– Felkészültél? – kérdeztem.

- Igen – felelte határozottan.

Belefogtam a kántálásba, azokat a szavakat ismételtam, amelyeket először a sartantól, Alfredtől hallottam. Áldott legyen az Egy Isten, aki elküldte őt hozzánk.

Edmund herceg teste megmerevedett és megfeszült, mintha ismét átélné a lándzsa becsapódását a mellkasába. Arca eltorzult a fizikai és a mentális fájdalomtól, a bukás tudatától, a rövid, de keserű küzdelemtől, mellyel az élet elhagyja a testet, és a világot.

A szívem megtelt szánnal, de folytattam a kántálást. A test a lábam elé zuhant a földre.

Kleitus, amikor rájött, hogy mi történik, megpróbált megállítani. Ő és a többi lázár tombolva körém gyűltek, de számomra nem jelentettek többet, mint a forró fuvallat, mely a tűztenger felől érkezett.

A halottak nem szóltak egy szót sem, csak figyelték, mi történik.

Az élők felmorajlottak, összecsapták a kezüket, és azon tűnődtek, vajon most reményt hoztunk a számukra, vagy csak még mélyebb kétségbeesésbe taszítjuk őket.

A holttest mozdulatlanul, csendben feküdt a földön, a rettenetes mágikus kötelékek, melyek életre keltették, elszakadtak. Edmund szelleme, a lelke, egyre erősebbé vált, egyre tisztább alakot öltött. Egy röpke pillanatra olyannak tűnt számomra és a népe számára, amilyen az életben volt – fiatalnak, jóvágásúnak, büszkének és könyörületesnek.

Utolsó pillantását a népére vetette, az élőkre és a halottakra, aztán eltűnt, mint ahogyan a hajnali harmat elillan a napsütésben.

Aznap valóban csata zajlott, de nem az élők és a holtak között. Hanem közöttem, a többi halott, Kleitus és a másik lázár között. Mikor véget ért, a lázarak kerültek ki vesztesen, rettenetes hatalmuk meggyengült. Menekülőre fogták a dolgot, azt tervezték, összeszedik az erejüket, és folytatják a harcot. Néhány halott is csatlakozott hozzájuk. Azok, akik féltek, hogy fel kell adniuk azt, amit már ismertek, akik féltek az ismeretlentől. De sokan közülük hozzám jöttek, és könyörögtek, hogy szabadítsam fel őket.

A csata után Kairn Telest élő lakói átkeltek a Tűztengeren, és bejutottak Necropolis tragédiával sújtott városába, és csatlakoztak azokhoz, akik valahogyan túléltek a mészárlást. A vezetőjük Baltazar lett. Az első törvény, amelyet kihirdetett, megtiltotta a nekromancia gyakorlását. Az első rendelet, amelyet kiadott, az volt, hogy a holttesteket, melyek halottak bosszújának estek áldozatul, tiszteletadás mellett vessék a Tűztengerbe.

A lázárok eltűntek, de a fenyegetésük árnyéka úgy lebeg Necropolis élő lakossága felett, mint a ködszítálás félelmetes fátyla. A városkapuk zárva, vannak, a patkánylyukakat befalazták, a falakat erősen őrzik. Baltazar azon a véleményen van, hogy a lázárok valamilyen mód után kutatnak, hogy beléphessenek a Halálkapun, és már lehet, hogy meg is tették.

Én is nagyon valószínűnek tartom, hogy Kleitus valóban keresi az utat, hogy átmehessen a Halálkapun, de nem hiszem, hogy megtalálta a módját, hogy bejusson. Ezen a világon marad, mint ahogy a többi lázár is ezen a világon marad. Hallom a hangjukat, a hosszú éjszakák álmatlan óráiban. Hallom a gyűlölködő, fájdalmas, szenvedő kiáltásaikat. A gyűlöletük az, ami ehhez a világhoz köti őket, különösen az irántam táplált gyűlöletük, hisz tudják, hogy - általam - a jóslat valóra vált.

A szenvedés, amelyet nekünk, lázároknak kell kiállnunk, leírhatatlan. A lélek szabadság után vágyakozik, de nem tud elválni a testtől. A test szeretne megszabadulni a rá nehezedő tehertől, de nem mer elszakadni a lélektől. Nem tudunk aludni, nem találunk nyugalmat. Semmiféle élelem nem táplál minket, semmiféle folyadék nem olthatja kízó szomjúságunkat. A testünk fáradtságtól ég, a nyughatatlan lélek arra kényszeríti, hogy szakadatlanul barangoljon a világban.

Necropolis utcáin járok, az utcákon, melyek valaha zsúfoltak voltak, s most olyan szánszalmasan üresek. A palota kihalt folyosóit járom, és saját lépteim visszhangját hallgatom. Az Óbirodalom földjein járok, melyek sivarak és elnéptelenedettek. Az Újbirodalom földjén járok, és látom az élőket, ahogy a halottak munkáját végzik. Az apadó Tűztenger partjain járok. Mikor létezésem fájdalma már elviselhetetlenné válik, újból visszatérek az Áldottak Szobájába, hogy új erőt merítsek.

A szenvedésem az én penitenciám, az én áldozatom. Szeretett Jerám a lázárokkal bolyong, valahol messze odakint. Felém táplált gyűlölete metsző és éles, de csak mert a gyűlöletének állandó harcot kell vívnia mélyebb szerelmével. Mikor a várakozás ideje lejár, mikor a küldetésem véget ér, újból a karjaimba zárhatom a szerelmemet, és együtt lelhetünk rá a békére, mely most elzárkózik előlünk. A szívemben őrzöm ezt az álmat, az egyetlen álmat, melyet álmatlan szemem láthat. Ez az én nyugodalmam, ez az én reménységem. A szerelmem és a kötelességtudatom tart életben, amíg várakozom. A jóslat végleges beteljesedésének ideje még nem jött el, de közeleg.

„Életet ad a halottaknak, reményt az élőknek, és számára a Kapu kitárul majd.”(7)

Epilógus

Mesterem!

Abarrachot teljesen kitörölheted a terveidből. Bizonyítékokat találtam arra, hogy ezen az értéktelen, olvadt kötömegben valaha sardanok és a mensch-ek éltek. De az éghajlat minden bizonnyal túl keménynek bizonyult még az ő hatalmas mágikus erejük számára is, hogy fenn tudják tartani magukat. Úgy tűnik, megpróbáltak kapcsolatot teremteni a többi világgal, de a próbálkozásaik nem jártak sikerrel. Városaik mostanra sírhalmaikká váltak.

Abarrach halott világ.

Biztos vagyok benne, hogy Mesterem megérti majd, miért nem személyesen teszek jelentést neki. Váratlan helyzettel találtam magam szembe, mely más utakra szólít. Abarrachról való visszatérésem közben megtudtam, hogy a sardan, akit az Arianuson

találtam, az, amelyik Alfrednek nevezi magát, belépett a Halálkapun. Bizonyos adatok arra utalnak, hogy Chelestrára ment, a negyedik világra, melyet a sartanok teremtettek, a víz világára. Követem őt oda.

Maradok odaadó, hűséges fia,(8)

Haplo

Haplo, odaadó, hűséges fiam, TE EGY NAGY HAZUG VAGY.(9)

Függelék

A nekromancia,
Ahogyan Alfred feljegyzéseiben szerepel.

3. KÖTET - MEGJEGYZÉS A BELSŐ BORÍTÓN

A Háborítatlan Mensch-eknek a saját nyelveteiken, hogy megértsek ezek az én Rúna-feljegyzéseim, melyeket időről-időre titokban vettem papírra a Halálkapun keresztül tett utazásaim során. Bevallom, sohasem voltam túl jó a naplővezetésben - különösen utazásom első éveiben nem. Következésképpen, a feljegyzéseim talán meglehetősen rendszertelennek tűnhetnek számotokra. A szövegben Pryan étkezési szokásaitól kezdve a mágia homályos működési elveire vonatkozó hosszú fejtegetésekig minden megtalálható. A feljegyzéseket meg-megszakítják a megfigyeléseim és a meglátásaim, amelyekről éppen kedvem támadt írni, s ezeket általában nem vezeti fel semmiféle bevezetés és nem is kapcsolódnak az előzőekben leírtakhoz.

Úgy írok, hogy tudatában vagyok lehetséges, hogy nem értetek meg mindent. Az elbeszéléseimben nincs tiszta egymásra épülés. A megértést tovább nehezíthetik a sartanok és a mensch-ek nyelvi szerkezeteiben meglévő különbségek. A sartanok nyelve összeforrt a rúnaszerkezeteivel. Mint ilyen, nem lineáris nyelv, inkább egymással párhuzamosan fejt ki az elképzeléseit, mint egymásból következőleg. De míg az ilyen szerkezetek jól működnek a mágiában és egyéb koncepciókban, nehezen fejezik ki az események bekövetkezésének időbeli egymásutániságát. Az ilyen eseménysorozatok jobban érthetőek, ha a mensch-ek közös nyelvén fogalmazzák meg és adják elő őket.

A feljegyzéseimet sartan rúnanyelvén, és számos más, mensch-ek által használt nyelven vettem papírra, mindig azt választva, amelyik, megítélésem szerint, a legmegfelelőbbnek bizonyult a gondolataim és megfigyeléseim tolmácsolására....

2. KÖTET, 132. OLDAL: ALFRED NECROPOLIS VÁROSA ALATT

...Lebilincseltek a rúnák melyeket abban a szent teremben láttam odalent. A szerkezetek azon nyomban belevésődtek az agyamba, bár borzongva kényszerítettem magam, hogy másfelé nézzek. Alakjuk most is megzavarja az álmomat. Hogy megszabaduljak az árnyékuktól, leírom őket ide. Ha elrejttem őket a szemem elől, azzal, hogy rácsukom ennek a könyvnek a fedelét, talán a tudatomból

is kitörölhetem az emléküket.

Úgy döntöttem, az itt látható rúnaszerkezetet a mensch-ek közös nyelvére átültetve adom közre, hogy könnyebben meg lehessen érteni az ezt körülvevő események sorozatát, inkább, mint konceptuális egészét. Amennyire csak lehet, igyekszem megőrizni az eredeti szerkezetet és kapcsolatokat. Mindazonáltal lehetetlenség egy szimultán nyelvet egy az egyben átültetni egy lineáris nyelvre.

A rúnák szemmel láthatólag egy gondolat közepén veszik fel a fonalat, mely a többi Szétszakított Birodalommal való kommunikációval kapcsolatos, ami a csoportos kutatás tárgyát képezte – mint azt a szöveg a későbbiekben megvilágítja a számunkra.

Fordítás, egy algyökér rúna az Oltárról (10)

275. ciklus (11), A nekromancia eredete

Kinilan (12) rájött, hogy az aktuális probléma hasonló ahhoz, amellyel az ősi nekromantáknak kellett szembenézniük. Ez arra engedett következtetni, hogy az ősi problémákra talált megoldások talán adhatnak valamilyen támpontot a mi feladatunk végrehajtásához(13)... Elkezdtek tanulmányozni az ősi feljegyzéseket, hogy eldöntsük, az ő gondolataik elvezethetnek-e minket a világok közti kommunikáció jelenlegi problémájának megoldásához:

KEZDETI KUDARCOK:AZ AUTOMATÁK KORA

A halottak feltámasztására irányuló első kísérleteink nem jártak sikerrel, bár erre egyre inkább szükségünk volt a túléléshez. A felélesztett halottak nem voltak többek értelem nélküli automatáknál, s csak olyan feladatokat voltak képesek ellátni, amelyekre, az őket irányító nekromanták közvetlenül utasították őket. (14) Ezek az élőhalottak nem igazán voltak alkalmasak munkaerőnek, mert nem sokat tettek, hogy felszabadítsák a nekromantát a tényleges munka alól. A nekromantának irányítania kellett a felélesztett holttest minden egyes mozdulatát – ami legjobb esetben is unalmas dolog volt, de a mágikus energia pazarlását is jelentette. Azonban a kutatás a nekromancia területén folytatódott, hogy valamilyen ígéretesebb dolgot mutassanak fel, és rátaláltak a megoldásra az Advokátor Ház egyik idősebb mágusának személyében.

A DELSART - FÉLE MEGOLDÁS

Delsart Sparanga, egy sartan kutató, aki már erősen benne járt a korban, felfedezte a Delsart Valóközeli Állapotot, vagy másképpen a Delsart Hasonlatosságot. (15)

„...létrehozott egy másodlagos létezési állapotot, amely a fizikai állapotra rezonál. A rúnamágiában ezt az állapotot Delsart Valóközeli Állapotként ismerik, mely elnevezés egyszerre utal a nekromantára, aki felfedezte ezt a létezési formát, és az elképzelésre, hogy ez a másodlagos létezési forma, mely minden dolognak sajátja, nagyon közel áll eredeti fizikai létezéséhez. Az ősi szövegek erre a másodlagos létezési állapotra úgy hivatkoznak, mint egy szellemi állapotra, melyet legtöbbször egy istenséggel vagy valamilyen vallási hitrendszerrel hoztak kapcsolatba. Emiatt és a nyelvi kifejezés leegyszerűsítése miatt a Delsart Valóközeli Állapotot szellemi állapotként is emlegetik.

Minden dolog szellemi állapota a fizikai állapot sokkal kifinomultabb visszatükröződése. Minden, ami a fizikai állapot része, a szellemi állapotban is kifejeződik. Delsart tanítása szerint egyetlen dolog sem létezhet közönséges

fizikai állapotban anélkül, hogy szellemi állapotban is egyidejűleg létezne.

Delsart kutatásai során rájött, hogy ez a másodlagos létezési állapot gyökeresen megváltozik az élőlény halálával. Míg a test megtart egy bizonyos szellemi állapotot, az új, másodlagos létezési állapot alapvetően különbözik attól, amilyen az élő teremtmény valaha volt. Feltételezése szerint ez, a különbség az, amely miatt az életre keltett halottak nélkülöztek mindenféle belső motivációt.

Delsartnak élete során nem sikerült kitapasztalnia ennek a másodlagos létezési állapotnak a természetét, s rúnáinak sem sikerült befolyást gyakorolni rá. Azonban sikerült összeállítania egy rúnasort, mellyel képes volt visszaállítani az eredeti szellemi állapotot, és azt ismét a közönséges fizikai állapothoz kötötte. Ez volt a felfedezés, amely megnyitotta a nekromancia jelenlegi kor szakát.”

A Delsart féle megoldás kezdeti hibái

A nekromanciának a mai tanítások ellenére is megvoltak a maga kezdeti hiányosságai. (16) A kutatócsoportunk tanulmányozta az abból az időből származó rúnaszövegeket. A kezdeti kísérletekre vonatkozó korai feljegyzések szörnyű problémákat említenek Delsart szellemi kapcsolatának megvalósításaival kapcsolatban. A megfelelő szertartások és a nagy fontossággal bíró várakozási időszakok akkoriban még nem voltak ismertek. Ennek következtében a korai próbálkozások a szellemi állapotot túl korán kötötték a halott testhez, így túlságosan közel került az eredeti állapotához. Ebből következőleg ebben a korai időszakban rengeteg lázárt teremtettek. Ezeket a lázárokat azután megsemmisítették. Titkos információk szerint (17), melyekről csak a falban mélyen elrejtett rúnák szólnak, a lázadás, és az azt követő Zembar Oszlopának Csatája részben azért tört ki, mert abban az időben túl sok lázárt teremtettek, melyek azután a birodalom nagy részére fenyegetést jelentettek.

Delsart rúnaszerkezeteinek finomítása

Már akkor, amikor Zembar Oszlopának Csatája még javában dült, különböző javításokat és szertartásokat végeztek a nekromanta rúnaszerkezetekben, hogy a halottakat megfelelőképpen keltsék életre, s élő gazdáiknak, és az államnak jó szolgálatára legyenek. Rájöttek, hogy a halál és a felélesztés időpontja között el kell telnie egy bizonyos várakozási időnek. Ez az idő alkalmat adott arra, hogy megfelelő diszparitás jöjjön létre a fizikai és a szellemi állapot között, mely által megfosztották a teremtményüket a felélesztés utáni szabad akaratuktól. A halottak most már képesek voltak egyszerű utasítások alapján cselekedni, nem csak bábuként a nekromanta folyamatos ellenőrzése alatt. Beköszöntött a nekromancia új kora.

279. ciklus, Kutatás a Delsart egyenértékesek után

Ha a világban minden dolog fizikai állapotának - élőnek és másoknak egyaránt - volt egy ilyen szellemi rezonanciája, akkor vajon ezt a rezonanciát nem lehet-e felhasználni, mint a világok közötti kommunikáció forrását? Az alkotás puszta tömege, úgy látszott, megakadályozza a mágikus kapcsolatfelvételt a Szétszakadás utáni világokkal. Lehetséges, hogy ezen a szellemi állapoton keresztül könnyebben lehet kapcsolatot teremteni, mint a fizikai állapoton keresztül.

A Tanács utasítására kis csoportunk ebben a szentélyben gyűlt össze, a Vének Asztala körül, hogy ezzel a dologgal foglalkozzunk (18). A Vének Asztala (19) olyan fából készült, melyet a Halálkapun át hoztak erre a világra a Szétszakadáskor. (20)

Mivel egy másik világból származó anyagból készült, s így, Delsart szerint, arról a világról is volt szellemi visszhangja, ez a hang lehetséges médiumként szolgálhat a kommunikációhoz azzal a világgal, ahonnan jött – ha nem is a Szétszakadás után létrejött minden egyes világgal.

Mivel már jóval Delsart kora után jártunk, számunkra már nem volt elegendő azt tudni, hogy a szellemi állapot egy működő valami - nekünk arra kellett megtalálni a választ, hogy miért működik. A következő lépésnek annak kellett lenni, hogy beleássuk magunkat abba a kutatási vonalba, mely már évszázadokkal ezelőtt elkezdődött, és amelyet, mivel akkor meghozta a maga gyümölcsét, félretettek. (21) Megpróbáltuk kibogozni Delsart gondolatait és módszereit az ősi szövegekből, s azon dolgoztunk, hogy még nála is tökéletesebben megértsük a munkáját.

290. ciklus, Durva és kifinomult létezés

Kutatásaink kezdtek újabb gyümölcsöt érlelni. Körtefa (22) Delsart szempontjai mentén kezdett kutatni, mely a durva fizikai állapot és a szellemi állapot összehasonlításával foglalkozott. A két állapot közti alapvető különbségek vizsgálata közben Körtefa meglepő felfedezésekre jutott.

AZ ANYAGI LÉT, MINT A LÉTEZÉS KÖZÖNSÉGES SZERKEZETI FORMÁJA

A közönséges állapot vizsgálatában képességeink a Rúnaállapot-határáig (23) terjedtek. Ez elsődleges és alapvető elv a sartin mágiában. Minden fizikai létezéssel bíró dolog, úgy tűnik, kötve van a közönséges fizikai állapot korlátai által. Létezésük összességében, azonban átlépik ezt a határt, s olyan területekre nyúlnak át, ahol a mágia és a rúnák már nem működnek.

A SZELLEMI LÉT, MINT A LÉTEZÉS KIFINOMULTABB SZERKEZETI FORMÁJA

A Rúnaállapot-határon túl, korábban úgy gondoltuk, káosz uralkodik. Valójában azonban mégis ez az a terület, ahol a szellem-állapot értelmezhetővé válik. Körtefa ezt a szellem-állapotot (mely definíció szerint leírhatatlan), úgy írja le, hogy a zűrzavaros határvonalon túl rend, törvényszerűség és szervezett felépítés uralkodik. Az, hogy a leghatalmasabb rúnamágia elérési határára túl rend uralkodik a káoszon, olyan felfedezés, melyet sokan eretnekségnek tartanak. (24)

330. ciklus, A kifinomult rúnaszerkezet alkalmazása

Orstan (25) kifejlesztett egy olyan rúnaszerkezetet, amely a rezgések megszüntetésével megfelelő eszközzé válhat a Vének Asztalán keresztül történő kommunikációhoz. A Rúnaállapot-határon túl a hullámok nullázzák a mágiát és a gondolatokat. A nullaállapot hullámok (26) frekvenciájának megváltoztatásával azt reméltük, át tudunk jutni a Halálkapun, és kapcsolatot tudunk teremteni azzal a világgal, ahonnan az asztal származik.

332. ciklus, Reveláció (27)

Mit tettünk magunkkal és az őseinkkel? Szenvedés és düh. Kétségbeesés és szegény. Orstan szerkeretei minden várakozást felülmúlóan működtek. De nem a Szétszakított Birodalmakkal beszélünk. A mi világainkon túlról halljuk a hangokat. Olyan hangokat, melyek rég a feledésbe merültek, de amelyeket mégis hallanunk kell. Gyermekünk vagyunk, kik borotvaéles pengékkel játszadoznak. (28)

Függelék 2

Mágia a Szétszakított Birodalmakban, Szemelvények egy sartan elmékedéseiből

A mágia egy mennydörgés, mely a Szétszakadt Birodalmakban zeng. Hatalmas ereje minden Létezés alapjain keresztülviasszhangzik. Magának a teremtés villámának is viasszhangot ver. Hangjában ott cseng az élet és a halál ígérete. Olyan hatalom ez, melyet tisztelni és félni kell.

Teoretikusok szerint a mágia az energiáját a Végtelen Univerzum ősteremtéséből nyeri. A kezdetekben Elihn, az Egy Isten, a Káosz közepette kinyújtotta kezét. Kezének egyetlen mozdulata a káoszt a teremtés korlátlan lehetőségeivé rendezte. Ez a mozdulat jelentette az első Rend kialakulását a Káoszból. Ezt nevezzük Őshullámnak.

Az Őshullámban Elihn meglátta a földöntúli és a fizikai teremtésének lehetőségét, és ezáltal meg is teremtette. A szellemi és a fizikai teremtése közben az Őshullám két különálló hullámra hasadt, mindkettő korlátlan lehetőségeket kijelölve. A két hullám helyenként eltávolodott egymástól, helyenként pedig ismét egymáshoz közelített. A hullámok keresztezték egymást, és a találkozási pontjuknál kialakult az idő és a tér. Így szövődött a Valóság az összes lehetőség esélyeiből.

Elihn csodálattal és élvezettel tekintett a két hullámra. Az etherális hullámban látta a Levegő és a Tűz teremtését, a fizikai hullámban látta a Vízet és a Követ... és ezáltal meg is teremtette. És megint csak, az etherális és a fizikai lehetőségek hullámai a létrejövételükkor négy-négy új hullámra szakadtak szét, melyek mindegyike az új teremtés végtelen lehetőségét rejtette magában. Elihn ismét egyé szőtte ezeket a lehetőségeket. A hullámok összekapcsolódásánál megszületett az Élet, a Halál, az Erő és az Elme.

Minél tovább szemlélte Elihn a Valóság szövődését, annál több lehetőség teremődött, és szakadt ki belőle. A végtelen lehetőségek szövvényéből imígyen teremődtek a csillagok, a világ, az élet - röviden minden alkotás. Így volt ez az idők kezdetén, s így folytatódik ez ma is.

A valóság nem más, mint az egymást keresztező hullámok manifesztálódása. A szilárd fizika milliárdnyi határtalan lehetőség hatalmas és szinte felfoghatatlan szövvénye. A tudomány, a technika, a biológia, mind a valóságból sodrott kötelet használja.

A mágia azonban úgy működik, hogy újraszövi a valóság anyagát. A varázsló először nem annyira a valóságra magára, mint a lehetőségek hálójára koncentrál. Ismeretei és mágikus hatalma segítségével számba veszi a határtalan lehetőségek milliárdnyi hullámát, hogy megtalálja a háló, azon részét, ahol az általa óhajtott realitás valósnak bizonyulna. Akkor a varázsló létrehozza a lehetőségek egy harmonikus hullámát, mellyel eltéríti a már létező hullámot, hogy az, ami valaha csak lehetőség volt, az a realitás való részévé váljon. Ily módon a mágus létre kelti azt, amit óhajt.

Példának okáért, egy varázsló egy csatamező közepén áll, egy hatalmas lovaggal szemben. A varázstudó csak a köpenyét viseli, ily módon kiszolgáltatva magát a sokkal hatalmasabb, páncélos lovagnak. Ez a valóság, és ha magára hagyják, a lovak minden valószínűség szerint különösebb ellenállásba nem ütközve a földbe döngöli a varázslót. A mágus azonban tanulmányai során rájött, hogy hol található

egy védőpajzs (az óhajtott hatás) lehetősége az eshetőségek megszámlálhatatlan hulláma között. A varázsló mozdulatok, gondolatok, szavak, jelek és egyéb segédeszközök segítségével felállítja a lehetőség egy harmonikus hullámát. Ez a varázslat megváltoztatja az eshetőség hullámát, és ami régebben csak egy mágikus pajzs lehetősége volt, az most beleszövődik a valóságba. Az új realitás már magában foglalja az óhajtott változást, és most már a mágikus pajzs védelmezi a varázslót.

Habár a külső szemlélő számára úgy tűnhet, hogy a védőpajzs a varázsló körül csakúgy a semmiből bukkan elő, pontosabb lenne, ha úgy fogalmaznánk, hogy ennek a pajzsnak a lehetőségét a Végtelen Háló számtalan lehetősége közül váltották valóra.

Ahhoz, hogy a mágiát használni tudjuk, meg kell találnunk, és összekell szőnünk a Végtelen Háló megfelelő részletét. Ez a dolog korántsem jelent mindenhatóságot, vagy mindentudást, még azok számára sem, akik a Háló hatalmas területét képesek átlátni. Az, hogy a mágiát meghatározott keretek között képesek vagyunk működtetni, még nem magyarázza meg a mágia létezésének okát vagy eredetét. Nem ad magyarázatot arra, miért van. Mint, ahogy az, hogy tudjuk, a kődarab, ha elengedjük, leesik, még nem magyarázza meg, miért létezik a gravitáció, vagy hogy milyen felsőbb hatalom teremtette meg a létező rendet a káoszból, s ez pontosan így van a mágiával is.

Csak a sartanok és a Patrynok értették meg teljesen a mágia mibenlétét. Mivel mi a Végtelen Univerzum központjából szemléltük a mágiát, ennek a tudománynak a leghatalmasabb és legelementárisabb formáját sajátíthattuk el. Senki más nem láthatott annyit a Végtelen Univerzumból, amennyit mi láttunk.

A mágia alapvető összefüggései tanulmányozhatók ezen az ábrán. Minél közelebb esik a mágia a központhoz, annál hatalmasabb az ereje. A rúnamágia a legelemibb és a legközpontibb mágia mind közül, énnél fogva a leghatalmasabb erővel bír, és a legtávolabb ható eredményeket képes létrehozni.

A megértés minden jelentős szintje egy Háznak minősül. Mindegyik ilyen házat aszerint lehet megítélni, hogy a Végtelen Hálónak mekkora részét képes átlátni annak a szintű mágiának a mágiahasználója. Minél közelebb esik a ház a középponthoz, az Óshálónak annál nagyobb részét képesek átlátni és felhasználni.

Minden mágia közül a leghatalmasabb a Rúna Ház, amely a valóság központi hullámába kapcsolja össze az Élet, az Erő, az Elme és a Halál hullámait, s így tiszta képet kap a Végtelen Háló határtalan lehetőségeiről. Azok, akik a rúnamágia mestereivé váltak, úgymond elérték a Hatalmak Kilencedik Fokát, vagy másképpen Végső Fokát. A Rúnamágia ismerete és használatának képessége közvetlenül a rúnajelekhez kötődik, amelyeket ezeknek a varázslatoknak az elsütéséhez használnak. Az Idő Szétszakadásával azonban csak mi (a sartanok) és a Patrynok (ha még léteznek) maradtunk, akik birtokában vannak, a rúnamágia ismeretének.

A Rúna Ház egységes mágiája a következő szinten a négy Alsóbb Rendű Házra tagolódik: az Égbolt (a Levegő), a Nap (a Tűz), a Forrás (a Víz) és a Sötét (a Föld) Házára. Ezek együttesen a Szuverén Hatalmak. A Szuverén Hatalmak jelentik a Hatalmak Nyolcadik Fokát, melynél magasabb fokon csak a rúnamágia áll. A Szuverén Hatalmak ezután egyenként tovább bomlanak Fizikai és Szellemi Hatalmakra. A Szellemi Hatalmak a mágus körüli világ mentális és érzelmi befolyásolására alkalmasak. A Fizikai Hatalmak ezzel szemben a varázsló körüli világban fellelhető tárgyak fizikai valóját használják és hasznosítják.

Mind a Fizikai, mind a Szellemi Hatalmak tovább bomlanak. Magasabb és Alacsonyabb Rendű, Diszciplínákra minden Házban. A Magasabb Rendű

Diszciplínák Advokátor. Ház néven ismertek, míg az Alacsonyabb rendű Diszciplínákat Szervitor Háznak nevezik. Az Advokátor Ház az Ötödiktől a Hetedikig foglalja magába a Hatalmakat, míg a Szervitor Ház az Elsőtől a Negyedik Hatalmakig terjed. A „magasabb rendű” és az „alacsonyabb rendű” elnevezések kissé megtévesztőek, mivel az Alacsonyabb Rendű Diszciplínák a legszélesebb körben elterjedt és használt varázslatok. A Magasabb Rendű Diszciplínák, bár nagyobb erejűek, jóval specializáltabbak is.

Az Idő Szétszakadása után a Patrynok eltűntek, és a sardanok féltékenyen őrizték a rúnamágia titkát a halandók tudásvágya elől. Ez ahhoz vezetett, hogy a Hetedik Hatalomnál magasabb rendű mágia az újonnan alkotott birodalmak mindegyikében elveszett. A rúnamágiát már egyetlen birodalom egyetlen halandó népe sem ismeri. Félteve őrzött titok maradt.

A RÚNAMÁGIA

A rúnamágia a birodalmakban használatos minden mágia közül a legnagyobb hatalommal bíró megnyilvánulási forma. A rúnamágia egyetlen egységes mágiarendszerré fonja össze a különböző Szuverén Házak elemeit. Mint ilyen, a rúnamágia minden alkotás anyagával érintkezésbe kerül. S éppen ez a rúnamágia volt az, melynek segítségével az egyesített alkotást mostani darabjaira szakították.

A rúnamágia (vagy rúnaírásos mágia) kulcsa, hogy a harmonikus hullámnak, mely a lehetőséget beleszövi a realitásba, olyan szimultánnak kell lennie, amennyire lehetséges. Ez azt jelenti, hogy a számos mozdulatnak, jelnek, hangnak, gondolatnak és egyéb elemnek, melyek a harmonikus hullám részét képezik, olyan közel kell állniuk egymáshoz, amennyire csak lehet. Minél szimultánabb a harmonikus hullámszerkezet, annál tökéletesebben megmarad az egyensúly és a harmónia a hullámban, és annál erősebb lesz maga a mágia. Ez olyasmi, mint a csatalabda (29) bucskázó dobálása és pörgetése közötti különbség. A kerék, melyet egyenesen hajtanak, messzebbre gurul, mint az, amelyik imbolyog.

Hogy megtartsák ezt a szimultaneitást, mind a sardanok, mind pedig a Patrynok mágikus nyelveket és szerkezeteket fejlesztettek ki mágiájuk közvetítésére. Mivel ezeket a nyelveket csak a varázslatokhoz használták, nem hasonlítanak egyetlen, a birodalomban használt nyelvhez sem. Minkét nép egy másik, hagyományosabb nyelvet használt a mindennapi érintkezésre. A rúnanyelvet nem is annyira beszélik (bár az egyik elem valóban a beszéd), mint inkább előadják.

A két nyelv közös eleme a szimultaneitás. A hagyományos nyelvek szerkezete lineáris, egy csatornán, egyenes vonal mentén fejtik ki a gondolatokat. Mikor valaki szavakat olvas egy papíron, egyik betűt olvassa a másik után, egyik szó után a másik szót, és egyik mondat után a másikat, hogy a szövegben rejlő gondolatot illetve a szöveg jelentését megértse. Ez azt jelenti, hogy egyszerre csak egy csatornán keresztül, és egy érzékforrás segítségével fogadja be az üzenetet. Amikor azonban az ember egy színdarabot néz, több csatornán érkező számos jelet fogad be egyszerre (a kimondott szavak, a színész testtartása és mozdulatai, a szín megvilágítása). S egyetlen csatornán keresztül is különböző jelek érkeznek egyszerre (mindvégig látjuk a színészt, a színész székét, és a háttérfüggönyt a színpadon). A darab üzenetei mind egyszerre érnek el a nézőhöz. Ez oknál fogva mondhatjuk, hogy a színdarab szimultán közvetíti az üzenetet a közönség felé.

A mágia komplexitása, egyensúlya és harmóniája megköveteli a varázsló

harmonikus hullámainak tökéletes szimultán üzenetközvetítését. Ezt a mágus általában olyan előadással éri el, melyben szerepet kapnak a szavak, a hangszínek, a mozdulatok és a testmozgás. A rúnamágiában a szimultaneitás egy nem-lineáris írott nyelvhez is kötött.

A rúnanyelvek két elkülönült ággá fejlődtek a sartin és a Patryn kultúrában. Mindkettő az univerzum rúnaelvein alapulva működik, de szerkezetük és módszereik valamelyest különböznek.

A SARTAN RÚNAMÁGIA

A sartanok hatszögletű szerkezeteket használnak, melyeket általában a kommunikáció hat csatornáján keresztül közvetítenek egy időben. Ez azt jelenti, hogy a rúnákat bele- vagy rárajzolják valamilyen tárgyra, vagy valamilyen előadással a levegőben hozzák létre. A varázslatot elsütő mágus az előadás közben három csatorna használatára van korlátozva, ez a hang (auditív, komplex összhangzattal), a forma (kézmozdulatok és testtartás) és az elme (telepatikus kivetítések). A rúnaszerkezetek (valamilyen tárgyra, például pálcára, botra, gyűrűre, ruhadarabra, vagy bármely más tárgyra megfelelően elhelyezett mágikus jelek) egyidejű használata a minta maradék három elemét adhatja.

Minden sartin rúnaszerkezet hatszögletű mintára készül, egy Forrás- vagy Gyökérrúnából kiindulva. Ez a rúna az elsütendő varázslat forrása, és az a pont, ahonnan minden mágikus szerkezet ered. A Forrásrúna meghatározza a varázslat szerkezetének fő vonalát. A rúnamágiában ez a Forrásrúna a mágia bármely Házának bármely fajtája lehet. A komplex varázslatokban elengedhetetlenül szükséges, hogy a varázslat elsütője tudja, melyik a Forrásrúna. Két különböző varázslat, melyek azonos helyeken lévő azonos rúnákból állnak, jelentősen eltérő hatást fejthetnek ki, ha Forrásrúnáik különbözőek.

GYÖKÉRSZERKEZETEK

A rúnaszerkezetek adják a mágia hatalmát a komplex rúnavarázslatokban. Ezek a szerkezetek a Gyökérrel kezdődnek, azzal a rúnával, amely meghatározza a mágia forrását, mely az Erőből, az Elméből, az Életből vagy a Halálból származik.

Ezt a Gyökérrúnát, vagy ahogy gyakrabban nevezik, Forrásrúnát, bal letről a Patriárka határolja (ahogy az ábrán látható, az a rúna, amely megelőzi). Jobb letről pedig a Matriárka (mely a Gyökeret követi a Patriárka után). Ezek a rúnák támasztják meg a Gyökeret, és adnak irányt a mágának, mely az alatta elhelyezkedő rúnákból árad.

Közvetlenül, a Gyökér alatt található a Dom vagy más néven Mester. A Dom teteje a Gyökér aljával határos, és mind a Matriarkával, mind a Patriarkával érintkezik. Ez a rúna határozza meg, hogy a felhasznált mágikus erő Szellemi vagy Fizikai lesz, és teszi teljessé a Rúnaszerkezetet. Majdnem minden esetben a Domhoz alulról más rúnák is kapcsolódnak, és még részletesebben meghatározzák és körülhatárolják a használandó mágia természetét.

A Forrásrúnát bal fentről a Pirkadat, jobb fentről az Alkonyat keretezik. Ezek a rúnák meghatározzák, hogy milyen amplitúdójú (mekkora erejű), és milyen vektorú

(irányú) harmonikus hullámnak kelt beépülnie a komplexumba, ahol a Gyökérrúna található.

A Pirkadat és az Alkonyat rúnái között található a Fej, mely lezárja a rúnaszerkezetet. A Fej egy újabb rúnakomplexum része, mely a Gyökérszerkezet elemeit átalakítja a létrehívott mágia általános frekvenciájává.

A FORRÁSRÚNA: A MÁGIA KÖZPONTJA

A Forrásrúna mind a varázslat elsütésekor keletkező mágikus koncepció középpontja, mind pedig az a nézőpont, ahonnan a rúnamágiát olvasni és értelmezni kell.

A rúnák megfelelő olvasatához elengedhetetlen a Forrásrúnának és elhelyezkedésük ismerete a szerkezetben. Hasonló rúnaszerkezetek teljesen különböző jelentést vehetnek fel, ha mást és mást választunk Forrásrúnának.

Itt van, példának okáért, egy nagyon egyszerű rúnaszerkezet.

A forrásrúnát nem jelölték meg. Melyik rúnát választja valaki? Hol kezd neki? Itt láthatjuk ugyanannak a rúnaszerkezetnek két különböző interpretációját.

Ez a rúnamágia nagy rejtélye. A Forrásrúna elhelyezkedése csak azok számára ismert, akiknek a rúna alkotója elárulja. A varázslóképzés sok időt szentel annak, hogy megtanítsa, hogyan lehet meghatározni a Forrásrúnát, csakúgy, mint az ilyen rúnák elhelyezkedésének memorizálására. Ha egy sarten nem tanítja meg ezeknek a Forrásrúnának az elhelyezkedését, mágikus jeleink megértése szinte teljességgel lehetetlen.

A PATRYN RÚNAMÁGIA

A Patryn mágiáról igen keveset tudunk, leszámítva azt, hogy a segítségével azonosíthatjuk őket. Mágikus jeleikről azonnal felismernénk őket, ha valaha, valamelyikőjük is betenné a lábát Odaátról a Szétszakított Birodalmakra. Magukon a Patrynokon kívül ennél senki sem tud sokkal többet.

A sarten mágiához hasonlóan a Patryn mágia is a harmonikus, hullám egyensúlyát keresi. Azonban ezt nem a szerkezet szimmetriáján keresztül találja meg. A Patryn rúnamágia az egyensúlyt a súlyozott ellentétekben keresi.

A Patrynok egymásba kapcsolódó nyolcszögeket és négyszögeket használnak rúnaszerkezeteik felépítéséhez. Nyolcszögek alkotják a Patryn mágia Eredetét, Folyamatát és Rendeltetését. Négyszögek alkotják a mágiában az Ágakat, a Kapcsolódásokat és a Kaszkádokat. Ezeknek az elemeknek a kombinációi hozzák létre a mágiát a gondolat nyolc párhuzamos csatornáján keresztül.

Hasonlóképpen a sarten mágiához, a Forrásrúna a kritikus pont a mágia megértésének és használatának sikerességéhez.

A Patryn mágia alszerkezeteket használ – rúnákat a rúnákban. Más rúnákból formált rúnaszerkezetek felelnek meg a sarten mágiában használatos, sokkal tömörebb Gyökérnek és Tőnek. Azonban ezek a rúnák kissé erratikusak, és használatuk során, hacsak nagy körültekintéssel ki nem egyensúlyozzák őket, a kívánt hatás nagymértékű gyengülése következhet be.

MÁGIA A KÜLÖNBÖZŐ BIRODALMAKBAN

A Rúnamágia Házai minden birodalomban hasonlóképpen működnek. Azonban minden birodalom specializálja magát a Szuverén Hatalmak valamelyikének mágiájára. Ez általában megfelel a mágia általános felosztásának, ami a birodalmak szétszakadásakor történt. Az Égbolt Házának mágiája például az Ég birodalmaiban elsődlegesen uralkodó mágia, míg az Élet Házának mágiája elsősorban a Tenger birodalmaiban használatos. Most csak az Élet Házának mágiájára (az Arianuson használatos mágiára) térünk ki részletesebben.

AZ ÉGBOLT ASSZONYA (A FIZIKAI HATALOM)

Az Égbolt (a Fizikai Tudományok, a Mozgás és Szállítás) Házának Asszonya jelen pillanatban a Tribus Birodalomban élő Kenkari elfek kezében van. Ezek a fehér hajú, törékeny, teremtmények alkották a Tribus birodalmat Aristagon Kontinensén. Hódításaik során uralmuk alá hajtották az egész földrészt, és számos más terület ellen is hadat viseltek. Hatalmas mágikus erejük fizikai természetű, s ennek a mágikus erőnek a kézbentartásához, irányításához és a kívánt, mederbe tereléséhez tárgyak használatára van szükség. Annak ellenére, hogy mely házhoz tartoznak, nem rendelkeznek telepatikus erővel, de mágiájuk segítségével telekinézist is gyakorolhatnak.

Az egyik hatalom, amellyel a Kenkari elfek rendelkeznek, hogy komplex üzeneteket képesek dalokba szőni. Ez az elveszett rúnanyelvek tükröződése, s azoknak a szélesebb körökben ismert mágikus nyelveknek a gyakorlati alkalmazása, melyek a Szuverén Hatalmak köréből, vagy még lejjebbről származnak, melyek durvább (kiegyensúlyozatlan) varázslatokat használnak. Ennek az a veszélye, hogy bárki elénekelheti ezeket a dalokat. Az embereket legfeljebb kissé meghatják ezek az énekek, de az elfekre az ilyen zene nagy és mély hatással bír. Hogy tökéletes hatást érjenek el, a dalok üzenete genetikusan emlékeket ébreszt az elfekben, olyan emlékeket, amelyekkel az emberek nem rendelkeznek.

Itt a mágia szerkezetén használatához két csatornát vesznek igénybe: a verbális/zenei csatornát (hallható hangzásokként öntik szavakba a varázslatot) és a szomatikus csatornát (aktuális formákat mintázó fizikai gesztusokkal vegyítik a hangzást). Ha egy elf varázsló nem tud szabadon mozogni vagy beszélni, mágikus, ereje megbénul.

AZ ÉGBOLT URA (A SPIRITUÁLIS HATALOM)

A Vondekar emberek Vondnak, azaz a Fénynek nevezik a mágiájukat, vagyis, formálisabban, Vondereth-nek – a Megadatott Hatalomnak. Azok, akik járatosak ennek használatában, Kyr-Vondereth-ként, azaz a Fény Látóiként ismertek, s beszéd közben egyszerűen vagy Vokaro-knak (a Fény embereinek) vagy Kyreknek

(Látóknak) szólítják őket. Néhányan természetesen jártasabbak a Vond tudományában, mint mások, ez az áldás, minden különösebb törvényszerűség nélkül jelentkezik az emberek között.

A Vondereth mágia elsődlegesen, spirituális jellegű, és a természetnek és a természet szellemének manipulálásából meríti az erejét. A Vondereth befolyásolni tudja a természet állatait, és az időjárást is a maga oldalára képes állítani. Kommunikálni tud az állatokkal, és befolyásolni tudja őket (ily módon képesek befogni a sárkányokat is). Bár létre tudnának hozni olyan varázslatokat, melyek képessé tennék őket a telepátiára, ennek a mágianak a komplexitása, mely sokkal fejlettebb gondolkodást kíván, már régen meghaladja a képességeiket.

A Vokaroknak nincsenek hivatalos iskoláik - minden tudományt a mesterek adnak át a tanoncoknak. Amióta a Kenkari elfek uralmi törekvései fenyegetik őket, a Vokarok agresszíven használják mágikus erejüket. Harci eszközként természeti csapásokat okoznak (járványokat, égipatkányokat, tornádót, villámcsapást, és egyéb hasonlókat). A Vokarok a mának élnek, és éltető erejük az élet és annak örömei.

A Kyrek egyáltalán nem hasonlítanak testvéreikre, a Vokarokra. Ez a nagyon szigorú szabályok által kötött rend főként a halállal foglalkozik. Az életet úgy tekintik, mint egy büntetést, melyen túl kell esniük, hogy elnyerhessék végső jutalmukat a Hvaniban (azaz a mennyben), mely hamarosan eljön. Kifejlesztették a mágikus telepátia képességét, de az empátikus örömet és boldogságot bűnnek tekintik. Kifejlesztették a transzportáció mágikus módozatait is, hogy a segítségükre legyenek a halottak összegyűjtésében. Ezenkívül védelmet biztosítottak maguknak a mérgek és a betegségek ellen.

Ez a mágia két csatornát használ a szerkezetek kifejezésre juttatásához: mozdulatokat és a koncepció mentális kivetítését. Ebben a rendszerben a varázslatok elsütéséhez nincs szükség beszédre. Ezért kapta a „Néma Halál” elnevezést az elfektől, akik kemény lecke árán tanulták meg, milyen hatékony lehet csata közben az olyan mágia, melyhez nem szükséges kiabálni. Egy megkötözött Kyr mágikus hatalma csökken ugyan, de még mindig képes bizonyos mentális szerkezetek létrehozására, melyek nagy segítségére lehetnek a kiszabadulásban.

Lábjegyzetek:

1. A preserver az a mágus, aki a halál bekövetkezte után gondoskodik a holttestről, egészen a felélesztés időpontjáig.
2. Az uralkodó-órában magának az uralkodónak a kicsinyített mását formáló agyagszobor ücsörgött a királyi palota miniatűr másolatában. Ahogyan eredetileg tervezték, az uralkodó figuráját mágikus erők segítségével összehangolták az uralkodóval, és azzal mutatta az időt, hogy éppen hol tartózkodott a játékpalatában. Így, amikor a figura lefeküdt, akkor volt az uralkodó alvásideje. Amikor a figura leült az ebédlőasztalhoz, akkor volt az uralkodó ebédideje. Amióta a mágia Abarrachon gyengülni kezdett, a figurák egyre pontatlanabban mutatták az időt.
3. Lásd: Mágia a Szétszakított Birodalmakban, Szemelvények egy sardan elmélkedéseiből, 1. kötet.
4. Minden valószínűség szerint a sertés késői leszármazottja, melyet a sardanok

hoztak erre a világra a Szétszakadás után. A sardanok étrendje az Abarrachon nagy részben húsból áll, a zöldségféléknek igencsak szűkében vannak. Legfontosabb tápanyagforrásuk a torb. A torbok kairnfűvel táplálkoznak, az Újbírodalomban tenyésztik őket, s Necropolisban kerülnek piacra.

5. Az az óra, mely az uralkodó játékorája után következik, amikor Őfelsége parancsot ad a gázlámpák fényének visszavételére. Az alvásidő alatt a gázlámpákat teljesen kioltják.

6. Az elnevezés Lázár nevéből származik. Az ősi időkben eredetileg olyanokra használták ezt a kifejezést, akik valamilyen visszataszító betegségben szenvedtek, mint például a lepra, s akik szinte élő halottaknak számítottak. A modern időkben, a Szétszakadás után, azok a sardanok, akik a nekromancia tiltott tudományát gyakorolták, azokra az emberekre használták ezt a kifejezést, akiket túl korán hoztak vissza a halálból.

7. Jonathan, a lázár összegyűjtött írásai, összeállította Baltazar, Necropolis uralkodója, Abarrach.

8. Haplo jelentése Abarrach világról, a Necropolis Urának irattárából.

9. A jelentés margójára firkálva.

10. Nyolcvanhárom rúna látható és olvasható a legtávolabbi kézrátét helye fölött, végig, a Sulistic Larc mentén, jobb kéz felől. Ez nyilvánvalóan csak egy kisebb algyökere egy nagyobb szerkezetnek, és az egésznek csak egy parányi részét mutatja.

11. A ciklus elnevezés az Abarrachon számított időegységet jelenti. Ezekhez a ciklusokhoz igazodva rendeztem újra az események elbeszélését, az egymás után következő események folyamatának könnyebb megértése kedvéért.

12. Az egyik sardan kutatómágus. A rúnaszerkezetben elfoglalt helyéből ítélve, ő az a személy, aki a rúnát építi. A mensch-ek nyelvén ő lenne az elbeszélője, a narrátora a szövegnek.

13. A felsőbb szinteken lévő algyökér-rúnákhoz tartó elágazásokra nem térek ki. A szöveg hangvétele lelkesedő és reményekkel teli.

14. Hivatkozás az eredeti rúnaszerkezetekre, melyeket a nekromancia használt a halottak feltámasztására. Közbenső választórúnák akadályozzák meg ezeket a jeleket, hogy beépüljenek a teljes rúnaszerkezet egyenletébe.

15. Egyes rúna-elágazások hosszas fejtegetésbe bocsátkoznak a Delsart Valóközeli Állapotról. Az a részlet, amelyet itt megemlítek, azokat a rúnákat idézi amelyek kezdőpontja a legszorosabban kapcsolódik a vonatkozó rúnához, melyből elágaznak. Nem tértem ki — és nem is voltam kíváncsi — ennél többre a témában.

16. Gyenge védőrúnák utalnak arra, hogy a szövegnek ez a része csak kiváltságosok számára hozzáférhető információkat tartalmaz.

17. Ezt a rúnát számos védőrúna előzte meg, hogy figyelmeztessék - az olvasót. Az írnok nyilvánvalóan aggódott, hogy az olvasó talán rájöhet valamire, amiről nem kellene tudnia.

18. Ez volt az algyökér-rúna csatlakozási pontja a szöveghez.

19. Az a fából készült asztal, melyen ezek a rúnák olvashatók.

20. Ennek a fejezetnek a megfogalmazása arról árulkodik, hogy a kutatók alapvető megértésbeli hiányosságokkal bírtak világuk természetéről. A birodalmuk valaha egy sokkal nagyobb birodalom része volt, melyet rettenetes mágikus hatalmunkkal részekre szakítottunk. A fa érintkezett az összes többi világgal, de érintkezett az ő saját világukkal is. Ez azt mutatja, hogy még abban az időben is, amikor a kutatásokat folytatták, ez a tudás elveszett, vagy eltorzult számukra.

21. A szöveg hangvétele itt haragossá válik. Az rúnaírnok úgy gondolta, az eredeti kutatást nem kellett volna feladni.

22. Nyilvánvalóan az egyik kutató neve - erre utal a rúnaszerkezetben elfoglalt helye. Nem egy gyümölcsfáról van szó.

23. A Rúnaállapot-határ egy haladó mágikus elmélet, mely arra a pontra vonatkozik, melynek elérésekor a mágia nem működik, és az összes bizonyosság elvész. A rend és az ismeretlen közti zűrzavaros határvonal azonos lehet a sartanok feljegyzéseiben szereplő Bizonytalansági Határral.

24. Ennél a pontnál óvatosság és félelem vegyül a rúnákba.

25. Az egyik kutató?

26. Milyen érdekes megközelítés!

27. A rúnák innentől furcsa szerkezetet vesznek fel. Az írnok félelemmel vegyes áhítattal fogalmaz, de nem vagyok egészen biztos benne, hogy a saját kutatómunkájukra utal, vagy a népe egészének tetteire.

28. Nem fordítok többet. Itt a rúnák olyan, spekulációkba fognak, melyeket vagy, elmebeteg, zavaros fecsegésnek vehetünk, vagy próféciaként értelmezhetünk, S a rúnák ettől a ponttól nagyon szorosan összekapcsolódnak azokkal, melyek a kommunikációt szolgálták azzal a valamivel vagy valakivel, amivel kapcsolatot teremtettek.

29. A csatalabda egy ősidőkben kedvelt játék, amelynek különböző változatait még manapság is üzik minden birodalomban. A csatalabdák általában hosszúkás, hengeres alakúak, s legtöbbször kiegyensúlyozottak, a levegőben való jobb dobás kedvéért.

A szerzőkről

MARGARET WEIST És TRACY HICKMANT a nagy sikerű Dragonlance sorozat íróiként ismerhettük meg. Magyarországon. Regényeiket 12 nyelvre fordították már le, s mára több mint tizenhárom millió példányt adtak el belőlük szerte a világon - ezzel világviszonylatban is minden idők legsikeresebb fantasy írói közé számítanak.

A Halálkapu-ciklus

Az újszerű munkáikról híres Margaret Weis - Tracy Hickman szerzőpáros ezzel a regénysorozattal, a Halálkapu Ciklussal, egészen új távlatokat nyitott meg. A hétkötetes fantasztikus regényfolyamban négy teljesen kidolgozott új világot alkottak meg. Az első négy kötetben már megismert és új szereplők kalandjait követhetjük nyomon egy-egy világon. A további kötetekben ezek a világok kapcsolatba kerülnek egymással míg a legutolsó részben eljutunk a mindent eldöntő csatáig, mely a világok fölötti uralomért folyik.

ELSŐ RÉSZ: SÁRKÁNYSZÁRNY

Generációkkal ezelőtt a mágusok négy különálló világra szakították szét az ősi világot. Mostanra már alig vannak néhányan, akik tudnak a többi világ létezéséről. Haplo feladata, hogy átjutva a sok meglepetést tartogató Halálkapun, felfedező utat tegyen a világokon, s mindenhol elhintse a viszály magvát. Első állomása az Arianus, a világ, ahol szigetek úsznak a levegőben, és az emberek varázslatos sárkányhajókon közlekednek.

MÁSODIK RÉSZ: ELF CSILLAG

Haplo második útja Pryan őserdőkkel borított világára vezet, ahol az emberek, elfek és törpék, úgy tűnik, már elvégezték Haplo feladatát, régen felütötte fejét a viszály – s még a világ teljes pusztulásának veszélye sem képes egységbe kovácsolni a viszálykodó népeket.

HARMADIK RÉSZ: A TÚZTENGER

A történet sötét fordulatot vesz. Az ősi, ellenségeknek, Haplónak és Alfrednek együtt kell utazniuk első útjukon az Abarrachra, ahol a nagy hatalmú varázslók rájönnek, hogy a Kő Világa is a pusztulás földjévé vált.

NEGYEDIK RÉSZ: A KÍGYÓMÁGUS

Chelestrán, a víz világán, Haplo sokkoló felfedezést tesz: a tengerek semlegesítenek minden mágiát – s szinte védtelenül kell szembeszállnia egy új fenyegetéssel.

ÖTÖDIK RÉSZ: A KÁOSZ KEZE

A Nexus Ura az Arianusra, a levegő világára rendeli Haplót és a Bane nevű gyermeket. Haplo döntés előtt áll: engedelmeskedjen-e a mesterének, vagy cserben hagyja-e a nagy hatalmú Patrynt.

HATODIK RÉSZ: VISSZA A LABIRINTUSBA

Xar, a Nexus Ura, tudomást szerez a Hetedik Kapu létezéséről, mely hatalmat ad világok teremtésére vagy világok elpusztítására. Csak Haplo tudja, hol található ez a

kapu, s a Labirintusban kell menedéket keresnie – annak a börtönnek az útvesztőjében, melynek lakói halálra vannak ítélve.

HETEDIK RÉSZ: A HETEDIK KAPU

A Halálkapu ciklus utolsó kötetében Haplónak keresztül kell jutnia a rettenetes Hetedik Kapun, s a pusztulásra ítélt világok sorsa az ő kezében van. Ebből a részből megtudhatjuk hogyan zárul Haplo hosszú, kalandos utazása, s mi lesz végül a világok sorsa.